

மனைவியின் உரிமை

(ஐந்து நாடகங்கள்)

ஆசிரியன்

புலவர். வ. சுப. மாணிக்கம் B. O. L.

புதுக்கோட்டை

முதற் பதிப்பு: சூன் 1947
உரிமை ஆசிரியற்கே

ரூபாய் 1—12—0

அச்சிட்டோர் :
சென்னை ரிப்பன் பதிப்பகம்
இராமச்சந்திரபுரம்

முகவுரை

நாடகங்கள் ஐந்தனுள் முதலன மூன்றும் புறப் பொருளைச் சார்ந்தன; நான்காவது அகமும் புறமும் தழுவியது; இறுதியது அகப் பொருள் பற்றியது. சென்றகாலத் தமிழ் மொழியின் தூய்மை, வருங்காலத் தமிழ் மொழியின் செம்மை, நிகழ்காலத் தமிழ் மக்களின் மொழியறிவு என்ற மூன்றினையும் ஆசிரியன் கருத்திற்கொண்டு, எழுதியதொரு நடையாகும் இந் நாடகங்களின் நடை என்பது அறிவார்க்குப் புலனாம்.

ஒரு தூலின் தவப் பெருமையும் நனிசிறுமையும் காண விழைவார் அதனைப் பன்முறை கற்றல் வேண்டும். இங்ஙன் கற்கு முறையினையே, 'நவில் தொறும் தூல் நயம்' என்றார் ஆசிரியர் திருவள்ளுவர். பன்முறை கற்றலோடு, நுணுக்கத்தினைக் காணவல்ல அடிப்படை அறிவும், நன்று தீது துணியவல்ல நேர்மையும் கற்பார்க்கு இன்றியமையாதன. ஆதலின், என் உழைப்பின் முதல் உருவங்களாகிய இந் நாடகங்கள் ஐந்தின் இழிவு சிறப்பு உயர்வு சிறப்புக்களைச் சீர்தாக்கிக் காணும் பொறுப்பு கற்பார் பாலதாகும் என்பது என் பணிவுடைக் கொள்கை.

என் முதல் நாடகங்களை வெளியீடு செய்ய அன்பொடு முன் வந்தருளிய நண்பர், தமிழ் நிலையத் தலைவர் அவர்களுக்கு என் உள்ளன்பு உரிமையாகும்.

அண்ணாமலைகர் }
9—6—1947

சுப. மாணிக்கம்

அணிந் துரை

நாடகங்கள் ஐந்தும்

எங்கள் தாயினைப் பெற்ற தாய் தந்தையர்தம்

நற்றூள்களுக்கு அணிந்த

மலர்களாகும்

க. இனிய சாவு

காட்சி—1

(திருப்போர்ப்புறம் என்னுமிடத்துச் சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறை, சோழன் செங்கணுனெடு போர் செய்கின்றான். சேரன் படைகளெல்லாம் மாண்டு போகின்றன. சோழனுஞ் சேரமாளைத் தனையாற் பிணித்து வந்து, குடவாயிற் கோட்டத்துச் சிறையில் வைக்கின்றான்.)

பொறை: (திடீரென விழித்துக்கொண்டு) ஆ! என்ன! யானிருக்குமிடம் உலகில் எவ்விடம்? இவ்விடம் எவனுடையது? இவ்விடத்து இருக்கும் நான் யார்? இருக்க வைத்தவன் யார்? (ஏளனமாக) ஓ! ஓ! நான் சேரனல்லனே! நெருநல் சோழனெடு பொருது, நன்றாகத் தோல்வி பெற்ற சேரர் பெருமானல்லனே! (கேலியாகச் சிரித்துக்கொள்கின்றான். கண்கள் விழுப்புண்மேல் படுகின்றன) ஆம்; ஆம். இவ்விழுப்புண்கள் சோழன் அருளியவை. வாழட்டும்! யான் பெற்ற தோல்வி காட்டும் வருவாகட்டும். குருதி புதுச் செம்புணல் போல் வடியட்டும்! என் உடம்பு புதிதாகட்டும்! மானக் குருதி ஊறட்டும்! என்னைச் சோழன் நன்றாக வென்றான். (தயங்குகிறான்) உள்ளதைச் சொல்லுவதற்கு ஏனே தயக்கம்? மண்ணாடுடைய சோழன் மலைநாடுடைய என்னைப் போல் மறப்படையுடையனல்லன். சோறுண்டு, வயலில் கிளி மழலை கேட்டு அமையுஞ் சோழப் படை யினர், கிழங்குண்டு, பொதுப்பரில் புலிமுழக்கக் கேட்டுச் சினவுஞ் சேர மறவப் போலுந் தறுகண்மை யுடையரல்லர் என்ற லும் ஞானெறி மறந்தேன். மறதி கெடுத்தது. மானக்கெட்டேன். கடலன்னதானையும் மலையன்னயானையும் உடைய ராயினும், பகைவன் நாட்டகத்துச் சென்று பொருதல்

கூடாது ; மெலியோரும் பிறந்த மண்ணில் யாரையும் வெல்லும் வலியோராவார் என்ற அரசியலை இகழ்ந்தேன். இப்படியானேன். மலையிற் போர் பயின்ற பொருநர்க்கு மண்ணிற் போரிடும் பழக்கமில்லை ; தோற்றனர். இல்லை, இல்லை. தோலாது வானுல கெய்தினர். என்படையாளர் எல்லாரும் ஒருயிர்போலே ஒக்கமடிந்தனர். அவர்கள் சாவவும் யான் சாகாதிருக்கின்றேன். (அழுகின்றான் ; உடனே வீறுகொண்டு) சாகாதது நல்லதுதான். இனிச் சாகவு மாட்டேன். திருப்போர்ப்புறத்து என் மானங் கெடுத்த சோழன்தன்மானங் கெடுத்தல்லது சாவமாட்டேன். சாக விரும்பேன்; கூற்றுவன் அழைத்தாலும் போகேன் ; எதுவரை? சூடவாயிற் கோட்டத்துச் சிறை வைத்துக் குலப்பழி தந்த சோழனைக் குணவாயிற் கோட்டத்துச் சிறைப்படுத்தி நிலைப்பழி செய்யும்வரை சாவமாட்டேன். சேரமறவன் ஒருயிர்க்குச் சோழமறவர் ஈருயிரை வாங்கியல்லது சாவமாட்டேன். என் விற் பிடித்த கைக்கு விலங்கணிந்தான் சோழன். அதனாலென்? அவன் கழலணிந்த கால்கட்கு, யானைத்தளை பூட்டியல்லது சாவமாட்டேன்.

உடலைச் சிறை வைத்தான். வேறென் செய்யவல்லான்? மான வுணர்ச்சி காவிரிபோற் பெருகுவதைச் சிறைப்படுத்த முடியுமா? பகை யுணர்ச்சி பொங்கி யெழுவதைச் சிறைப்படுத்தவல்லனா? அவனைக் குலத்தொடு வெல்லச் சூழும் அறிவைச் சிறைப்படுத்த மாட்டுவனா? மடவன், என் செய்தான்? வீரனாயவன்றே பீணமாய் வேருள இவ்வுடலைச் சிறைப்படுத்தினான், தன் தலையில் மண்ணை வாரிப் போட்டுக் கொண்டான். (கலகலவென்று சிரிக்கின்றான்)

என்னே! என் வெண்மை. (சோர்வாக) நாற்படையிழந்து, என் கைப்படையும் இழந்து, பகைவன் வெஞ் சிறையும் புகுந்த நரன் வஞ்சினங்கூறிப் பயனென்? கருவி

பிளந்த குருதி நீர், செவ்வாடைபோல் வடிகின்றதே. வடிய வடிய நாவறட்சி மிகுகின்றதே. நாவுள்ளிழுக்கின்றதே. கண்ணீரும் ஒழுகுகின்றது. கிறுகிறுப்பும் உண்டாகின்றது. இப்போது வேண்டுவது தண்ணீர், தண்ணீர். (என்று புலம்புகின்றான். காவலர்கள் காலடியோசை கேட்கின்றது. பொறை சாளரத்தின் வழியாக எட்டிப் பார்க்கின்றான். ஒரு கிழவனும் ஒரு இளையானும் கம்பு ஊன்றிக்கொண்டு மாறி மாறி நடக்கின்றார்கள்.)

பொறை: நீங்கள் யார்?

காவலர்கள்: எங்கனையா கேட்கிறீர்? நாங்கள் உமக்குக் காவலர்கள்.

பொறை: அப்படியா. ஒரு வாய்க்குத் தண்ணீர் தாருங்கள்.

கிழவன்: (இரக்கமாக) மிகவும் வேட்கையோ?

இளையான்: (உரக்க) ஐயா, நாங்கள் உமக்குக் காவலரே யொழிய ஏவலரில்லை.

பொறை: (நாணித் தன்னுள்) ஈதென்ன, அறிவின்மை. உயிர் பெரிதென நினைக்கின்றேன். அதனினும் உடம்பு பெரிதென நினைக்கின்றேன். சோழனுடைய துணைதான் இவர்களை இப்படிக் கண்டபடி யெல்லாம் பேசும்படி செய்திருக்கின்றது. கல்லாதவர்களே அரசன் காவலுக்குத் தக்கவர்கள் என்று கருதிச் சோழனும் இவர்களை வைத்திருக்கின்றான். உயிரிருந்தல்லவோ வஞ்சினத்தை முடிக்க முடியும். எதிர்மறை யிரண்டு கூடின் உடன்பாடாதல் போல, இவ்விருவர் அறியாமையிரண்டு ஒருவற்கு ஓரறிவைப் பிறப்பிக்கலாம். (அவர் கேட்க) காவலரே, நீங்கள் பேசுவது கேட்கச் செவியால் முடியவில்லை. விடைசொல்ல நாடுவழவில்லை. தண்ணீர் தராவிட்டால், என்னுயிர்க்கு எமன் நீங்களே. பின்பு என்னுடலுக்குத்

தான் காவலர் ஆவீர்கள். இச்சிறைக் கோட்டஞ் சிறிது போழ்தில் பிணக்கோட்டம் ஆகும். சொல்லிவிட்டேன், அவ்வளவுதான். உங்கள் உயிர்க்கும் கேடுவரும். பார்த்துக் கொள்ளுங்கள் (என்று சொல்லிச் சாய்ந்து விடுகின்றான்)

இனியான் : இவர் சொல்லுவது மெய்யோ, பொய்யோ? நம்மை அச்சப்படுத்தித் தண்ணீர் வாங்கிக் குடிக்க நினைக்கிறார்.

கீழவன் : மெய்யாகத் தானிருக்க வேண்டும். ஒரு வேந்தர் இப்படி வாய்விட்டுக் கேட்பதாயிருந்தால், பொய்யாக இருத்தலில்லை. (இரக்கத்தோடு) இவர் எவ்வளவு நாள் பட்டினியோ?

இனியான் : நம் வேந்தர் இவரைக் கொலைப்பட்டினியாப்போட நினைத்திருக்கிறாரோ, என்னமோ? நாம் தண்ணீர் கொடுத்து இவரை உயிருண்டாக்கி விட்டு விட்டால் நம்மிருவர் உயிர் போனாலும் போகும். அப்பப்பா! அது செய்யவே கூடாது.

கீழவன் : தம்பி, எது எது எப்படியிருந்தாலும், தண்ணீர் என்ற வாயைச் சிறிதாவது நனைக்கத்தான் வேண்டும். இரக்கம் யாரையுங் கேட்டுக்கொண்டா உண்டாகும். மனிதனைப் பிறந்தவன் எதையும் பாராது இரங்க வேண்டும்.

இனியான் : அண்ணா, காவல் உங்கள் தொழில் என்று அவ்வளவுதானே படைத்தலைவர் சொன்னது. சொன்னதை மீறலாமா? மனிதனுக்கு அழகா? விதியென்றால் விதி தானே. ஒரு ஊருணியில் என் பிள்ளை விழுந்து விட்டது. (கிமிர்ந்து) நான் எடுக்கவே யில்லையே.

கீழவன் : (விரைந்து) ஏடா, பாவி. முன்னே சொல்வதில்லையா? ஓடிவா. எடுக்கப் போவோம். புறப்படு, புறப்படு. ஏன் நிற்கிறாய்?

இளையன் : (நகைச்சுக் கொண்டு) இது நடந்து நெடு நா அ அ ளாயிற்று. ஓர் ஊருணியில், “ யாரும் இறங்கக் கூடாது ” என்று விளம்பரம் போட்டிருந்தது. அப்புறம் மீறி இறங்குவது நல்லாயில்லை, பாரு. கட்டளை யென்றால் கட்டளைதானே. இறங்கக் கூடாது என்ற குளத்தில் இறங்கினதாலேதான் அப்பிள்ளை, என் பிள்ளையாயினான் செத்தது. நானும் இறங்கினால், அந்தப் போக்கிலே போகவேண்டியதுதான்.

சிழவன் : (வருந்தி) அப்படியா கெடுத்தாய். பாவி யாய்ப் பிறந்தவனே ! நீயும் அந்தப் போக்கிலே போயிருக்கலாமே. நீ வாழ விதியில்லை. விதி வாழ நீ இருக்கின்றாய். ஒரு மனிதன் இட்ட விதியே, எப்படியிருப்பினும், உலகிற்கு விதி யென்றால், எல்லாமக்களுக்கும் படைப்பில் மூளை யெதற்கோ ? (தனக்குத்தானே) அவர் சொல்வது மெய்யாக இருந்து செத்துவிட்டால், கொன்றவர்கள் நாமே யென்று அரசன் நம்மையும் வழி வழி மக்களையுங் கொல்லுவது கட்டாயம். பொய்யாக விருந்தாலும், வேறென்ன அள்ளி விடப் போகிறோம். இவ்வளவு தண்ணீர்தானே கேட்கிறார். கொடுப்போம். அதற்கு அரசன் நம்மைச் சினந்து கொள்வான். அல்லது தொழிலைவிட்டு நீக்குவான்; போனால் போகட்டுமே. கூடினால், இரங்கியதற்காகக் கொல்லுவான். அவ்வளவுதான். நம் பெண்டு பிள்ளைகளை ஒன்றுமே செய்ய மாட்டான்.

இளையன் : மெய் யென்பதையும் பொய்யென்பதையும் நாம் எப்படி, அண்ணா, முடிவு கட்டுவது? நமக் கென்ன கெட்டகாலம். தண்ணீர் நாம் கொடுக்கலாமா? அவ்வளவு அறிவு நமக்கிருந்தால், சிறை காவலராக நாம் ஏன் இருக்கிறோம்? நாடு காவலராக இருந்திருக்க மாட்டோமா? நம் பெண்டுகள் தேவியராக ஆகியிருப்பரே.

கீழவன் : ஒன்றுக்குப் பத்தாய்ப்பேசி, என்னிரக்கத் தையுந் தடுக்கிராய். நீயும் இரங்க மாட்டேன் என்கிராய். எனக்கு ஒரு சூழ்ச்சி தோன்றுகிறது. அரசருக்கு முன்பு இச்செய்தியைச் சொல்ல நானே போகிறேன். நீ வரவேண்டாம். நீ தடுத்தாலுஞ் சொல்லாமல் இருக்க மாட்டேன். நடமாடுந் தூண் போலச் சுற்றிச் சுற்றிப் பார்த்துக் கொண்டு நில்லு.

இளையான் : அரசர் உன்னை என்ன செய்வாரோ? ஏடா, காவலை விட்டு விட்டு வந்தாய் என்று சினந்தால், என்ன சொல்வாய்? எனக்கு அச்ச மாயிருக்கிறது. எப்படியுந் தாமதியாமல் வந்துவிடு. அண்ணா, தனியே நெடுநேரம் இருந்தால், எனக்கு உறக்கம் வரும். நல்லமுறையாப் போய் நல்ல முறையா வந்துசேர்.

காட்சி—2

களம்—நாண்மகிழிருக்கை(அரசவை)

காலம்—நண்பகல்.

கூற்று—சோழன், அமைச்சன், படைத்தலைவன், மருத்துவர், காவலன்.

சோழன் : ஓடோடி வந்து நிற்கின்ற இவன் யாரோ ?

படைத்தலைவன் : குடவாயிற் கோட்டத்துச் சிறை காப்பவன்.

சோழன் : ஏடா, நீ ஏன் சிறை காவலை விட்டு வந்தாய் ?

காவலன் : (நடுங்கி)வாழ்க, வேந்தே! வாழ்க. உள்ளிருப்பவர் காய்ச்சல் கொண்டவன் போலத் தண்ணீர் தண்ணீர் என்று புலம்புகிறார். அவர் குரலோசை தொண்டை கட்டினது போலக் கம்முகின்றது.*வேனில் ருமலி போலப் பெரு மூச்சு வாங்கி யிளைக்கிறார். சொல்லிவிட்டு ஓடிப் போகலா மென்று வந்தேன்.

சோழன் : அறிவுடையவன் ; தக்கசமயத்துச் சொல்ல வந்தான் (என்று புகழ்கின்றான்)

படைத்தலைவன் : ஏடா, வில்லி! நீ இங்கு வந்து விட்டாயே. அங்கு இருக்கின்றது யார் ?

காவலன் : வேலனை இருக்கச் சொல்லி வந்தேன். இதோ போய் விடுகிறேன் (சோழன் கையசைக்கப் போய் விடுகின்றான்)

* முது வேனிற் காலத்து, வெப்பம் தாங்காது, நீர் சொட்ட நாவை நீட்டிப் பெருமூச்சு விட்டு, இளைக்கும் நாய் என்பது பொருள். அதனை, 'வேனில் ருமலி' என்று அவைகேற்ப நாகரிகமாகக் கூறினான்.

சோழன்: அமைச்ச! தண்ணீர் உடனே போதல் வேண்டும். சேர நன்னாட்டு வேந்தர் மானம் விட்டு இராதலினும், உயிர் விட்டு இறத்தல் பெரிதென எண்ணுபவர். மார்பு வழியாக ஏற்பட்ட முதுகுப் புண்ணையும், புறப்புண்ணெனக்கருதி, நொய்ம்மையுடைய என் யாக்கை வீழ்க, என் ஆயுள் கெடுக என்று, தானே உயிர் நீத்த மான வேந்தன் சேரர் குலத்தவனன்றே. அக்குலத்துத் தோன்றலாகிய இரும்பொறை, தண்ணீரென வாய் விட்டுக் கேட்டிருப்பது, ஏதோ, நாமுடைய நல்லூழ்தான். எம்மனைய தமிழ் வேந்தர் சுற்றத்தார் போல நாள் வாழ்விற்பகையாயிருப்பர். சாவிற் பகையும் பங்குங் கொள்ளார். பகைவர் ஆற்றலை யறுத்து அவர் ழுரையும் இகலையுங் கொல்ல நினைப்பதல்லது, அவரையே கொல்ல நினையார். சிறைப் படுத்தி யிருப்பதன் நோக்கமும் அதுவே யல்லவா? சேரமாணச் சிறை கொள்ளும் வரை, அவன் நாட்டு மலைபோலத் திண்ணிதாக விருந்த என்னெஞ்சம், சிறைக் கொண்டபின், என்னாட்டுக் காவிரி நீரினுஞ் சாயலுடையதாயிற்று. ஆகாதென்செயும்! வான் பொய்ப்பினுந் தான் பொய்யாக் காவிரிசூழ் சோழவள நாட்டில், தண்ணீர் பெருது, தண்ணீர் தண்ணீர் என்று ஒருயிர் புலம்புவது (என்று சொல்லிக் கண் கலங்குகிறான்) கணைக்காலன் எம்போல் ஒப்புடைய வேந்தன். எனக்குரிய குடி தண்ணீரைக் கொடுத்தருள்க.

அமைச்சன்: வாழ்க, நின்னறம். சிறைப்பட்ட வேந்தனை விருந்தினகைக் கருதுவது பகைமையின் முடிபு. குடி தண்ணீர் நொய்மையினித் தூய்மை யுடையதா என்று பின்னும் ஒரு முறை பார்ப்பது நல்லது. (அரசு மருத்துவர் வருகின்றார்.)

மருத்துவர்: (கருவி கொண்டு தண்ணீரை ஆய்ந்தபின்) அரசே! கார்காலத்து வானம் மாசின்றி யிருந்த அமயத்து நிலத்தில் விழுவதற்கு முன்பு, உயரத்துக் கொள்ளப்பட்ட

மழைநீர்; ஆகலின் நோய்தரும் எவ்வகை அணுவும் இல்லை. நன்றாகக் குடிக்கலாம்.

சோழன்: (மருத்துவரைப் பார்த்து) நீவிரும் உடன் செல்க. விழுப் புண்களை மருந்து தடவிப் புகழ்காட்டும் வடுவாக்குமின். சிறைவதியுஞ் சேரமான் உடலுக்கு ஒரு நோய் வருமாயின், சேரநாடு நமக்கு வழி வழிப்பகையாய் விடும். அது விரும்பத்தகாதது. விழுப்புண்ணிலிருந்து குருதி தமிழ் மொழிக்கு ஊறுகண்ட புலவர் கண்களி லிருந்து நீர் ஒழுகுவது போல மடமட வென்று பெருகு மாயின், அவ்வொழுக்கை முதலில் தடைப்படுத்துக. புதிய செங்குருதி உடலில் மிகுமாறு, வேந்தன் உடம்பிற்கேற்ற வல்லுணவு நல்குக. யாக்கை முழுதும் பார்வைசெய்து, நோய்காணின், போர்க்கு முன்னதோ பின்னதோவென ஆராய்வதை விடுத்தும், மிகச் சிறு நோயென இகழாதும், அரசனுடம்பாதலின், அரிது பேணுதல் வேண்டும். நோயரியதாயினும், மருந்து அரியதாயினும், மலையா து மதியொடு ஆவன செய்ய்மின். சேரன் மெய்யை எமதாகவே கருதி ஓம்புமின்.

அமைச்சன்: வளவ! நூன் முறைப்படி, குடநாட்டு வேந்தனைச் சிறை செய்தோம். குணங் குறைந்து கொலை களவு முதலாய் குற்றமிசூந்த தீவினையாளரைச் சிறை செய்தற்கும், மறம்பிழைப்ப, மானமிசூந்த வேந்தர்களையும் மறவர்களையுஞ் சிறை செய்தற்கும், சிறை செய்தல் என்ற வினையொப்பே யொழியப் பயனொப்பில்லை. தீவினையாளரை மானமுடையவராக்கவும், தம்முயிர் கொடுக்கும் நல்லவ ராக்கவுஞ் சிறை செய்கின்றோம். போர்வினையாளரை நம் முயிர் வாங்குங் கூற்றுவராக்கச் சிறை காக்கின்றோம். நம் பகைவர்க்குச் சிறையே வீடாகுமாயின், அதனால் பெருமையிழப்பும் ஆண்மைக் குறைவும் நமக்கே வரும். ஆதலால், இரும்பொறையை இன்றே சிறைவீடு செய்தலுந் தக்க தெனத் தங்கள் திருமுன்பு அறிவிப்பல். உண்டிசூரன்

சோழன்: நல்ல கருத்து. காலத்து நினைவூட்டினார். இன்னே செய்யத்தக்க செயல். சுற்றத்தீர்! பொறையன் புலவர்போலுங் கல்வித் திறமுடையவன். நம்மைப்போல் வடவரை வணக்கிய வானவர்குலத் தோன்றல். தமிழ் கூறும் நல்லுலகத்தில், நம்மொடு இகலுதற்கு ஒத்தவலியும் மதிப்பும் பெற்ற சேரர் மருமான். திருப்போர்ப் புறத்துப் போர் சேரற்குத் தோல்வியையும் நமக்கு வெற்றியையுந் தந்தது என்பர் அறியார். அவர்கிடக்க. (சினம் நீங்காச் சேரன் தன்னுடைய பேராண்மையைச் சோழனுக்கும், இனந்தழுவுஞ் சோழன் தன்னுடைய ஊராண்மையைச் சேரனுக்கும் காட்டும் ஒரு நிகழ்ச்சிப்படம் என்பதே அறிவுடைமை) சேரன்பால் என் உறவுச் செய்தியை, அமைச்சரே, உளம்பதியச் சொல்க. எம் வேந்தன் வயப்புலி தம்முள் பொருதல் போன்றதெனக் கடந்த போரை மதிக்கின்றான் என்றும், அப் போர்க்களத்து வெஞ்சினம் வீசிய நும் வில்லின் திறத்தைத் தன் னிருகண் களிப்பக் கண்ட எம் வேந்தன் ஒத்தநட்பாடல் விழைகின்றான் என்றும், மயக்கமறச் சொல்லி விருந்தாக அழைத்து வருக. எதிர் கொள்வதற்கு ஆவன செய்விப்பல். (விரைவாக) நல்லது, நல்லது. பலவற்றைப்பேசி நீட்டிக்க இதுகாலமன்று. பிச்சைக்கு ஒரு ஓடு இரப்பானுக்கு இல்லை என்னுங்குயவன்போல, ஒரு குவளை நீர் வேண்டும் ஒருவனுக்குக் காவிக்குழ நாடன் இல்லை என்றன் என்றல், அது பாடல் பெறும் பழியாகும். புறப்படுங்கள். கடிது செல்லுங்கள். (சோழன் பார்க்க, மருத்துவரும் அமைச்சரும் தேரேறிச் செல்லுகின்றனர்.)

காட்சி—3

களம்:— சிறைக் கோட்டம்

கூற்று:— காவலர்கள், அமைச்சர், மருத்துவர், சேரமான்.

இளையன்: அண்ணா, முன்பாவது தண்ணீர் தண்ணீர் என்றார். இப்போது அந்தக் குரலுங்கேட்கவில்லையே. நாடி ஒடுங்கி விட்டதோ? பாவம்! என் மனமும் வெண்ணெய் போல் உருகுகின்றது.

கீழவன்: தம்பி, அப்படி எளிதாய் நினைவாதே. நம்மைப் போலவா அரசர்கள் உடம்பு இருக்கும். அடித்துப் போட்டாலும், உயிர் போவதற்கு ஆறு திங்கள் செல்லுமே. வாளைச் சுழற்றிச் சுழற்றி நாடி வலுப்பட்டிருக்கும். சிறு குழந்தைபோல் உயிர் இழுத்துக் கொண்டிருக்கும்; அவ்வளவுதான். நாடகத்திற் செத்தவன் போலப் பிழைத்துக்கொள்வார்கள்.

இளையன்: எனக்கு எல்லாம் விளங்க நீதான் சொல்ல வேண்டும். சிறைக்குள்ளே இருக்கிறவர் அரசர்தாமே?

கீழவன்: அதிலென்ன, தம்பி, ஐயம். ஆம்; இவர் ஒரு பெரிய வேந்தர். நாமெல்லாம் பிறந்த இந்தப் பூம்பொழில் நாட்டிற்குத் தமிழகம் என்று பெயர். அது முப்புறமுங்கடல் முழங்கும் ஒரு பெரிய உலகம். அந்நாட்டில் மூன்றில் ஒரு பகுதிக்கு இவர் அரசர். நம்மன்னர் ஆளுகின்ற வள நாட்டிலே நெல் மிகுதி. இவர் ஆளுகின்ற மலை நாட்டிலே கல் மிகுதி.

இனியான்: அப்படியா நிலைமை. அவ்வளவு பெரிய மனிதரா இவர்! இப்படித் தவித்த வாய்க்குத் தண்ணீரில் லாமல் உயிர் விடுகிறாரே. அட்டா! இது நிரம்பக்கொடுமை. அரசராக நாமெல்லாம் பிறவாதது நல்ல தென்று சொல்லு. நாடில்லாவிட்டாலும், நினைத்தபோதெல்லாம் நாம் வேண்டியவளவு தண்ணீராவது குடிக்கலாம். (கையிலிருந்த நீரைக் குடித்துக்கொள்கிறான்) அரசராகப் பிறந்தவருக்கு நாடிருப்பதாலே தண்ணீர்கூடக் கிடைக்கவில்லை. ஐயோ, பாவம். என்ன உலகம்!

கீழவன்: வேலா, நீ நாவினே பேசுவதொன்று, நடப்பினே செய்வதொன்று.

இனியான்: வில்லியண்ணே, அப்படி மலையாக என்ன செய்கிறேன். பேசுவது போலே செய்யத்தான் முடியுமா?

கீழவன்: அது முடியாவிட்டால் செய்வது போல பேசித் தொலையேன்; அதுவுமா முடியாது? செய்யமுடியாதவன் நாளை வெளியே நீட்டலாமா? உன் வீட்டிலே பச்சைப் பசுங்கிளி யொன்றைக் கூண்டிலே அடைத்து வைத்திருக்கிறாயே, அது நல்லதா? பாவ மில்லையா?

இனியான்: (வெடி சிரிப்புற்று) பாவமாவது கீபமாவது. இதிலென்ன பாவம் வந்து விட்டது. கொன்றால் பாவம்; தின்றால் பாவம். வெய்யிலிலே பறக்காமே, இரைதேட எங்கும் அலையாமே, இரை கொடுத்து நிழலில், யாருங் கூட்டிபோகாமே வைத்திருப்பதா பாவம். இதைப்போல நல்ல காரியம் என்கே பார்க்க முடியும்!

கீழவன்: ஒன்றுந் தெரியாதென்று சொல்லி, என்னென்னமோ பேசுகிறாயே? அப்பாடேயென்று காவலை விட்டு விட்டு, வீட்டிற்கு எப்பொழுதடா போவதென நினைக்கிறாயே, ஏன்? இங்கு வெய்யிலிலேயா நிற்கிறாய்? இல்லை, பட்டினியாக்கிடக்கிறாயா? இல்லை உறங்காமலாவது இருக்கிறாயா? ஏன் வீட்டை நினைக்கிறாய்?

இனியான்: (நாணமல்) அவள் காதலொடு எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருப்பாள். என் சின்ன மகள் அப்பா என்று இனிமையாக மடிமேல் விழும். எங்கள் இனத்தா ரெல்லாம் தம்பி தம்பி என்று வந்து கூடுவார்கள். வேறெதற் காக வீட்டிற்குப்போக நினைக்கிறேன். தூங்குவதற் காகவா? மறந்திருந்தேன்; நினைவு படுத்தி விட்டு விட்டாய். அண்ணா, வீட்டுக்குப்போய் இதோ நொடியில் வந்து விடுகிறேன்.

கிழவன்: நல்ல தம்பியப்பா, நீ. என்ன நடக்கிறதென்று பார்க்கவேண்டாமா? தனக்கு நல்லது தேடிக்கொள்ள ஒருவனுக்கு அறிவிருக்கிறது. இன்னொருவர்க்கு நல்லது செய்வதென்றால், அவனுக்கு எங்கிருந்துதான் அறியாமை வருகிறதோ, தெரியவில்லை. உனக்கு இனத்தோடே இருக்க வேண்டுமென்று ஆசையிருக்கிறது போலத்தானே அந்தக் கிளிக்கும் இருக்கும். இருப்புக்கம்பி போட்ட இருட்டுச் சிறைக்குள் நடமாட முடியாதபடி சாகும்வரை உன்னைத் தனியாக அடைத்து விட்டு, தூறியிரம் பொற்காசுகள் தந்தால், ஆம் என்று இருப் பாயா? இருக்கமுடியுமா? இனம் இனத்தோடிருப்பது தான் உலக வாழ்வு. நீ அடைத்திருக்கும் அக்கிளிக்கு ஞாலமுழுதும் அதன் வீடு. வானமெல்லாம் அதன் அரசு வீதி. சோலைப்பரப்பு அதன்குடை. பழமெல்லாம் அதன் உணவு. ஆறுகளெல்லாம் அதன் நீர்க்குடம். பார்! எவ்வளவு விடுதலையாக யார்க்குந் தீங்கு செய்யாது, தன் னியற்கைப்படி சுற்றி மகிழ்ந்த கிள்ளையை, ஒருசாண் கூண்டே உலகமாக அடிமைப்படுத்தி அடைத்திருக்கும் உனக்கு, உரிமை என்றால் என்ன தெரியும்? அஃதொரு தூக்கு என்ன விலை என்று கேட்பாய். கொடுமை, கொடுமை. நீ இனத்தோ டிருப்பதுபோலக் கிளியும் தன் னினத்தொடு சேர வேண்டாவா? இல்லை, நீயும் உன் பெண்டு பிள்ளைகளும் கிளிக்கு இனமா? உன்னாசை அது அடைபட்டது. அது செய்த குற்றமிருந்தாற் சொல்லு.

வீடுபோய், அக் கிளியைப்பார் ; எப்பக்கம் சிறிதிடைவழி யிருக்கும்; அப்பக்கமாகப் பறந்தோடிப் போய்விடலா மென்று சுற்றுமுற்றும் பார்த்து மறுசுவதைத் தெரிந்து கொள்வாய்.

இனியான்: என் வீட்டுக் கிளி முன்னைப்போலில்லை ; என் சொற்படி இப்போது முற்றுங் கேட்கும். சொன்ன படி கேளாவிட்டால், உணவு கொடுக்கமாட்டேன், நீர் வைக்கமாட்டேனென்று அதற்கு இப்போது விளங்கி விட்டது. மூக்குப் போல் அறிவுமுடைய கிளியாக்கி விட்டேன். எங்கள் வீட்டிலே எல்லாருஞ் சொன்னபடி கேட்டுப்பணிந்து நடக்கும். அடக்கமுடையமையின் அருமை தெரிந்த கிளி அது.

கிழவன்: காட்டுக் கிளியை வீட்டுக் கிளியாக்கி விட்டாயென்று அப்படிச் சொல்லித் தொலை. நீ இப்போது வைத்து வளர்ப்பது கிளியில்லை (என்று கை சேர்த்துத் தட்டிச் சிரிக்கிறான்)

இனியான்: (பதறி) ஐயையோ, அப்படியென்றால் அது என்ன ? கிளி யென்று நினைத்தல்லவா பிடித்து வந்தேன்.

கிழவன்: நொப்பராணையாச் சொல்லுகிறேன். வேலா ! நீ வைத்திருப்பது மனிதக்கிளி. அதனை உன்னைப்போல் ஆக்கிவிட்டாய். அதனாலேதான், நீ தலையை ஆட்டிப் பேசுவது போல உன் கிளியும் ஆட்டிக் கொண்டு பேசுகின்றது. உன் மகனுக்கு, வே. கீரன் என்று பெயரல்லவா ? அதைப் போலவேதான் உன் கிளிக்கும், வே. கிளி என்று பெயர்.

இனியான்: நீ இது வரை சொன்னதைக் காட்டிலும், இப்பொழுது சொன்னாய், பாரு. அது நிரம்பப் பொருத்தம். என்மனைவி போலச் சில சமயம் பேசுகிறது. அதிலும் பாரு, அண்ணா, நான் வீட்டிற்கு நேரஞ் சென்றுபோனால், என் மனைவி என்ன கத்துக் கத்துவாள் என்பது உனக்குத்

தெரியுமே. அதைப்போன்றுகூடக் கத்தத்தொடங்கி விட்டது. எனக்குச் சினம் வந்தால், ஆய் ஊய் என்று கூக்குரலிடுவேனென்று யாருக்குத்தான் தெரியாது. அதையும் அந்தக்கிளி கற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. எங்கள் வீட்டிலே கற்கவேண்டியவற்றை யெல்லாங் கசடில்லாமல் கற்று, என்ன வியப்பு, பாரு, கண்ட ஆளுக்குத் தக்கபடி, கற்றபடியும் சிர்கிறது. இரண்டு முறை சொல்ல வேண்டுமென்பதில்லை; எதனையும் ஒரே முறையில் படித்துக் கொள்ளும் தெய்வத் தன்மையுடைய கிளி, அண்ணா, அது.

கீழவன்: (தன் தலையில் அடித்துக்கொண்டு) அட, அறிவறை. கிளி உங்களைப் போலப் பேச வேண்டுமென்ற பிடித்துக்கொண்டு வந்தாய்? உள்ளதைச் சொல்லு.

இளையான்: அது இல்லவே யில்லை, அதன் கூக்கூக்கிச் செவிகளுக்குத் தேன்போல இருந்தமையாலே, பக்கத்திலிருந்தால் நல்ல தென்று பிடித்து வந்தேன்.

கீழவன்: மனைவி போல அது பேசுகின்றது என்றால், அவள் அருகாமையில் இருக்கும் போது கிளி உனக்கெ தற்கு? உன்போல உளறுகிறதென்றால், நீ இருக்கும் போது அவளுக்குத்தான் கிளி யெதற்கு?

இளையான்: நன்றாகப் பேசுகிறாயே. நீ சொல்வதைப் பார்த்தால், கிளி வேண்டுவதில்லை யென்று படுகின்றது. பழையபடி, முன்போலவே பறக்க விட்டு விடவா?

கீழவன்: நீ மிக்க நல்லவரைய் வந்து விட்டாய். நான் சொல்லுவதைக் கேளு. நல்ல பிள்ளை (என்று முதுகில் தட்டிக்கொடுக்கிறான்) கிளி உன்போலவும் உன் மனைவி போலவும் வேறு யார்போலவும் பேசக்கூடாது; கத்தக் கூடாது. அது தன்னியற்கைப்படி கூவ வேண்டும். கிளியைக் கிளியோடு பழக்க வேண்டும். மணல் மேல் இரு குழந்தைகள் தம்முள் மழலை யிழற்றுவதைக். கேட்டின்புறதல் போலச், சோலை

பீடைக்கிளிகள் தம்முள் கூவிக்கொள்வதைக் கேட்பதே சிறந்தஇன்பம். கூண்டில் அடைபட்ட கிளியோசை, இதோபார், சிறைக்குள் கிடக்கும் அரசர் குரலை ஒக்கும். இனியாவது நடப்பைத் தெரிந்துகொள். கிளியை நீ சொன்னபடி சொல்லச் செய்யவேண்டு மென்பது நின்னாசை. இவ்வரசரைத் தன் சொற்படி கேட்கச் செய்ய வேண்டுமென்பது நம் வேந்தர் ஆசை. அதனாலேதான், நீ கிளிக்குச் செய்வதுபோலச் சோறுந் தண்ணீருங் கொடுக்காதிருக்கிறார்கள்.

இனியான்: இவையெல்லாம் நீ, எப்படி அண்ணை, அறிந்திருக்கிறாய். நாமிருவரும் ஒரு தொழிலாளிகள் தாமே. நீ மாத்திரம் என்கே படித்துக்கொண்டாய்? பள்ளிப்படியிலே வினையாட்டிற்குக் கூட அடிவைத்தறியேனென்று வேறு சொல்லுகிறாய்.

சிறுவன்: நாலு பெரிய மக்கள் பேசுகின்ற பக்கம் செவியைச் சாய்த்தால், அறிவு நாய் மாதிரி ஓடிவருகின்றது. தெரிய வேண்டுமென்று மட்டும் நினைப்பிருந்தால், பிள்ளை முழுதும் இன்பம் போல, உலக முழுதும் அறிவுதானே. எந்தத் தொழிலிலே யிருந்தாலும், நாலுந் தெரிந்து கொண்டாற்றான், நம்மை விலங்கென்று நினைக்க மாட்டார்கள். என்னிடத்திலே நீ கேட்டறிந்தது போல நானும் இப்படித்தான் நானும் நானும் பலர் பேசுவதைக் கேட்டு அறிந்திருக்கிறேன். படிக்காவிட்டாலும் நல்லவர் பேசுவதைக் கேளப்பா என்று ஒரு பெரியவர் சொல்லியிருக்கிறார் என்று, இன்னொரு பெரியவர் மூன்றாவது பேர்வழிக்குச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். அந்த வழியிற் போன எனக்கு அச்சொற்கள் காதிலே விழுந்தன. அன்று முதல் நான், அந்தப் படியே, யார் சொன்னாலும் கேட்டு அறிவுச் செல்வத்தைத் திரட்டிக் கொள்ளுகிறது பழக்கம். அதனாலே குடி முழுகிப் போக வில்லை. நல்லது நல்லதுதானே.

இனாயான்: (பெருமூச்சுவிட்டு) அண்ணா, நீ எவ்வளவோ கரை கண்டவன். அவர்களைப் போல எனக்கு நீ தான் பெரியவன். நான் இதுவரை தெரிந்தும் தெரியாமலும் முரட்டுத்தனமாகச் சிறு பிள்ளைத்தனமாக ஏதுஞ் செய்திருந்தாலும் பொறுத்துக்கொள். வீட்டிற்குப் போனவுடன் முதல் வேலை என்ன தெரியுமா? கிளியைக் கூண்டிலிருந்து எடுத்துப் பிடித்த விடத்திலேயே கொண்டுபோய் விட்டுவிட்டுத்தான் மறுவேலை பார்ப்பேன். அப்புறம் என்னைக் குற்றஞ் சொல்ல மாட்டாயே. நம்மரசரும் நான் செய்ததுபோல இவரைச் சிறையிலிருந்து விடுதலை செய்வாரா என்று பார்க்கலாமே. என்ன அண்ணா, இன்னுந் தண்ணீர் வரவில்லை. கிணறு வெட்டித் தண்ணீர் எடுக்கிறார்களென்று நினைக்கிறேன்.

கீழவன்: (சிரித்துக்கொண்டு) நல்ல தம்பி, நீ சொல்வது பொருத்தம். சோழ நாட்டிலா கிணறு வெட்டித் தண்ணீர் எடுக்கிறார்கள்; தோண்டிஹற் போதுமே. என்றாலும், தண்ணீர் கொடுக்கலாமா கூடாதா என்று அரசர் அமைச்சர் எல்லாருமிருந்து ஒரு தீர்மானத்திற்கு வருவதற்குக் கிணறு வெட்டுகிற அளவுகாலம் பிடிக்கும்.

இனாயான்: அரசர் தேர் வருகிற ஓசை கிண் கிண் ணென்று கேட்கிறதே.

கீழவன்: என் கண்ணுக்கு வருகிறதே தெரிகிறது.

(அமைச்சரும் மருத்துவருந் தேரிலிருந்து இறங்கிச் சிறையகம் புகுகின்றனர். உள்ளே இரும்பொறை மூலையில் சாய்ந்தவண்ணம் கிடக்கிறான்)

அமைச்சர்: (வருந்தி) என்ன விது! மெய்ம்மறந்து கிடக்கின்றாரே.

மருத்துவர்: (நாடிபார்த்து) போர்ச் செய்கையாலும் குருதி யொழுக்காலுஞ் சோர்ந்து கிடப்பதைத் தவிரப்

பிறிதில்லை. அஞ்சுவதற்கு ஒன்று மில்லை. நாடி யோட்டம் நன்றாக இருக்கின்றது.

(முகத்தில் பனி நீர் தெளிப்பவே, பொறைக்கு ஒரு தெளிவு பிறக்கிறது. நீர் வேட்கையைத் தணிக்கும் பொருட்டுச், சேரன் தானே ஏற்றுக் குடிக்கும் நிலையிலின் என்று கருதிக், சுவளை நீரை உட்கொள்ளும்படி, மருத்துவர் அக்குவளையை வாயில் சாய்வாகச் சார்த்துகிறார். வாய்க்குள் நீர் புகாதபடி இதழ்களை வைத்துக் கொண்டு, அக்குவளையைத் தன்கையில் வாங்கிக்கொள்ளுகிறான். அதன் கண் நீரைப் பார்த்தவண்ணமே குடியாமல் இருக்கிறான்.)

மருத்துவர்: அரசே! நும் வல்லுடற்குச் சிறிதே அயர்ச்சி பிறந்திருக்கின்றது. ஒரு சுவளை நீர் குடித்தாற் போதும். தெளிவுண்டாகும். குடித்தருள்க. பிற பின் செய்வேன்.

அமைச்சர்: வேந்தே! நும்மரசவுடலைப் பேணுதற்கென நட்பிற்குரிய எம் வேந்தால் ஏவப்பட்டு வந்த முதலமைச்சன் யான். எம் வேந்தர் உம்பால் மதிப்பும் நட்பும் உடையர் என்று சொல்லப் பணித்தனர். ஈண்டு என்கொண்டு வந்திருப்பவர் நுமக்கு ஆவன செய்ய வந்த அரச மருத்துவர். முன்னரே அறிந்து நீர்கொண்டு வாராத எம்பிழை பொறுத்து, இனியுங் கைக்கொண்டிருந்து காலந்தாழ்க் காடி; இப்பனிநீர் அருந்துதல் வேண்டும். பின்னர், எம் வளவர் விருந்தினராக அழைக்கும் அழைப்பினையும் ஏற்றுக் கொண்டு, அரண்மனைக்கு இப்பொழுதே எங்கூட வந்தருளுதல் வேண்டும். எதிர்கொள்ள அவர் காத்திருப்பர். (என்று கைகூப்புகிறார்)

பொறை: (அமைச்சர் மருத்துவர் முகங்களைப் பாராது, தன் கண்ணீர், சுவளைத் தண்ணீரில் விழுந்து நிறைந்து வழியும்படி அழுதவனாய்க், சுவளை நீரையே பார்த்த வண்ணம்)

ஆ! சேரர்குலம். ஆ! என்னுயிர்ச் சேரர்குலம். பெருந் தேவி உயிர்க்குங் கரு இறந்து பிறப்பினும், முற்றாக்கரு பருவ காலத்திற்கு முன் உறுப்பற்ற ஊன் பிண்டமாகக் கருப்பையினின்று வீழினும், போரிற் பகைவரைக் கொன்று அவரால் கொல்லப் பெற்ற அரசர்க்கு ஒப்பாகவே மதித்து, இறந்த கருவையும் வீழ்ந்த பிண்டத்தையும் வாளால் வெட்டுதல் சேரர்குலம். நோய் தாக்கக் கண்மூடி வீட்டில் மடிந்து மண்ணிற்கு உணவாகாது, பகைவர் வான் உடம்பொடு நட்பாடப், போரில் கண்மூடாது விண்ணிற்கு விருந்தாதல் சேரர்குலம். சான்றோர் பலருந்தன்னோடு வடக் கிருக்கும்படி, மார்பிறுதிப் புண்ணை முதுகின் முதற் புண்ணென்று நாணி, உயிர்காவாது மானங்காத்த சேரலாதன் பிறந்தது சேரர்குலம். உடன் வந்த மலை நாட்டு மறவ ரொல்லாருந் தொகையாக மடியவும், அதனைப் பார்த்தும் மடியாது, வயிற்றுத்தீத்தணிய, நீர் கேட்டு மருத்துவரை வரவழைத்த யான் பிறந்ததுஞ் சேரர்குலமோ? வீரரெல்லாம் விண்ணிற்கு விருந்தாக, மண்ணில் இப் பகைவனுக்கு விருந்தாகும் யான் பிறந்ததுஞ் சேரர்குலமோ? காவிரி நீர் குடிக்கக் கடறும் மலையும் கடந்து நாற்படையோடு வந்த யான் பிறந்ததுஞ் சேரர்குலமோ? சீ! சீ! யானும் அக்குலமும் இமயமுங் குமரியும் போலும்; மண்ணும் வானும் போலும்.

என்னுயிர் எனக்குப் பெரிதாயிற்று; போர் முரசு செவி கேட்க, வில்லைக் கண் பார்க்க, நாணிற்கைசெல்லும் குழவிகள் ஈனுஞ் சேரநாடு எனக்குச் சிறிதாயிற்று. என்னுயிர் எனக்குப் பெரிதாயிற்று; வயப்புனித்தாக்கற்குப் பின் வாங்காது, மருப்பினற் குத்தும் மதயானை வாழுஞ் சேரநாடு எனக்குச் சிறிதாயிற்று. என்னுயிர் எனக்குப் பெரிதாயிற்று; புலவர் பப்பத்துப்பாடல் பாடுவதற்குப் பொருளாகிய மறம் பெருகுஞ் சேரநாடு எனக்குச் சிறிதாயிற்று. (பெரிதும் அழுகிறான். இருவரும் என்னமோ என்றஞ்சுகின்றனர்)

(வெகுளிச் சிரிப்போடு) இதோ, என்கையிலிருப்பது என்னுயிர் வாழ்விக்க வந்த தண்ணீர். இல்லை, இல்லை. என் உடம்பிலிருந்து எடுத்துச் சோழன் காட்டுஞ் செந்நிறப் புண்ணீர். இதோ, என் கண்முன் காண்பது, நிலையாவுயிரை கிறுத்த வந்த தண்ணீர். இல்லை, இல்லை. சேரா! இன்னுமா உயிர் உனக்குப் பனங்கட்டி; உயிர் விட்டு இனியாகிலும் எம்மொடு சேர்கவென்று வாறோர்க்கு விருந்தாய எம் முன்றோர் வடித்த குருதிக் கண்ணீர். இதோ, யான் பார்ப்பது, என்னொவை நனைக்க தந்த தண்ணீர். இல்லை, இல்லை. மலைநாட்டுத் தேனினும் இனிதெனக் கருதிய என்னுடலத்தை நிலத்திலிட்டுத் தெளிக்க வந்த மண்ணீர். இதோ, என் ஐவிரல்கள் பற்றியிருப்பது, என்வேணவா நீங்கக் காவிரி நாடன் விடுத்த தண்ணீர். இல்லை, இல்லை. நாட்டினுங் குலத்தினுங் மானத்தினுங் காட்டில், உயிர் சிறந்ததெனக் கருதிய கணைக்காலா! நிலத்திற்கு இரும் பொறையே! உன்னிலை சேர்க்கே யன்றித் தமிழக வேந்தர்க்கே இழிவன்றே என்று நாணிய என் அருமைச் சோழப் பகைஞன் என்னுயிர் உண்ண விடுத்த உண்ணீர்; என் உயிர் உண்ணும் நீர் (சேரன் மெய்த்துடிப்பையும் முக மாற்றத்தையும் கண் வெறிப்பையும் கண்டு, இருவரும் மனங் குழம்புகின்றனர். மருத்துவர் சேரன்கையைப் பிடித்துக்கொள்ளுகிறார். அமைச்சர் அவனை அணைத்துக் கொள்கிறார்)

(உணர்ச்சி பெருக) படைமடியப் போரிற் றேற்ற பின்னும் போகா என்னுயிர், நாய்போற்றனை பூண்ட பின்னும் போகா என்னுயிர், இருட்சிறையில் தலைகுணிய நுழைந்த பின்னும் போகா என்னுயிர், நாவறள நீர் இரந்த பின்னும் போகா என்னுயிர், அந்நீர் வரத்தாழ்ந்த பின்னும் போகா என்னுயிர், வந்த நீரைக் கைக்கண் வந்திய பின்னும் போகா என் தமிழ்ச் சிற்றுயிர், அதனைக் குடிக்கு முன்பாவது போ.....(குருதிக் கொதிப்பு மேலிட்டு, மார்படைத்து மாய்கின்றான்.)

வெண்பா

மயிர் நீப்பின் வாழாக் கவரிமா வன்னூர்
 உயிர் நீப்பர் மானம் வரினே—செயிர்நீத்த
 பாவின் இலக்கியங்காண் பண்டொருவாய் நீர்குடியாக்
 கோவின் சூலங்காத்த கோள்.

‘இனிய சாவு’ என்னும் நாடகம் முற்றும்

உ. உழவப் புலவன்

காட்சி—1

கனம்: கிள்ளி வளவன் அரச வாயில்

காலம்: காலை

கூற்று: வெள்ளைக்குடி நாகனார் என்ற புலவரும், வாயில் காப்பவனும்.

நாகனார்: (விரைவோடு) வேந்தன் இருப்பது இவ்விடந்தானோ? உள்ளே இப்பொழுது இருக்கின்றனா?

காவலன்: ஏ! ஐயா. திறந்த வாயை மூடு. மூடிய வாயைத் திறவாதே. (வேறு பக்கந் திரும்பிக் கொண்டு) மறுபிறவி எடுக்கும் அளவுக்கு மூத்தும், உலக வழக்கம் தெரிய வில்லை. இவர் வைத்த ஆள் போல, வேந்தர் பெருமானை அவன் இவன் என்று பேசுகிறார்.

நாகனார்: உலகத்திலே, எனக்குப் பின் பிறந்த அவனை...

காவலன்: என்ன இது. சொல்லச் சொல்ல மீண்டும் மீண்டும். ஓய் நிறுத்து ஐயா, உன் வீட்டில் மாடு மேய்த்தவரோ?

நாகனார்: (தொடர்ந்து) அதுவும் நான் பார்க்கப் பிறந்த சோழனை, அப்படிப் பேசாமல் வேறு எப்படி அப்பா பேசுவது? உனக்குப் பின் பிறந்தவர்களை நீ அவர் இவர். என்றுதான் அழைப்பாய் போலும். இனி அங்ஙனம் சொல்லாதே. பார்ப்பவர்க்குக் கேலியாகத் தெரியும்.

காவலன்: அரசர் என் கண் பார்க்கப் பிறந்து, கைகூக்க வளர்ந்தவர் தாம். அதனாலே (மெல்லச் சிரித்துக் கொண்டு) நானும் உம்மைப் போலப் பேசலாமா? நீ என்று சொன்ன வாய்க்குச் சோறு கிடைக்குமா? என்னை

நீ என்று சொல்லுகின்ற வாயால் அவரை அவன் என்று சொல்லுகின்றீரே. உமக்கு என்ன ஊற்றம்! நாங்களிருவரும் உம் அறிவிற்கு ஒரு மாதிரியாத் தெரிகிறதோ? (இரக்கத்தோடு) உமக்கு நல்ல வேளை. என் முன் சொல்லித் தொலைத்தீர். அரசரிடம் சொன்னால், புழுப் போல் நாக்கு துண்டிக்கப் படுமே.

நாகனார்: நீ என்றால் இழக்கமா? உன் தாய் வயிற்றினின்றும் எட்டு மாதத்திலே வெடித்துக்கொண்டு வந்தனையோ? இல்லை. பன்னிரண்டு திங்கள் வரை சிறைபட்டுக் கிடந்தனையோ? பத்து மாதத்திற் பிறந்தவன் தானே நீ. உன் வேந்தனும் அப்படித்தானே.

காவலன்: (பேதைமையாக) நான் எந்த மாதத்திற் பிறந்தவனென்று எனக்குத் தெரியாது. பெற்ற ஆத்தானைக் கேட்டாலே அது தெரியவரும்.

நாகனார்: (கடகட வென்று சிரித்துக்கொண்டு) எவ்வகையிலும் நீ அரசனை விடத் தாழ்ந்தவனல்லன். ஒருபடி உயர்ந்தவன் என்றுகூடச் சொல்லலாம்.

காவலன்: (விரைந்து) நீர் சொல்வதிலே முக்காற்பங்கு சரியில்லை. சோழவரசரைவிட நான் உயர்ந்தவன் தான். நீர் சொல்வது போல ஒருபடி அளவில்லை. இருவரும் சின்னால், காற்படி அளவுதான் நான் உயரமாக இருப்பேன்.

நாகனார்: தம்பி, உனக்கு நல்ல மூளை.

காவலன்: இல்லா விட்டால் என்னைக் காவற்காரனாக வைப்பார்களா?

நாகனார்: (அவன் பெரிய தலையைப் பார்த்துக்கொண்டு) உனக்கு மூளை ஒரு படி இருக்கும் போல் இருக்கின்றதே.

காவலன்: ஆடு மாடுகளுக்கே அணர்ப்படி மூளை இருக்கும் போது, மனிதனுக்கு ஒரு படி மூளையாவது இருக்க வேண்டாமா?

நாகனார்: உன் அறிவின் அழகே அழகு! குடிகளைக் காக்குங்காவலன் அவன். அவ்வளவு தானே. நீயோ, அவனையும் காக்கும் காவலன் அல்லவா! நீ எவ்வகையிற் சோழனை விடக் குறைந்தவன்; அவன் கையிலிருப்பது போலத்தான் உன் கையிலும் கோலிருக்கின்றது.

காவலன்: சோழர் கையிலிருக்கும் கோல் (தன் கம்பைக் காட்டி) இவ்வளவு நீள முடையது மில்லை. கன முடையது மில்லை.

நாகனார்: ஏன்? அப்பா, இதனாலே கூடத் தெரிய வில்லையா, நீ அவனையும் காக்கும் காவலன் என்று. நல்லது, சோழனைப் பார்க்க.....

காவலன்: (தன்னைப் புகழ்ந்தாரெனப் பெருமிதம் கொண்டு) ஐயா, பெரியவரே. தெய்வம் ஏறப்பட்டவன் போலத் திரும்பத்திரும்ப அவன் என்று சொல்கிறீர். உம் செயல் பிச்சை வாங்கப் புகுந்த புதியவன், “ஐயா, தந்தையே பிச்சை போடுங்கள்” என்று கேட்பது போலல்லவா முறை கெட்ட நிலையாய் இருக்கின்றது. இது வரை நீர் இப்படியில் ஏறியதில்லையோ? (இரக்கத்தோடு) பாவம். நானாவது சொல்லித் தருகிறேன்; கேட்டுக் கொள்ளும். அரசருக்கு முன்பு சென்று, கை கூப்பி, வேந்து வாழ்க, இறை வாழ்க, நின்குடை வாழ்க, கோல் வாழ்க என்று, புகழ்ந்த பிற்பாடுதான், எதனையும் கூறல் வேண்டும். கூறி முடிக்கும்போது மறுபடியும் வாழ்க என்று சொல்லுதல் வேண்டும். தெரிந்து கொண்டீரா?

நாகனார்: நீர் சொல்வது போல முதலிலும் முடிவிலும் வாழ்க என்று சொல்கின்றேன். (தமக்குள் சிரித்துக் கொள்ளுகிறார்)

காவலன்: மன்னரைப் பார்க்க இவ் வழியாகத்தான் செல்லவேண்டும். இவ் வாயில் யாரும் தடையின்றிப் போய் வருங்குடைத்தெரு என்று எளிதாக நினையாதீர்.

இங்கு நான் ஒருவன் நிற்பதனாலேயே, தடையுடையது என்று தெரிகின்றதல்லவா? நீர் வந்த செய்தி வளவரிடம் அறிவிக்கத்தக்க அருமைப்பாடு உடையதா? அருமை யுடையதே யாயினும், சொல்லுதற்கு நீர் உள்ளே செல்லத் தக்க பெருமை யுடையவரா என்பதைக் காண்பதற்குத் தானே, என்னை இவ்விடத்து நிறுத்தி யிருக்கிறீர்கள்.

நாகனார்: அதற்கில்லை யென்றால், உனக்குப் பதில் ஒரு மரம் நிற்கலாமே.

காவலன்: இல்லை. ஒரு மாடு தான் நிற்கலாமே.

நாகனார்: நன்றாகக் கேட்டாய். உன் அறிவே அறிவு. மாடோ, நிறுத்தின விடத்து நில்லாது போய்விடும். மனிதன் தான் இப்படி அப்படி அசையாது, பார்ப்பதற்கு மரமாகவே நிற்பான் என்று கருதித்தானே, உன்னை நிறுத்தி யிருக்கிறீர்கள்.

காவலன்: உள்ளதை உள்ளபடி சொல்கிறீர், நல்லது. நீர் சொல்ல நினைக்கும் செய்தி யாது?

நாகனார்: (இழுத்தாற்போல்) அதுவா, என்னை நீ உள்ளே போகவிடல் வேண்டும் என்பதுதான்.

காவலன்: அது வில்லை, முதியவரே! (செவிடு என நினைத்து உரத்தி) உள்ளே போய்ச் சொல்ல வேண்டிய அலுவல் என்ன?

நாகனார்: (தாமும் உரத்தி) அதுவா? உள்ளே போய்க் கொண்டல்லவா சொல்ல வேண்டும். அகத்திருந்து பேச வேண்டியதைப் புறத்து நின்று சொல்வது எப்படி? திரைப் பேச்சைத் தெருப் பேச்சாக்கலாமா?

காவலன்: அப்படியானால், உள்ளே விடுகிறேன்; போய்க் கொண்டு சொல்லும். (போக விடுகின்றான். நாகனார் உள்ளே போய்க் கொண்டு, நில்லாமல் மேலும் கடக்கத் தொடங்குகிறார்) ஓய், பெரியவரே நில்லும். செய்

கிறபடி சொல்ல மாட்டீரோ? உள்ளே வந்துவிட்டோம்; இவன் தயவு இனி நமக்கு எதற்கு? என நினைத்திட்டாற் போல் தெரிகின்றதே. அரசனிடம் சொல்லப் போகின்ற காரியம் என்ன, ஐயா. (முன் வந்து நின்று மறித்துக் கொள்கின்றான்)

நாகனார்: என்ன, தம்பி! அறியாப் பிள்ளைபோல நடிக்கின்றாய். அதை அரசனிடம் அல்லவா சொல்லவேண்டும். தன்னுட் பேசுவதும், ஒருவருக்குச் சொல்லுவதும், உலகோருக்கு உரைப்பதும் எனச் சொல் பல தீர்ப்பும், துவாரம் பட்ட மட்கலம் போல, எல்லாவற்றையும் எல்லாரிடமும் கொட்டித் தொலைக்கலாமா?

காவலன்: இப்பொழுதுதான் என் வழிக்கு வந்து விட்டீர். சொல்லிற் பிடி கொடுத்து விட்டீர். நீர் மட்டும் வந்த காரியத்தை எல்லாரிடமும் சொல்லக் கூடாதாக்கும். நான் மட்டும் யார் வந்தாலும் எல்லாரையும் உள்ளேவிட வேண்டுமாக்கும். நீ என்றால் ஒரு முறை. நான் என்றால் ஒரு முறையா? நீ நானாலும் நான் நீயாதலும் உண்டு தானே. பேச்சில் வல்லவராக இருக்கிறீர். சிரிக்கச் சிரிக்கச் சொல்லி, நடையைக் கட்டுகிறீர். நான் ஒன்று உம்மைக் கேட்பேன். என் மனத்திற்குச் சரி யென்று படும்படி விடை சொல்லும். உம் வீட்டிற்குள்ளே நீர் போவதுபோல, உள்ளேயும் போகலாம். பெரிய அரசர்க்கெல்லாம் அரசரைப் பார்க்க, யார் வந்தாலும் தங்கு தடையின்றி உள்ளே விடலாமா? எல்லாருமே பார்ப்பதென்றால், அரசர் என் ஒரு அரண்மனை கட்டி அதற்குள்ளே இருத்தல் வேண்டும்? அம்பலக் கல்லி லேயே இருந்து விடலாமே? நானும், இவ்வளவு பெரிய மனிதன், மொக்கைக் கம்பு ஒன்றை ஊன்றிக்கொண்டு, இடையன் போலக் கால்கடுக்க நிற்க வேண்டியதில்லையே. வீடு போ, போ, காடு வா, வா, என்று கூப்பிடக்கூடிய, தள்ளாடும் பருவத்திற்கு வந்த உமக்கு, என்ன, ஐயா, அரசரிடம் வேலை? ஒருவன் கேட்கிறானே என்று என்ன

வாவது சொல்லவேண்டுமா? இல்லையா? நையாண்டி பண்ணுகின்ற உம்மை உள்ளுக்கு விடலாமா? என்னிடத்துப் பேசுகின்ற இப்பழக்கம் தானே அவரிடமும் வரும். பழக்க வழக்கந் தெரியாதவரைப் போக விடுத்தால், நாளைப் பிள்ளை என் தலை மேலே இடி விழுமா? இல்லையா?

நாகனார்: நீ கேட்ட கேள்வியே கேள்வி! கடவுளுக்கும் இறைவன் என்று பெயர். அரசனுக்கும்.....

காவலன்: அவருக்கும் இறைவ ரென்றுதான் பெயர். அதனாலென்ன, கெட்டுப் போயிற்று.

நாகனார்: அப்படிச் சொல்லாதே, தம்பி! கடவுள் எல்லாருமறிய, அம்பலத்திலே இருப்பது போல அரசனும் இருக்க வேண்டியவன் தானே.

காவலன்: பெயர்ப் பொருத்தம் என்னவோ சரிதான். நடைப் பொருத்தம் வேறு மாதிரியாக வன்றோ இருக்கின்றது. அரசர் அரண்மனைக்குள் அல்லவா இருக்கின்றார்.

நாகனார்: அவன் உள்ளே தான் அமர வேண்டுமென்று நானுஞ் சொல்லுவேன்.

காவலன்: என்ன கிழவரே! பருவ மயக்கம் வெளிப்படுகின்றதே. முன்னுக்குப் பின் முரணாகப் பிதற்றலாமா? சொன்னதைக்கூடவா திரும்ப, சொல்லத் தெரியாது.

நாகனார்: முன்னுக்குப் பின் என்பது முரண் தானே, தம்பி! கடவுள் நாம் நினைப்பதைச் சொல்லாமலே அறிந்து கொள்வார். உன் அரசனுக்கு எதுவும் சொன்னாற்றானே தெரியும்.

காவலன்: ஆம்; ஆம். நீர் வந்திருப்பதைக் கூட நான் சொன்னாற்றான் அவருக்குத் தெரியும்.

நாகனார்: நான் சொல்லுவதைப் பட்டென விளங்கிக் கொள்ளுகின்றனையே. இன்னவன் சொல்லுவது இது வென்மயக்க மின்றி அறிந்து கொள்ளும் அறிவு மனிதனுக்கு இருந்தாற்போதும்; உலகம் வாழும்.

காவலன்: எனக்கு அந்த அறிவு உண்டா? நான் ஒரு மனிதனா?

நாகனார்: நீ ஒரு மனிதனில்லா விட்டால், நான் பேசிக் கொண்டு நிற்பேனா? நீ கேட்ட கேள்வியை மறந்து விட்டாயே, தம்பி! வேந்தன் பலரறிய மன்றத்திலே வீற்றிருந்தால், குடிமக்கள் தங்கள் குறைகளைச் சொல்லிக் கொள்ள நாணர்களோ? நாடு குறைபட, வினையாளர்கள் செய்யும் சீர் முறைகெட்ட செயல்களைப் பலர் அறியக் கேட்டால், அரசனுடைய வணங்காத் தலையும் தானே வணங்காதோ? உலகத்தில் கவலைக்கிடமான பெரிய காரியங்களும் உரியாரைக் கண்டு, சூழ யாரு மில்லாது தனிமையில் பேசினால் செவ்வனே முடிவு பெறும். பலர் சூழாமிய சூழல் நடுவில் உரையாடினால், செருக்கும் பொய் மதிப்பும் விரைவும் ஆகிய திரைப் படலங்கள் உண்மைக் காட்சியை மறைக்கும். அதன் மேலும் மற்றையோர் குறுக்குப் பேச்சு தன் நினைவுக் கயிற்றை அறுத்துத் திட்பக் கல்லை மணலாக்கும். ஆதலான் அவரவர் குறையைத் தனியே கேட்டறிந்து, முறை செய்யத்தான் அரசன் தனியிடத்திருக்கின்றான். அதனாலே தான் அவன் தனிமையை மக்களும் விரும்புகின்றனர். மயிரிழை போன்ற இச்சிறு அறிவு கூட இல்லாத நீ, அரசனுக்குக் காவலனாக அமர்ந்த பொருத்தத்தை என்னென்பேன்!

காவலன்: முதியவரே! எம் மன்னர் அம்பு பகைவர் நெஞ்சிலே தைப்பது மாதிரி, என் மனம் நறுக்கென்னும் படி குத்திப் பேசுகிறேன். மயிரிழை என்றால் என்ன சிறு பொருளா அது. இரு கண்ணுக்குத் தெரியாமல், சோற்றிலே கிடந்து வாய் வழியா வயிற்றிலே புகுந்து, அன்று என்னைப் படுத்திய பாடு விளக்கெண்ணெய் தடவிய என் மனைவிக்கு அல்லவோ தெரியும். சோற்றிலே கல்லுக்கிடக்கிறதென்று பல்லுக் காட்டினால் ஒழியத் தெரியாத மக்களுக்கு, இந்த

அறிவு இல்லாதது குற்றமே இல்லை. உம்; நல்லது, நீர் சொல்லுவதைப் பார்த்தால், வேந்தருக்கும் குடி மக்களுக்கும் இடையே நான் ஏன் விலங்காக இருக்கவேண்டும். அறிவினி என்று என் மானத்தைக் கப்பலேற்றுகிறீர். இதனை மன்னரிடம் சொல்லி வேலையை விட்டு விலகிக் கொள்வேன். நான் என்ன நொண்டியா? உம்மைப் போலக் கிழவனா, தடியனாய் நிற்பதற்கு.

நாகனார்: தம்பி! அப்படிச் சொல்லாதே. வேலையை விட்டு விடாதே. நீ இங்கே நிற்கத்தான் வேண்டும். நீ வெளியே நிற்பதலன்றோ, வருகின்ற மக்கள் அரசன் உள்ளே இருக்கிறான் என்று தெரிந்து கொள்கிறார்கள். பார்க்க வரும் மக்களை வடி கட்டி உள்ளே விடுவதற்காக நீ இங்கே நிற்கவில்லை.

காவலன்: அதற்கென்று தானே நினைத்துக்கொண்டிருக்கின்றேன்.

நாகனார்: நன்று; மிக நன்று. வடிகட்டிய அறிவுடைய நீயோ அதற்கு ஏற்றவன். வேந்தன் என்றும் யாருக்கும் மருத்துவர் போல் காட்சிக்கு எளியவன். குடி மக்கள் கூப்பிட்டால் உறக்கத்திலும் விழிக்க வேண்டியவன். குறை கூறினால் கனவிலும் முறைசெய்ய வேண்டியவன். அவ்வாறு தாய்போல் எளியவனை அருமையாக்கும் பேயோ நீ. அதற்கோ நீ தடி கொண்டு நிற்கின்றாய்.

காவலன்: நான் அரிய பேயுமல்லன்; வருவாரை யெல்லாம், பரத்தை இல்லம் போல உள்ளே விட்டுக்கொண்டு இருத்தற்கு உரிய பேதையுமல்லன்.

நாகனார்: பேயினும் பெரியவனே! பேதையினும் உயர்ந்தவனே! பரத்தை இல்லத்திற்கு வருவார் ஆண்மையினும் சிறந்தவனே!

காவலன்: என் மனங்குளிரச் சொன்னீர். அளி கூர்ந்து என் கடமை யாது என்று தெரிவிப்பீர்.

நாகனார்: விருந்தினர் போல் வருங்குடி மக்களை வீட்டவன் போல் முக மலர்ந்து, வம்மின் என்று இன்சொற் கூறி நல்வரவு கூறுவது நின் கடன். வேந்தன் நாண் மகிழ் இருக்கை இது; செல்வழியிது; காணும் செய்வியிது என்று கை காட்டி மரம் போல் நின்று அறிவித்தல் நின் கடன்.

காவலன்: (இகழ்ச்சியாக) சூ உ உ, என் வேலை இவ்வளவுதானா? ஏதேதோ வானக்கோட்டை கட்டிக்கொண்டிருந்தேன். இனி என் பாரங் குறைந்தது. நீர் பேசுவதைப் பார்த்தால், என்னைக் காட்டிலும் எத்தனையோ மடங்கு படித்தவராகக் காணப்படுகின்றீர். அரசரிடம் சொல்லும் காரியத்தைக்கூட வெளியிடவேண்டா. அது கிடக்கட்டும். நீர் யார் என்று சொன்னாற் போதும்.

நாகனார்: நானா? உன் அரசனுக்குத் தாய் என்று வைத்துக் கொள்ளேன்.

காவலன்: (வெடி சிரிப்புற்றுக் கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டு) ஒ! ஒ! நீங்கள் தாயா? குமரியாய்க் கிழவியாயவரோ? இந்த இழுவை முதலிலே சொல்லியிருந்தால், மகனைப்பார்க்க மாடுபோல் குறுக்கே நிற்பேனா? அவரையே இங்கு அழைத்து வந்திருப்பேனன்றோ? (பின்னும் நகையாக) நீங்கள் அரசகுலமா? ஏனோ இவ்வளவு மெலிவு? ஆணுடையில் உள் வரிக் கோலம் கொண்டு பட்டப்பகலில் வரலாமா? நல்லது; நல்லது. உங்களைப் போன்றாரைக் கட்டாயம் வந்த வழியே போகும்படி செய்க என்பது எனக்குப் பெருமான் கட்டளை.

நாகனார்: (சினந்து) மடமைக் காவல! நான் தாயென்று சொல்லக் கேட்டதும் நீ பேதுற்றாய். தாய் என்றால் பெண்பிறவியாகவே இருத்தல் வேண்டும் என்று நீ எங்குக் கற்றனை? பள்ளிப் படியேறியதுண்டா? இக்கோல் பிடித்த கை ஏடு பிடித்ததுண்டா? வரி யெழுத்தைப் பார்த்த தலை யெழுத்து

உடையையோ? பெண்ணே யன்றி, ஆணல்லாத பொருள்களாகிய தமிழ் மொழியையும், தமிழகத்தையும், தாய் மொழி என்றும் தாயகம் என்றும் சொல்லற்குத் திறவாது, உண்ணற்குத் திறந்த வாயுடையையோ? பிறர் சொல்லியும் கேளாது, விரிந்த செவியுடையையோ? தாயின் தன்மை கொண்ட பொருளெல்லாம் தாயெனப்படும் என்ற தமிழ் மரபுகூடக் கல்லாத காவலனே! நீயோ, யாம் உட்புகுதற்கு அருகதை யுடையேம் என்பதைக் கணிக்க வல்லவன். முல்லை நறுமணத்தைப் பொடி யுண்ணும் மூக்கு அறியுமோ? பாலின் சுவையைப் புகையிலை அதக்கிய வாயறியுமோ? ஏடா! அரசனுக்குத் தாய் நான் என்று சொன்னதிற்பிழை எவனோ?

காவலன்: (அச்சத்தோடு) பெரியவரே! பாட்டன் முன்பு பேரன்போல, வினையாடிப் பார்த்தேன். அது பிழையா? வயது ஆக ஆகச் சினம் பெருகும் என்று படித்ததை மறந்து விட்டேன். கையின் ஆற்றலைக் கம்பு அறியாது என்றபடி உங்கள் வாயாற்றலை யானே அறிய முடியும். (பணிந்து) என்னை வெட்டிப் போடுங்கள்; பட்டுக் கொள்கின்றேன். (தலை கொடுக்கின்றான்)

நாகனார்: தம்பி! நீ நல்ல பையனாக வந்துவிட்டாய். மறப்பதற்கா படிப்பது. மறதி கேடு தரும்; கேடு மறதியைத் தரும் என்று இனியாவது அறிந்து கொள்.

காவலன்: தாயென்று சொன்னீர்களே, எனக்கு விளங்கவே மாட்டேன் என்கின்றது.

நாகனார்: அப்படிக்கேட்டால் சொல்லுகின்றேன். நீ எனக்குச் சோறு போட்டு என் உடலைப் பேணி வளர்த்தால் நீ எனக்குத் தாய்.

காவலன்: நீங்கள் எனக்குச் சோறு ஊட்டி வளர்த்தால்.....

நாகனார்: நான் உனக்குத் தாய்தான்.

காவலன்: அப்படியானால் எனக்குந் தாய்; அரசருக்கும் தாயா நீங்கள்.

நாகனார்: இது உனக்கு மிக மிகப் புதுமையாகத் தோன்றுகிறது. கணவன் உடலைப் பேணுவதனாலே, மனைவியைக் கூடத் தாய் என்று முறை கூறி யிருக்கிறார்கள் என்றால், வேறு என்ன சொல்லுவது.

காவலன்: படித்ததெல்லாம் மறந்து விட்டேனென்று நினைத்துக் கொள்ளாதீர்கள். தாய்க்குப் பின் தாரம் என்பது ஒரு பழமொழி யல்லவா?

நாகனார்: நான் ஒரு உழவன்.

காவலன்: மேலே எதுவுஞ் சொல்ல வேண்டா. எல்லாம் தானே விளங்கிப் போயிற்று. அரசர் முதலாக நாட்டிலுள்ள அனைவருக்கும், ஏன் விலங்கு பறவைகளுக்குங்கூட நீங்கள் தாம் தாயார்.

நாகனார்: நாங்கள் உழுது பயிர் வளர்த்து வினைத்துச் சாப்பாட்டிற்கு நெல் தராவிட்டால்.....

காவலன்: நெல் தரத்தான் வேண்டும். இல்லாவிட்டால் என் பாடு கூப்பாடுதான்; பின் சாக்காடுதான்; முடிவில் சடுகாடுதான். எல்லாம் நீங்கள் சொன்ன பிற்பாடுதான் தெரிகின்றது. இந்த மூளைக்குப் பிறர் சொல்லியே எதுவும் தெரியவேண்டி யிருக்கின்றது. (கம்பால் தன் தலையில் இரண்டு போடு போட்டுக் கொள்கின்றான்.)

நாகனார்: காவலாளி! வருந்தாதே. உனக்கு மட்டுமன்று; யாருக்கும் எதுவும் நாங்கள் சொல்லித்தான் தெரிய வேண்டும்.

காவலன்: வந்த காரியத்தை மறந்திட்டாற் போலத் தெரிகின்றது. என் கூடவே நிற்க வந்தீர்களா? உள்ளே போக வந்தீர்களா? (உள்ளே போக விடுகின்றான்.)

காட்சி -2

களம் — அரசவை

காலம் — காலை

கூற்று:— கிள்ளி வளவன் என்ற சோழனும், நப் பசலையார், கோவூர் கிழார், நல்விறையனார், தாயங்கண்ணனார், என்ற புலவர்களும், நாக னார் என்ற உழவப் புலவரும்.

கிள்ளி: புலவர் பெருமக்களே! சின்னாட்களாக உங் களைக் காணப் பெறுது கவன்றேன். இன்று ஒரு முகமாக காணப்பெற்றமையான், பேருவகை எய்தினேன். உங் கட்கு யாவரும் கேளிர். அவர் வாழ்க்கைத்தீதும் நன்றும் உள்ளபடி அறிந்து கொள்ளும் ஆர்வம் உடையவர்கள். உங்களுக்கு யாதும் ஊர். நாடோடிகள் போலச் சென்று சுற்றிப் பரந்த அறிவுடையவர்கள். ஆதலின் நீவிரன்றோ எம் குடி மக்களின் துயர் காணவும், என் நாட்டின் நிலை காணவும் வல்லீர். பழியேல் அஞ்சாது எதிர்த்து இடித்துக் கூறவல்ல தறுகண்மையும், புகழேல் எஞ்சாது மனமார வாழ்த்தவல்ல பேராண்மையும் ஆகிய இரு பண்புகளும் நாட்டிற்கு வேண்டும். இன்றேல், அரசு என்ற ஊர்கி பள்ளத்துப் புக்குப்பட்டுவிடும்; அன்றி மேடு ஏறமாட் டாது பின் வாங்கும். தான் பட்ட துயரை என் எதிரே வந்து மனங்கொளச் சொல்லும் பிறப்புரிமை என் நாட்டு ஒவ்வொரு குடிக்கும் உண்டு என்பது யாராலும் அறியப் பட்டதொன்று. அவ் வுரிமையை மக்கள் யாரும் செலுத்த வில்லை. அதற்குக் காரணம், அவர்கள் இதுவரை துன்பம் யாதும் உறவில்லை என்று ஆகுமா? யான் அவ்வாறு கரு தேன். மக்கட்குப் பிறவி யிருக்கும்வரை துன்பமும் பிறத்தல் இருக்கும்

என்ற தெளிவானன்றோ பிறப்புரிமை என்று ஒன்று விதிக்கப்பட்டது. என் குடிமக்கள் தம் அறியாமை காரணமாகவும், தம்முட்பகை காரணமாகவும், என் வினையாளர் நடந்து கொள்ளும் போக்கு காரணமாகவும், நான் செய்த விதி காரணமாகவும் உழக்கும் துன்பங்கள் பல. அவற்றை அவர் தம்மினும் விரைந்து வந்து என் உளம் பதியப் புலவர்கள் செவியுறுத்துகின்றனர். 'யானை வரும் பின்னே மணியோசை வரும் முன்னே' என்ற இயற்கைப்படி, புலவர் முன்வந்து உரைக்கும் சிறப்புரிமை யன்றோ, நாட்டு மக்கள் தம் பிறப்புரிமையை மறக்கச் செய்தது. உழைப்பவனுக்குத் தன் குடி முழுதும் காக்கும் உணவிற்குப் பஞ்சமில்லை போலப் பெரியாரைத் துணைக் கொண்ட அரசனுக்குத் தன் நாடு முழுதும் காக்கும் அறிவிற்குப் பஞ்சமில்லை. ஆக்கம் அதர்வினாவிச் செல்லும் என்றால், அறிவும் என் அவை வினாவி வரும்ன்றோ? அஃறிணைப் பொருள்களின் உள்ளங்களையும் தம் உள்ளத்தால் அறியவல்ல மதுகை யுடைய நீங்கள், சென்ற ஊர்களிற் கண்ட குறையாது முண்டேல், கேட்கப் பெரிதும் விருப்பினன்.

கோவூரார்: அரசே! வாழ்க. நின் நிழல் வாழ்வார் உழைப்பிற் கேற்ற உணவும், உணவிற்கேற்ற உழைப்பும், கனவு தோன்றாத உறக்கமும் சிறக்க வாய்ந்தவராதலின், பசியறியாமையும் பிணியறியாமையும் உடையார். உயிருடனிருந்தாரேனும், பொருளில்லாதார்க்கு இவ்வுலகத்து வாழ்வில்லை என்று கருதி, வழியல்லாத வழியானும் அதனையே குவிக்கும் வேட்கை மக்கட்கு இயல்பில் எழும். அம்மனப் பான்மையை அறிந்தே, நீ முட்டுப்பாடின்றிப் பொருள் பெறுமாறு, எல்லாக் குடிகட்கும் தொழில் வகுத்துக் கொடுத்திருக்கின்றாய். அவரவர் செய்த வினையின் பயனை அவரவரே நுகருமாறு விதி கோவியு மிருக்கின்றாய். ஆதலின், நிவ் மக்கள் பொருட் பகையறியார்.

பொருளுடன் வாழ்ந்தாரேனும், புகழில்லாது இறந்தாரை இத்தமிழகத்துப் புலவர், பாட்டில், பிறந்த பதிவு செய்யார் என்று எண்ணி உண்மை மயங்கி அறங்கடந்தும் புகழ்காணும் மதி நுட்பம் மக்கட்கு உண்டு. அவ்வுண்மையை அறிந்தே, உரிமைக்காக, வேற்றுப் பகைக்கு உயிர் கொடுக்கும் பறமும் புகழைத் தரும்; ஒற்றுமைக்காக, வீட்டுப் பகைக்கு மானம் ஒன்றினை விடாது பொருள் முதலாய எதனையும் விட்டுவிட்டுக் கொடையும் புகழைப் பயக்கும் என்று புலவர்கள் வழிகாட்டி யிருக்கின்றனர். அதனால், நின் மக்கள் புகழ்ப் பகையறியார்.

நின் நாடோ எனின், 1 ஒரு பெண் யானை படுத்து கிடக்கும் சிறிய இடத்து, ஏழு ஆண் யானைகளை உண்பிக்கும் அளவான நெல் விளைக்குங் காவிரி சூழ்ந்த நாடு; ஆதலின், உழைப்பார்க்கு உணவுப் பஞ்சமில்லை. நின் குடி மக்களோ எனின், தமிழ் வழங்கும் நாட்டகத்தே பிறப்பும் இறப்பும் வேண்டும் என்ற பெரும் பற்றாளர்; ஆதலின், நாட்டிற்குக் காவற் பஞ்ச மில்லை. நீயோ எனின், குருளையைப் புறங்காக்கும் புலிபோலவும், சூட்டியை அகத்தெடுத்துக் காக்கும் குரங்கு போலவும், குடிகளின் புறமும் அகமும் காப்பவன்; ஆதலின், நின் அரசில் செம்மைப் பஞ்சமில்லை. நின்னிடத்துக் குறையுடையார் பகைவரு மிலர். அவரும் வேண்டும் பொழுதெல்லாம் தோற்க நின் பகையைப் பெறுகின்றனர் அன்றோ.

(அப்பொழுது வெள்ளைக்குடி நாகனார் உள்ளே நுழைகின்றார். அரசனிடம் முறை வேண்டுவார் இருப்பதற்கென ஓரிடம் உண்டு. அப்பக்கத்து அமர்கின்றார்)

பசுலையார்: கோவே! வாழ்க. நின் மக்கள் பசியறியார், பிணியறியார், பகையறியார், என்றார் கோவூர் கிழார்.

1 'ஒருபடி படியஞ் சீறிடம், எழுகளிறு புரக்கு நாடு கிழவோயே' என்பது புறநானூறு.

இவ்வறியாமை மூன்றும் வாழ்க (எல்லாரும் சிரித்தல்) இம் மூன்று மன்றிப் பிறிதொரு அறியாமையும் மக்களிடம் வாழ்கின்றது. அதுதான் கல்விப்பசி அறியாமை. இவ்வறியாமை அகலவேண்டாவா? வயிற்றுப்பசி சோறு உண்டால் நீங்கும். கல்விப்பசி அறிவை உண்ண உண்ண மிகப்பசிக்கும். வயிற்றுத் தீ தணிக்கும் நாடு வளநாடே. கல்வித்தீ பரப்பும் நாடோ நிலை நாடு. நின் மறவர்களிற் பலர், கூற்றுவனை விருந்தாக ஏற்று உயிர்ச்சோறு ஊட்டும் ஆண்மையாளர்கள்; ஆயின் என்! தம் பெயர் எழுதத்தெரியாத தற்குறியாளர், நின் குடிமக்களிற் பலர் திருக்குறளிற் சொல்லப்படும் அறங்கட்கு இலக்கியமாகும் பெருமக்கள்; ஆயின் என்! எழுத்துக்களைக் கீறிய கோடுகள் என மயங்கும் குழந்தைகள். ஒரு மகனுக்கு நோய் நீக்கி உடலை வளர்க்குந் தொழிலிருந்தாற்போதுமா? அறியாமை நீக்கி உள்ளத்தைத் தூய்மைப் படுத்தும் கல்வியும் வேண்டுமல்லவா? ஒரு நாடு கேவலம் தொழிலையே வளர்க்க நினைப்பது ஒருவன் உடலையே வளர்க்க நினைப்பதை ஒக்கும். எவ்வளவு தான் முயன்றாலும் எவ்வெவற்றை உண்டாலும் உடல் குறிப்பிட்ட எல்லையளவு பெருகிப் பின் குறையக் காண்கின்றோம். அது போலத் தானே ஒரு நாடும். மலை ஒரு நாட்டின் வளர்ச்சிக்கு அறிகுறியா? அன்றிக் கடல் தாழ்ச்சிக்கு அறிகுறியா? புறவளர்ச்சிக்கு ஒரு எல்லை யுண்டு; அகவளர்ச்சிக்கு எல்லை இல்லை; ஆதலின், நாட்டின் நிலையான வளர்ச்சிக்குக் கல்வியே உயிர் என்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி.

கிள்ளி: பசுலையார் கருத்து என்னெஞ்சிற் பசுமரத்தாணிபோற் பதிகின்றது. நீருஞ் சோறும் ஏனை உயிர்கள் போல மக்கட்கு இன்றியமை யாதவைதாம். என்றாலும் அவை வாழ்வின் குறிக்கோளாகுமா? இதனைப் பரப்ப அரசு யாது செய்யவேண்டும்?

பசுலையார்: நின்மறவர்கள் படைக்கலம் பயின்று பயின்று உயிர்களைக் கொடுத்துக் கொடுத்து வீரவுணர்ச்சியைக்

கற்கவில்லை. உயிர்களைக் கொடுத்த அஞ்சாத நெஞ்சினோர்க்குப் பிறந்தமையினாலே மறத்தன்மையை இயல்பிற் பெற்ற கல்லா மறவர்கள். அது போல நின் குடிமக்கள் கல்லாத தொழிலாளிகள். செய்திறம் வாய்ந்த தொழிலாளர் குடும்பத்துப் பிறந்து வளர்ந்த முறையினாலேயே தாமுந் தொழிலில் வல்லவர்கள். அவ்வன்மை அவர்களுக்கு ஏடு கற்ற கல்வியான் அமைந்ததன்று. ஆதலின், மறவர்க்கும் ஏனை மக்கட்கும் தாம் செய்யும் தொழிலைப்பற்றிய அறிவு வேண்டும். ஊர் தோறும் அவ்விடத்து இருக்கும் தொழிலுக்கேற்ற தொழிற் கல்விக் களங்கள் அரசு அமைத்தல் முதற்கடன். அதன் பின்னர், வாழ்வினைப் பற்றியும் உலகம் பற்றியும் கற்பதற்கு அறிவுக்கல்வி நிலையங்கள் நிறுவுதல் வேண்டும் (நின்று பேசியவர் இடத்தில் அமர்கின்றார்)

கோலூரர்: (பசுலையாரைப் பார்த்து) உரிய போழ்தில் அரிய கருத்தை வெளியிட்டீர். (கை குலுக்கு கின்றார்) வளவ! நின் நாடு ஆண்டுகள் பலவாக அமைதி பெற்றிருக்கின்றது. பகைவரும் கொடுக்கு நறுக்கப்பட்ட தேள் போலாயினர். பசுலையார் சொல்லிய அறியாமைப் போரைத் தொடங்க இது நல்ல காலமெனக்காண்க.

கிள்ளி: ஆம்; இது ஏற்றகாலமே. வில்லும் வேலுங் கொண்டு அறியாமையை வெல்லுதல் முடியாது. சொல்லும் நூலுங் கொண்டே அறியாமையைப் புறங்காட்டச் செய்ய முடியும். இப்போருக்குப் புலவர்களே மறவர்கள். அம் மறவர்களுக்குத் தானேத் தலைவர் நப்பசுலையாரே (எல்லாரும் கை தட்டல்).

இறையனார்: வேந்தே! மலை என்ற சொல் சிறியது அதனுட்பொருள் பரப்பினும் உயரத்தினும் பெரியது. அதுபோலவே பசுலையார் சொல்லிய சொற்கள் எண்ணத்

தக்கன வாயினும், அவற்றினுட்பொருள் நாடு முழுதும் பரவத்தக்க, எல்லாரையும் உயர்த்தத் தக்க சிறப்புடையது என்று அறிதல் வேண்டும்.

கிள்ளி: அக்கத்தின் சிறப்பை நாடு அறியச் செய்தல் நம் கடன்.

இறையனார்: நாடறியச் செய்தவன் முன் அதன் சிறப்பை நாமறிதல் நல்லது. அரசே! சான்றோர்கள் “தமிழ் கெழு கூடற்றண் கோல் வேந்து” என்றும், ‘தமிழ் நிலை பெற்றதாங்கரு மரபின், மகிழ்நனை மறுகின் மதுரை’ என்றும் பாண்டியனைத் தமிழகைப் புகழ்கின்றனர். ‘தண் புனற் காவிரிக் கிழவனை’ எனவும் ‘ஒரு பிடி படியுஞ் சீறி டம் எழுகளிறு புரக்கும் நாடு கிழவோய்’ எனவும் நின்னை வளவகைப் புகழ்கின்றனர். இதன் கண் ஓர் உண்மையைக் காணலாம்.

கிள்ளி: உண்மையின்றி உரைப்பார்களா? சான்றோரும் மறவரும் உழவரும், ஒரு நாட்டிற்கு அறிவும் உடம்பும் உயிரும் போல்வர். மதுரைத் தமிழ், வஞ்சிமறம், புகார்வளம் என்று விதந்து புலவர்கள் காட்டுவதன் நோக்கம், தமிழகம் யாதானுங் குறைவற்ற நாடு என்று காட்டுவதற்கே யன்றோ? அஃதன்றி, ஓரசின் கண் ஏனையிரண்டும் இல என்று இழித்துக் காட்டுவதோ, அவர் நோக்கம். அதுவே கருத்தாயின், பிழையெனக் கூறவும் வேண்டுமோ?

இறையனார்: இப்பொழுது உள்ளபடியை நோக்கின், நின் கருத்து பிழையில்லை; எனக்கும் உடன்பாடே. என்றும் உள்ள இயற்கை நோக்கின் அவர் கருத்தும் பிழையில்லை. புனியும் யானையும் உருமிப் பொரும் கரும் முரடும் கொண்ட மலை நாடு, மறத்தை மாந்தர்க்கு இயற்கையில் பிறப்பிக்கும் இடமென அறிக. நீரும் மண்ணுங்கலந்து நிலமகளை மெல்லியளாக்கும் மருதநாடே வளநாடு என்று அறியாதார் யார்? புலவர்கள் வந்து ஒருங்குகூடி அளவ

ளாவிக் கற்றதை விரிக்கும் அவைக்களம் உடைய பாண்டி-
நாடு தமிழினை எளிதாகப் பரப்பவல்லதன்றோ? ஆதலின்,
வையை நாடன் கல்வி வளர்க்கு முறையைக் காவிரி நாடன்
மேற் கொள்ளல் சாலச் சிறந்தது என்று வேண்டிக்கொள்
கின்றேன்.

கீள்வி: அறியாமை என்னும் இருளை அகற்றுதல்
வேண்டும்; அறிவொளியைப் பெருக்குதல் வேண்டும்
என்பது; என் உணர்ச்சியைத் தொட்ட கருத்தேயாம்.
ஆயின், கல்வி பரப்ப என்னிடம் தோற்ற பகையரசன்
முறையைக் கைக் கொண்டால், அவன் எள்ளி இறும்புது
எய்தானா? சோழர் குடிப் பெருமை சிறுமை யடையாதா?
நாட்டிற் கல்விக் குறைவு உண்டு என்று கண்ட உங்கள்
அறிவு, அரசிற்கு மானக் குறைவை உண்டுபண்ணாது என்று
கம்புகின்றேன்.

கண்ணனார்: வேந்தே! நீயும் உன் குடி மக்களும் நாங்
களும் இன்புறும் தென்றல், பொதிய மலையிற் பிறப்பினும்,
அது பகைவன் உடைமையோ? பாண்டியன் ஈண்டுச்
செல்லவிடாது விலக்க நினைப்பின், அவ்வாற்றலுக்குக்
கட்டுப்பட்டுப் பரவாது நிற்குமோ தென்றல்? அன்றி,
நாம் பகைவன் பொருளென வரவேற்க விழையாது தடுக்க
நினைப்பின், அதற்கு உடன்பட்டுப் பின் வாங்குமோ தென்
றல்? வஞ்சியான் மலையிற் பிறந்து வரும் நீரே காவிரி
என்று நாம் அறியாதவர்களா? அறிந்தும் அந்நீரைப்
பயன் கொள்ளுவதால், 'வந்த சிறுமை தினையளவேனும்
இல்லையே. "வான் பொய்ப்பினும் தான் பொய்யா மலைத்
தலைய கடற் காவிரி" என்று புலவர் புகழ்ந்தது பொய்ப்
புகழ்ச்சியன்றே. காற்றும் நீரும் மக்களின் பொதுவுடைமை என்று
காண்பாய். அதுபோல அறிவும் ஒரு நாட்டின் தனிப்பொருளன்று. அது
பரவுதலுக்கு எல்லையு மின்று. ஒருவர்தா என்று கேட்ப,
மற்றவர் கொள் என்று கொடுக்கும் பொருளுமில்லை;

ஆதலின், அறிவு உலகத்தார்க்கே பொதுமை. தின்னாட்டிற் பிறந்த நாங்கள் பெற்ற அறிவுக்கு வழிவழி வளர்ந்த முத்தமிழ் நாட்டுக்கல்லியே தாயன்றோ. சோழர்குலப் பெருமையும் மறப்பெருமையும் வளர்த்தற்குக் காரணமாயோர், மற்று தின் பகைவேந்தர் தாம் என்று நீ நன்கு அறிவை.

மூவேந்தர் நாடும், மறம், வாணிகம், சூழ்ச்சி, அரசியலமைப்பு, வரி விதிப்பு, மணவுறவு முதலான வளர்ச்சிக்குக் காதலர் போல ஒன்றையொன்று தழுவி நிற்கின்றன என்பது கண்கூடு. புணர்ச்சியின்பத்தைப் பெருக்கிக் கொள்ளுவதற்குக் காதலர்கள் இடையிடையே ஊடற்பிரிவு கொள்வர். அது போல முத்தமிழ் நாடும் தம்முட்பகை கொள்ளாதல் மானத்தைப் பெருக்கிக் கொள்ளுவதற்கேயாம்.

இறையனார்: ஆம்; மூவேந்தர் ஊடினாலும் காதலர் போல் அவ்வூடல் நீட்டிப்பதில்லை. போருக்குப் பின் மகளைக் கொடுத்து மணமுறை கொள்கின்ற இன்பந்தானே நாம் காண்கிறோம்.

கிள்ளி: (சிரித்துக் கொண்டு) மூவேந்தர் ஊடல் மகட்கொடையாலும் நீங்கும்; வடநாட்டவரோடு போர்ப் புணர்ச்சி கொள்வதும் அவ்வூடல் நீங்கும்.

பசுலையார்: ஆதலின், பாண்டி நாடு ஆண்மைக்குப் பகை நாடேயன்றி அறிவுக்குப் பகை நாடன்று என்பது வெள்ளிடைமலை. (எல்லாருங் கைதட்டல்)

இறையனார்: இப்போது பாண்டி நாட்டில் வேந்தகை இருப்பவன் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன். கல்வி வளர்க்கும் பொறுப்பை அவனே மேற் கொண்டிருக்கின்றான். அவன் தான் முடிசூடிக் கொண்ட நாளில் மக்களுக்கு ஒரு வேண்டுகோள் செய்தான். அன்று கூடிய அவையில் யானும் இருக்கும் பேறு பெற்றேன். அவ்வேண்டுகோள் இதுவே. (ஒரு ஓலையை நீட்டுதல்)

கிள்வி: (வாங்கிப் படித்தல்)

“பழந்தமிழ் மக்களே! அவைப்புலவர்களே!

கோடாச் செங்கோலால் குடிகளைப் போற்றிய பாண்டிய அரசிற்கு யான் வேந்தனாகிய நன்னான் இந்நான். இன்று உங்கள் அகமும் முகமும் ஒருங்கு மலரக்கண்டு எல்லையில்லா உவகை யடைகின்றேன். உங்கள் வாழ்வே என் உயிர். உங்கள் மதிப்பே எனது ஊக்கம். உங்கள் அறிவே என் துணை.

தாயும் கருவும் போல, நாடும் தனி மக்களும் நீடுழி நலத்தொடு வாழ்வதற்குக் கேடில் விழுச் செல்வமாகிய கல்வியே நல்ல உணவு. தாய் ஒரு நிகராகத் தன் பிள்ளைகளைப் பத்துத் திங்கள் சுமந்து பெற்றவள் என்றாலும், கல்வி சான்ற மகனிடத்துத் தனியன்பு காட்டுவாள். அரசனும் ஆண்டில் மூத்தோனை மதியாது அறிவிற்பெரியவனையே தன் கண்ணெனக் கருதுவான். கற்றவனே அகத்தும் புறத்தும் எல்லாரும் பாராட்டப் படுவான்.

நான் என் வாழ்க்கையில் இன்று கண்ட ஓர் உண்மையைச் சொல்லுவன். அக் கருத்து உங்கள் மனத்து நன்கு பதியும். பொருட் செல்வத்தினும். கல்விச் செல்வம் எவ்வளவு உயர்ந்தது என்று தானே புலப்படும். அதன் பின், பொருளை ஒரு செல்வமென்று கூட எண்ணத் துணிய மாட்டார்கள். பாண்டி நாடு குமரி வரை பரந்த நாடு; தென்னிலங்கையும் அடங்கிய தென்னாடு; வையை யாறு தாயாய் மக்களை வளர்க்கும் நாடு; புகழ்தந்த பொதிய மலை நாடு; ஆதலின், என் நாடு எல்லாப் பொருட் செல்வமும் நிறைந்த நாடு” (படிப்பதை நிறுத்துகின்றான்; தற்புகழ்ச்சி மிகுதியாக இருக்கின்றதே என்று கிள்வி சொல்லுகின்றான்.)

இறையனார்: அரசே! தற்புகழ்ச்சி யில்லை. முற்றும் படித்தால் உண்மை விளங்கும்.

கிள்ளி: (தொடர்ந்து படித்தல்) “இத்தகைய நாட்டினுஞ் சிறந்த பொருட் செல்வம் யாது உளது? அச் செல்வத்தை, மக்களே பாருங்கள், யான் யாதொரு வருத்தமுமின்றி என் தந்தைக்கு மகனாய் ஒரு பிறவிக் காரணத்தாலேயே பெற்றேன். செல்வம் கை மாறுதல் வெள்ளம் பள்ளத்து வீழ்தல் போல மிக எளிது. பிறிதொன்றையும் நினைமின்! என் தந்தை பல்லாண்டு பெற்ற அரகியல் அறிவை யான் மகனாய் காரணத்தால் பெற முடியுமோ? (உண்மை உண்மை என்றல்) உங்கள் வாழ்விலும் யான் சொல்லும் உண்மையை அறிந்திருக்கிறீர்கள். கல்விச் செல்வம் ஒருவன் தானே வருந்தி ஊன்றி யீட்டக் கிட்புவதல்லது, வாணிகத்தால் பெறுதல் ஒல்லாது. அடைதற்கு எளிதாய் பொருள் காத்தற்கோ அம்மம்மி மிகவும் அருமையது. கல்வியோ எளிதின், வருத்திப் பெறுதற்கு உரியது; பெற்றால், அது தன்னையே காத்துக் கொள்ளும் தருதியது. ஆதலின், அன்பு கனிந்த குடிமக்களே! ஆண்களும் பெண்களும் மெய் வருத்தம் பாராது, பசி நோக்காது, கண் துஞ்சாது, பொருளானே எல்லாம் ஆகும் என்னும் சிறியோர் சொல்லிற்குச் செவி சாய்க்காது, வானத்தினும் பரந்த கல்வியை, மலையினும் உயர்ந்த எண்ணத்தைத் தரவல்ல கல்வியை, கடலினும் ஆழ்ந்த கருத்தினே ஊட்டுங் கல்வியை, உயிரினும் சிறந்த ஒழுக்கக் கல்வியைக் காற்றினும் கடிதாகக் கற்றல் வேண்டும். சாந்தினையும் கற்றல் வேண்டும். ஏனை நாட்டார் எழுத்தறியாதிருக்கும் ஜந்நாளில், எங்குடிமக்கள் கல்வியில் புலமை பெற்றவர்கள் என்றால், நம் நாட்டின் பெருமைக்கு அஃது ஒன்று போதுமே. புலவர்கள் தாயாக நூல்கள் முலையாக அறிவு பாலாக எங்குடியாகிய மக்கள் கொழுக்கொழுவென வளர்க. (நல்ல கருத்து. எல்லோரும் கை தட்டல்) என் எண்ணம் உங்கள் உறுதியால் நிறைவேறுக.” (படித்து முடிக்கின்றான்) பாண்டியன் கல்வி வளர்க்கு முறை பின்பற்றத் தக்க முறை; நல்லது. வஞ்சி நாட்டார் கருவூர்ப்

போர் நடந்ததற்குப்பின், என் குடி மக்களை மறக்குடும்பம் எனப் புகழ்வாராயினர். இனிப் பாண்டி நாட்டார் நம்மைத் தமிழ்க் குடும்பம் எனப் புகழுமாறும் செய்வேன். அந் நாட்டவரெல்லாம் என் குடிகள் போலக் கொடைக் குடும்பமாதல் என்றோ?

பசுபையார்: அதற்கு வளமும் வேண்டும்; மனமும் வேண்டுமல்லவா? உடலது மறத்தினும் அறிவுத் தமிழினும் சிறந்த, கொடை உள்ளம் வாய்ந்த நின் நாடு வாழ்க. அரசே! பிறிதொன்றும் வேண்டுவல். நாட்டின் தலை நகராகிய உறந்தை மூதூரில், கல்வி மாளிகை ஒன்று கட்டி நிறுவின, ஊர் தோறும் உள்ள புலவர்களும் அறிவு விழையுங் குடிகளும் உவப்பக்கூடி இன்புற ஓர் ஏதுவாகும்.

கிள்ளி: நீங்கள் சொல்லத்தக்கன செய்யத்தக்கனவே. (நாகனார் இருந்த பக்கம் திரும்புகின்றான்) தாங்கள் வந்து நெடுநேரம் ஆயிற்றுப் போலும்.

நாகனார்: “நின் அரசிற் செம்மைப் பஞ்சமில்லை. நின் னிடத்துக் குறையுடையார் பகைவருமில்” என்று அவர் (கோவூர் கிழாரைச் சுட்டிக்காட்டி) சொல்லிக் கொண்டு இருந்த போதுதான் வந்தேன்.

கிள்ளி: (நாகனாரை முன்னர் அறியாதவனாகலின்) நீங்கள் இவ்வரசைச் சேர்ந்தவர் தாமோ?

நாகனார்: (பெருமிதத்தொடு) தமிழகம் மூன்று அரசு உடையது. வானமுடியும், மண் திருவடியும், கடலாடையும், முரசுச் சிலம்பும் தாளை மக்களும் உடையது. என்று சிறப்பிக்கப்படும் அரசு எதுவோ, (சிறிது நின்று) அதனைச் சேர்ந்தவன் நான். (எல்லாரும் அது யாதென ஆராய் கின்றனர்.)

கிள்ளி: நல்லது. வடநாட்டவநீர் பலர் தமிழ் கற்றிருக்கின்றனர். நீங்கள் வடநாட்டவரோ என்று ஐயுற்றேன். என் தமிழ் நாட்டவர்-

என்று அறிந்து கொண்டேன். மகிழ்ச்சி. தமிழ் நாட்டிலும் தங்கள் நாடு எதுவோ?

நாகனார்: கதிரவன் கீழ்த் திசையில் தோன்றாது திசை நான்கினும் கெட்டுத் தோன்றுக; வெள்ளி வடதிசையின் கீழ் நில்லாது தென் திசையில் திரிந்து செல்லட்டும்; இயற்கை மாறினும் என்? கரும்பின் வெண்பூ வேலின் கூட்டம்போல விளங்கும்படி செய்யும் தண்ணீரை என்றும் உடைய காவிரி எந் நாட்டிற்கு உடைமையோ, (சிறிது தயங்கி) அந் நாட்டிற்கு உடைமையான். (சோழன் குடி என எல்லாரும் அறிந்து கை தட்டுகிறார்கள். தன்னையும் தன்னாட்டையும் புகழ்வதற்குச் சோழன் உவகை அடைகின்றான்)

கிள்ளி: உம் பேச்சு அவையோரையும் என்னையும் இன்புறுத்தியது. புலமை சான்ற உம்மை மற்றைப் புலவர்களும் யாரென அறிந்தாரில்லை.

நாகனார்: (பசுலையாரைக் காட்டி) அவர் சொல்லியது போல் கல்வி மாளிகை இருந்தால், புலவர் தம்முள் அறியாமை இருக்கமாட்டாது. (எல்லாரும் சிரித்தல்)

கிள்ளி: பேச்சால் மகிழ்ந்தும் பெரும் புலவரே! நீர் இன்று இவ்விடம் வந்த காரியம் யாதோ? அறிய விரும்புவல்.

நாகனார்: அரசே! என் சுற்றமும் பசித்துக் கிடக்கின்றது; யானும் பசித்து மடிகின்றேன்; ஆதலின், நெய்யிற்பொறித்த மானிறைச்சியையும், மணிக்கலம் நிறைந்த மதுவையும் அருளி, எம் பசிப்பிணி நீக்குக என்று உன்னிடத்து இரக்க வந்த இரவலன் அல்லேன்.

கிள்ளி: (அமைதியாக) அங்ஙனம் நீர் வந்ததாக யாம் நினைக்கவில்லை. அதற்கென வருவார், நீர் சொல்லியபடி, காவிரி புரக்கும் இந் நாட்டில் யாருமில்லை.

நாகனார்: அற்றம் மறைத்திற்கு வேண்டிய ஆடை என் சுற்றத்திற்கும் எனக்கும் இல்லை. நீயே, பாம்புரித்தாற் போன்ற கலிங்கவாடை தந்து, என் உடல் மானத்தைக் காக்க வேண்டும் என்று உயிர் மானத்தை முன் விட்டுப், பின் இரக்க வந்த ஒரு பிறவிபுமல்லேன்.

கிள்ளி: (பின்னும் அமைதியாக) எம்மினும் நல்லாடை அணிந்த நீர் அங்ஙனம் வந்ததாக யாரும் நினைக்கவில்லை யவனர் மானம் காக்கப் பட்டாடையும் பருத்தியாடையும் ஏற்றுமதி செய்யும் எம் நாட்டகத்து. ஆடையின்றி மானத்தை ஏற்றுமதி செய்வார் இன்னும் பிறக்கவில்லை.

நாகனார்: (முன்னேவிடக் கடுகடுத்த முகத்தொடு) என் கண்ணைப் பறிக்கும் ஒளியுடைய நின் குடை விண்ணளவு உயர்ந்திருக்கின்றது. வெயில் படாமைப் பொருட்டோ, அக் குடையை விரித்துக் கொண்டனை?

கிள்ளி: (புன்முறுவலொடு) அதற்குக் கொண்டதாக யாம் கனவிலும் நினைக்கவில்லை. நினைக்கவும் மாட்டோம். எழுநிலை மாடத்தின் கீழே இருத்தலால், நினைப்பார் யாரு மிலர்.

நாகனார்: நின் குடை கொற்றக் குடை என்று பெயர் பெறு மென்பர். - குடிமக்களின் இன்பத்தைக் கொல்லுவதோ, அக் குடைக்குக் கொற்றம்? நின் குடை வெண் குடை என்று பண்பு பெறு மென்ப. குடிகள் படுத்துயரை அறியாமலிருப்பதோ, அக் குடையின் வெண்மை? பழங்கணுற்ற உயிர்களின் துன்ப வெயிலைத் தொலைப்பேன்; இன்ப நிழல் கொடுப்பேன் என்பதற்குச் சுருக்காது என்றும் விரித்து வைத்த குடையல்லவா இது! (குடையைச் சுட்டிக் காட்டுதல்.)

கிள்ளி: அதில் என்ன, ஐயம். என் குடை வெயிலைத் தடுத்து நிழல் கொடுக்கும். இதோ என் கைவாள் வெய்யவனைக் கடலில் விழும்படி செய்யும். என் குடிகள் பட்ட

துயர் உண்டேற் சொல்லும். இடுக்கண் படுத்துவார் வேந்தராயினும், அவர் என் வாளுக்குப் பிணமாவார். ஐய! வருந்துங் குடி யாதோ? வருந்துவான் யாவனோ?

நாகனார்: (தன் நெஞ்சினைச் சுட்டிக்காட்டி) வருந்துங் குடி கின் முன் நிற்கின்ற யானே.

கிள்ளி: (கடுகடுத்த முகத்தோடு) ஆ! நீவிரோ வருத்த முற்றீர். புலவராகிய உமக்கா வருத்தம்? சொல்லேருமுவராகிய உம்மையே வருத்திய ஒருவன் என் செயமாட்டான்! ஏனை உழவர்களை எளிதிற்புறுத்துவான். என்னைட்டுக் குடியும் புலவருமான உம்மை வருத்தினன் யாவனோ?

நாகனார்: (அமைதியாக) என்னை வருத்தினன் என் முன் இருக்கின்ற நீயே. (அரசன் தலை குணிகின்றான் அவைப் புலவர்கள் பாவை போலாயினர். அரசனைப் பாராது, அவைப் புலவர்களைப் பார்த்துப் பேசுகின்றார்.) என் நண்பிற்குரிய புலவர்களே! நம் கூர்வேல்வள்வன் சின்னாட்களுக்குமுன் சேரனோடு கருவூர்ப் பறந்தலையிற் போரிட்டான் அல்லனோ? அப் போரில், யானைகளின் காலென்ன கையென்ன எல்லாம் நால் வேராகும்படி, சிறு சிறு பனந்துண்டம்போல வெட்டி வீழ்த்திச், சேரன் வீரர்கள் ஓடும் போது முதுகுகண்டு கைகொட்டி ஆர்த்தனர் நம் வேந்தன் மறவர் என்பது கேட்டு, மிக மகிழ்ந்து தருக்கினோம். அவ் வெற்றி இவன் படையாளர் பகைவர் மார்பை உழுத வேற்படையான் ஆயிற்று என்று நினைக்கின்றீர்களோ? இல்லை, இல்லை. அந் நினைப்பு பிழை, பிழை. அம் மறவர் எலும்பு இரும்பாகவும், எதிர்த்தோர் அஞ்சக் கடித்துப் பேசும் அவர் தம் பல் கல்லாகவும், அவர் சுழற்றி எறியும் வேல் செய்த கொல்லன் கை கருங்கையாகவும், செய்தவர யார்? யானையும் மறையும் நெற்கதிர், வானுற வோங்கி வளரும்படி, கீழ்து மேலாகவும் மேலது கீழாகவும், மண்ணை மயக்கிய படை எது? யாங்கள் நிலமகளை மணந்திலமேல்.

அவள் பைங்கூழ் என்ற மக்களைப் பெருது மூத்தகுமரி யாவாள்; ஆயின், அரசன் திருமகளை மணப்ப தெங்கே? அகம்படியார்கள் வெற்றி மகளை மணப்பதெங்கே? புலவர்கள் தாம் நாமகள் நலத்தைப் பருகுவதெங்கே? அது கிடக்க, குடிமக்கள் தாம் தம் அம்மான் மகளை அத்தை மகளை வரைவதெங்கே? ஆதலின், உலகம் வாழ்வது படையாளர் வேலானுவது உமன்று; அரசன் கோலான் ஆவது உமன்று; புலவர் சொல்லான் ஆவது உமன்று; எம் நெல்லான் ஆவது. உழவு ஒடுங்கின் ஏனையோர் தொழில் ஒடுங்கும். உழவன் இறப்பின் உலகம் இறக்கும். நாகரிகத்தின் முதற்படி உழவெனவும், முடிவுப்படி உழவின்மை எனவும் அறியாதார், தாம் உண்மையே அறியாதார் ஆவர்.

கிள்ளி: (வருத்தத்தொடு) மூதறிபுலவரே! உம் மனத்துடிப்பு, சொற்றுடிப்பு, மெய்த் துடிப்பெல்லாம் எமக்கு உயிர்த் துடிப்பை உண்டாக்குகின்றன. ஏனை நாடுகளைக் காட்டிலும் எம் நாடே உழவர்கள் நிறைந்தநாடு. அவர்கள் எம் முதற் குடிகள். இந்நாடு வளநாடு ஆவதற்கும், யான் வளவன் ஆவதற்கும் இந்நாடு காரண மன்று; யான் காரண மல்லன். மண் தேய்த்த புகழை யுடைய உழவர்களே முதற்காரணம். அவர்கள் ஏர்ப்படையே துணைக்காரணம். ஆதலின், உழவப் புலவராகிய நீர் எம்மாற் படு துயரைச் சொல்லுமாறு வேண்டுதும் செய்தி முழுதும் ஆர அமரச் சொல்லுவீர்.

நாகனார்: வாழ்க, அரசே. எம்மூர் வெள்ளைக்குடி என்பது. பிறவூர் நிலங்கட்கெல்லாங் கால்வாய் என்னும் முலை வழியாக நீர்ப்பாலூட்டி வருஉங் காவிரித்தாய், இறுதியிலுள்ள எம்மூர்க்கு மட்டும் இல்லி தூர்ந்த பொல்லா முலையினள் ஆயினள். மேன் மழை யில்லாமை யாலும், நீர் வருஉங் கால்வாய் வழி தூர்ந்து மேடிட்டமை யாலும், எம் நன்செய்ப் பரப்பு விளையா தொழிந்தது,

இன்றன்று; ஆண்டுகள் மூன்றாயின. வரி வாங்க வந்த விருந்தினரிடம் வாய்க்கால் முற்றும் ஊமை யாயிற்று என்று எங்குறையை எடுத்துச் சொல்லியும் பயன்படக் காணேம். அதன்மேலும், அவ் வினையாளர்கள் மூன்றாண்டுகளாக வினையா நிலத்திற்கு முழு வரியும் விதித்தனர். அவ்வரியை அளித்தருளாததக்க செல்வமுடையே மாயினும், முறைகெட்ட வரிகட்டும் அறிவுடையே மல்லேம். வேந்தே! புலவர்களே! வினையா நிலை எமக்குமட்டும் நேர்ந்ததன்று. ஒரு குடி தவறாமல் எம்மூர் முழுமைக்கும் நேர்ந்துளது. இந் நிலையில் அரசன் வினையாளர்கள் வரிகட்டா நிலங்களை ஏலம் போடவும், தமதாக்கவுஞ் செய்வோமென்று குடிகளை அச்சுறுத்துகின்றனர். இன்ன நாளைக்குள் வரி கட்டாவிட்டால் நிலமும் ஏனை மனையும் இழக்கப் பெறுவீர்கள் என்று இழவுப் பறை யறைகின்றனர். ஊர்முழுதும்படும் உள்ளத்துயரைப் பொருது, விரைந்து வந்தேம். வினையாளர்தங்கொடிய செய்கைக்கு வேந்தனே பொறுப்பன்றோ?

கிள்ளி: அவர் செய்கை கொடிது; யானே பொறுப்பு. அதிலென்ன, ஐயம். (முகமாறி) இதுவரை கேளாச்செய்தி. நடவா நடப்பு. குற்றமலிந்த கொடுமை. நிலம் வினையாமை காணக் குருடர். காட்டியுங் காணமாட்டாக் கண்மூடிகள். ஊர் மக்கள் புகட்டியுங் கேளாச் செவிடர். உற்றது சொல்லாத ஊமையர். தெரிந்தும், இகழ்ந்து நடக்கும் வம்பர். கோலை வளைக்குங் கொல்லர். என் குடி மக்கள் வாழ்வே என் வாழ்வு. அவர் தந் தாழ்வே என் தாழ்வு. அவர்கள் என்னை ஒரு வேந்தனென உயர்த்தி மதியாரேல், நாணும் ஒரு குடிதானே. மக்கள் மறவர்களாக, விலங்குகள் படையளாக, இரும்புகள் கருவியாக நானொரு மனிதன் வேந்தனானேன், குடிகளின் மறத்தொகையே என் வெற்றி. அவர் தம் முயற்சித் தொகையே என் செல்வம். அவர்தம் உள்ளத் தொகையே என் துணை. அவர்தம் உரிமைக் காப்பே என்றாக (மீண்டுஞ் சினந்து) என்னுள்ளத்தைக் கல்லாத மானிட விலங்குகள். தமது கருத்தே அரசன்

கருத்தென நினைக்கும் அறிவதைகள். குடிகளின் ஆக்கமே அரசன் நோக்கமென அறிந்தும் வேறு செய்யும் குறும் பர்கள். என் உட்பகை. என்னுடல் நோய்கள். எவ்வூர் மக்களுக்கு அத்தீயவர் கொடுமை செய்தனரோ, அவ்வூர் மக்கள் கண்டு துயர் நீங்கவும், ஏனையூர் மக்கள் என் முறை காணவும், தீய அவரை, அவ்வூரிடத்து, ஏனைனையாளர் முன்பாகப் பல வகையால் ஒறுப்பேன், பார்மின். (நாகனாரை நோக்கி) நல்ல புலவரே! உம் செய்திக்கு எம் நன்றி. உம்முடைய நன்செய்க்கும் ஊரார் நன்செய்க்கும் ஸ்னையாத காலந் தொட்டு விதித்த வரியெல்லாம் விதிக்கக்கூடா வரி. ஆதலின் நீங்கள் வரிக்கடன் கொடுத்தல் வேண்டா. கொடுக்காது எங்கோலைச் செங்கோலாக்கினீர்கள். கொடுத்திருப்பின், அதுபொழுதே எங்கோல் கோடிய தாகுமன்றே. நும் வரவு நல்வரவு. முறை கோடிவரும் வரிப்பொருள் அரசைக் கீழறுக்கும். ஆதலின், வினையாத நிலத்திற்கு வரி கொடுத்தல் வேண்டா என்று என் நாட்டு ஒவ்வொரு ஊரிலும் பறை யறையச் செய்வேன்.

கோலூர்: (நாகனாரைப் பார்த்து) நண்ப! உம் அரசிய லறிவு பெரிதும் பாராட்டுதற் குரியது.

கண்ணார: அதனைவிட இவர் அஞ்சாமை கண்டும் வினையாளர் அஞ்சவில்லை என்றால் அவர் கொடுமை அளத் தற்கரியது.

இறையனார்: நாகனார் பேசும் போது இளங்காளை போலத் தோன்றுகிறார்.

நாகனார்: எனக்கு என்ன தொண்ணூறு வயது தானே ஆகின்றது.

கிள்ளி: வெள்ளைக்குடியில் உம்மைவிட இளமையான வர்கள் இன்னும் இருக்கிறார்களோ?

நாகனார்: நீங்கள் தாம் எல்லாரும் ஒரு நாளைக்கு வர வேண்டியிருக்குமே. அன்று பார்த்தால் தெரியின்றது. என் பாட்டனாரைக் காட்டுகின்றேன். அவரால் ஒரு காத தொலைவிற்கு மேல் நடக்க முடியாது. (எல்லாருஞ் சிரித்தல்) ஏன், எல்லாருஞ் சிரிக்கிறீர்கள். எல்லாரும் வாழ்வாழ்கின்ற உழவன், எல்லாருஞ் சாகத்தானே சாவான். (உண்மை, உண்மை)

பசுவாயர்: வளவ! நம் நாகனார் ஓர் உழவுத் தொழிலுடையவர். நான் வேண்டியபடி, புலமைக் கல்வியும் உடையவர். ஆதலின், கண்ட குறையை அவையேறி எடுத்துச் சொல்லி, அரசைச் செம்மைப் படுத்தினார். இந்நிகழ்ச்சியால், குறை நீங்கிக் குடிகள் வாழ்வதற்குத் தொழிலொடு கல்வியும் வேண்டும் என்பது மிகத் தெளிவாகின்றது. கோல் கோடாமை வேண்டும் அரசனாகிய நீ ஆவன செய்க.

நாகனார்: வேந்தே! நீ காட்சிக் கெளரியன் ஆனாய். நான் கடுஞ் சொல்லன் ஆனேன். குறையை அமைதியாகக் கேட்டுக் கோடாது முறை செய்யுங் குணம் கரி காலன் வழித் தோன்றலாகிய உனக்குக் குடிமை யொழுக்கங்காண். யான் எம் வேந்தனையும், புது நண்பர்களாகிய புலவர்களையும் காணு மாறு ஏவிய நின் வினையாளர்களுக்கு நான் என்ன கைம்மாறு செய்யவல்லேன். (எல்லாருஞ் சிரித்தல்)

கிள்ளி: அதனைப் பற்றிய கவலை தங்கட்கு வேண்டுவதில்லை. நான் பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன். உரிய கைம்மாறு செய்யத்தான் வேண்டும்.

வெண்பா

தொழிலும் படிப்பும் துணையாயின் செல்வ
எழிலும் நடுவு மிருக்கும்—பொழிலும்
தமிழும் படைத்த தமிழ் நிலத்தீர்! வாழ்க
இயிழும் கடல்குழிவண்.

“உழவப் புலவன்” என்னும் தாடகம் முற்றும்.

ந். புகழ்த்துறவு

களம் — காடு

காலம் — நண்பகல்

கூற்று — வல்விலோரி, வன்பாணர்,
பாணர் முதலாயவர்

(வன்பாணர் என்ற தலைமைப் பாணரும், வணைப் பாணர்களும் நடவை வருத்தத்தால், பலா மரத்தினடியில் தங்கியிருக்கின்றனர். எந்த வள்ளலிடஞ் சென்று, இரக்கலாமென்று உரையாடுகின்றனர்)

பண்ணன்: பேச்சை நிறுத்துங்கள். ஏதோ விறு விறு என்று ஒரு ஓசை கேட்கின்றதே. ஆம். அதோ பாருங்கள். அம்பொன்று செம்முகத்தோடு செல்கின்றதைப் பாருங்கள். ஆ! என்ன வியப்பு. நிலத்திற்குள் மறைந்து விட்டதே.

வெளியன்: நீ சொல்லியபடி அந்த மரத்தடியில் இருந்திருந்தால் நம்முள் ஒருவன் உயிர்.....நாமெல்லாஞ் செய்த நற்பேறுதான், இந்த மரத்தடியிலே தங்க வேண்டுமென்று நான் சொல்லியதை நீங்கள் ஒத்துக்கொண்டீர்கள்.

வன்பாணர்: மூட்டை முடிச்சுகளைத் தூக்கிக் கொண்டு புறப்படுங்கள். அம்பு மறைந்த இடத்திற்குப் போக வேண்டும். அம்பெறிந்தவன் யாரென்று பார்த்து, அவனிடத்திலே போய் இரந்து இன்றைப் பொழுதைக் கழித்து விடலாம்.

(பாணர்கள் பல்லியங்களைப் பலாக் கொத்துப் போலக் காணில் தொங்க விட்டுக் கொண்டு புறப்படுகின்றனர். சேந்தன் என்ற பாணன் புற்றில் நுழைந்திருந்த அம்பை வெளியில் எடுக்க, அஃது உடும்பொடு வருகின்றது. அம்மாடி! என்றலறி, அப்படியே கீழே போட்டு விட்டுத் துள்ளுகிறான். செத்த உடும்பிற்கு நடுங்கியது கண்டு மற்றைப் பாணர்கள் நகைக்கிறார்கள்)

சேந்தன்: செத்த உடும்பா? அம்பு தலையிலே கைத்த தனலே, ஒரே குத்திலே செத்துவிட்டது. (சுற்று முற்றும் பார்த்து) அம்புக்குரிய வேடுவனைக் காணோமே. நல்லபேறு. உடும்பு ஆளுக்கு ஒவ்வொரு வாய்க்குப் போதும்.

பண்ணன்: அம்பு யாருடையதென்று பாரு. உடும்பை நாம் தின்று விட்டாலும் அம்பினை உடையவனிடத்துக் கொடுத்துவிட வேண்டும். அதுதானே முறை

வெளியன்: நீ சொல்லுவது நிரம்பப் பொருத்தம். அம்பு நம்மிடத்திருந்தால், நம்மை வீரர்களாகவும் பகைவர்களாகவும் யாரும் நினைத்துவிடப் போகிறார்கள். அதுதானே நீ கருதுவது.

வன்பரணர்: (அம்பின் பல பகுதிகளையுந் திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்து விட்டு, வியப்பொடு) ஓர் எழுத்துங் காணப்பட வில்லையே. பெயர் பொறிக்கப்படாத அம்பை இதுவரை, எனக்கும் என்பது அகவை ஆய்விட்டது, பார்த்ததில்லையே. புதிதாக அம்பெறிந்து பழகுபவன் போலும். குறி பிழைத்து, வருவார் போவார் மேற் படி, என் செய்வதென அஞ்சிப் பெயர் தீட்டாமல் இருக்கலாம். அல்லது, தன் பகைவரை நேர் நின்று எதிர்க்காது, இராமன் போல் மறைந்து நின்று எய்யும் ஒரு வஞ்சகன் அம்பாக இருக்கலாம். அப்படியே இருந்தாலும், அவனைப்போல் அம்பிற் பெயர் பொறித்திருக்கலாமே. (நாற்புறமும் பார்த்து) எய்தவனைக் காணோமே. குறி பொய்த்ததா.

வாய்த்ததா என்பதைக்கூட வந்து பாராத ஒருவனும் உண்டா? வழிப் போவாரைக் கொண்டு பிழைக்கும் ஒரு வேடனோ? வாருங்கள், உண்மை காணுது போவதில்லை. அம்பு வந்த நிசை நோக்கிச் செல்லுவோம். மறுபடியும் புறப்படுங்கள்.

(உடுமபையும் அம்பையும் எடுத்துக் கொண்டு சிறிது தொலைவு சென்றதும், ஆண் பன்றி இறந்து வீழ்ந்து கிடப்பதைப் பார்க்கிறார்கள்)

வன்பரணி: ஆம். இந்த அம்பு இப் பன்றியின் வயிற்றுள் புகுந்துதான், அங்கு வந்து தங்கியிருக்கின்றது. ஐயமில்லை, ஐயமில்லை. இவ்வம்புக் குடையான் புதிதாகப் பழகுபவன் என்று நினைத்திருக்கின்றதே, அது முக்காலும் பிழை.

சேந்தன்: உணவுக்கு வேட்டையாடி யிருந்தால், இப் பன்றி இதுவரை இங்கே கிடக்குமா? அம்பு கூடவே ஓடி வருவானன்றோ? ஆதலால், மாணுக்கர்களுக்குப் பழகிக் கொடுக்கும் வில்லாசிரியனை இருந்தாலும் இருக்கலாம்.

வெளியன்: என்ன, தம்பி, பொருத்த மில்லாமற் சொல்லுகிறாய். எய்யப் பயிற்றிக் கொடுக்கும் ஆசிரியன் இறந்த பொருளை எடுக்கப் பயிற்றிக் கொடுக்காமலா இருப்பான்? இல்லாவிட்டால், எய்து போதல் நங்கடன்; எடுத்து போதல் பிறர் கடன் போலும் என்று மாணுக்கர் நினைத்துக்கொள்ள மாட்டார்களா? கல்பட்டு மாங்காய் விழுந்தால் அதனைக் கடியாதவர் இலரே.

முவுள்: இன்று நல்ல விருந்து. உடம்பு ஒரு வாய்க்குக் காணுதே; முழுப் பசியாக இருந்தாலும் இருக்கலாம்; அரைகுறைப் பசியாக இருப்பது முடியாதே; கிடைத்த உடம்பை விட்டுவிட்டா லென்ன என்று பெற்ற உடம்பிற்குக் கவலைப்பட்டோம். நல்ல பன்றி. கொழுத்த பன்றி. சிற்றூளைக்குட்டி போல இருக்கிறது. தலையைப் பாருங்கள்,

உரலைப்போல. இது போதும் இரண்டு நாளைக்கு. உணவுக் கவலை ஒருவாறு ஒழிந்தது. (என்று பன்றியைத் தோளில் தூக்கப் போகிறான்)

பண்ணன்: ஏனடா, இதனைத் தோளிற் சுமக்கின்றாய். எல்லாருங் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக வயிற்றிலே வைத்துக் கொண்டாற், சுமையே தோன்றாது. திரும்ப வந்து அப்படிச் செய்வோம். அதுவரையிலே இங்ஙனே கிடக்கட்டும். நம்மைத் தவிர இதனை யார் எடுக்கப் போகிறார்கள்.

(பன்றியை அங்ஙனே கிடத்தி மறுபடியும் புறப்பட்டு, ஒரு ஆண்மான் இறந்து கிடப்பதைப் பார்க்கிறார் வன்பரணர்)

வன்பரணர்: என்ன, விசை! என்ன அருமை! அம் பொன்ற இவ்வளவு உயிர்களைக் கொன்றது! நம்பத்தக்கதாக இல்லை யென்றாலும், நடந்திருப்பதனாலே நம்பத்தானே வேண்டியிருக்கின்றது. ஒருமாளை எறிவது செயற்கரிய செயலன்றோ! இம் மான் எத்தனை முறை புரண்டிருக்கின்றது. புரண்டு புரண்டு இறந்த நடங்களை, உதுக்காணீர். இவ்வம்புக் குடையான் பிறவியிற் கல்லா வேட்டுவன். இருந்தாலும் ஒன்றுதான் விளங்கவில்லை. ஏன் இவைகளை அவன் எடுக்க வரவில்லை? அவனைக் காண வேண்டும்; கண்டு வணங்க வேண்டும்; மாளையும் பன்றியையும் ஒரே விசையிற் கொன்ற முதல்வா! என்று புகழுதல் வேண்டும்.

(மீண்டும் புறப்படும் போது சிறிது தொலைவிலே புலியொன்று படுத்தாற்போற் கிடப்பதை முன் சென்ற மூவன்பார்த்து, பேசாதீர்கள்; உறக்கத்தைக் கலைக்காதீர்கள் என்று பொருள் படும்படி, வாய் பொத்தியுங் கன்னத்தைச் சாய்த்துக் கைவைத்துங் காட்டுகிறான். பின் செல்லுமாறு கையசைத்துக் கையாற் புலிகிடப்பதைச் சுட்டிக் காட்டுகிறான். எல்லாருங் 'திரும்பி ஓடப் பார்க்கிறார்கள்'.)

பண்ணன்: (ஓடாது உற்றுப்பார்த்து, உரத்தி) ஓடா தீர்கள். செத்தபுலிக்கு அஞ்சி ஓடுகின்ற நமக்கும் வீரத்திற்கும் குமரிமுதல் இமயம் அளவு தொலைவிருக்கும். புலி பட்டப்பகலில் நடுவழியிற் கழுதை போல் படுத்து கிடப்பதுண்டா? எல்லாரும் என்பின் வாருங்கள். பாணர்களுக்குள் நான்தான் ஆண்பிள்ளை. நான் ஒரு மறவன்.

சேந்தன்: (எட்டிப் பார்த்து) புலி வாய் பிளந்தல்லவா கிடக்கின்றது. பல்லைப் பாருங்கள்! எவ்வளவு வளைவுங் கூர்மையும். உயிரொடு மாத்திர மிருந்தால், நமக்குப்புலி இன்று எமனாக இருந்திருக்கும். புகழுடம்பு அடைந்திருக்கும். நல்ல வேளையிற் பூதவுடம்பை விட்டுப்போய் விட்டது. ஐயோ, பாவம். புலிக்குக்கூட யமனுண்டு என்று சொல்லுங்கள். அதனாலேதான், வல்லவனுக்கு வல்லவன் வைய கத்திலே உண்டென்று சொல்லி இருக்கிறார்கள் மூதாதையர்கள்.

வன்யரணி: தோழர்களே! உலகத்திலே இவை இவை நடக்குமென்று சொல்லும் அறிவுடைமையைக் காட்டிலும், நடவாதது உலகத்தில் யாது என்று கேட்கும் பேதைமை சிறந்தது போலும். பொய்யாமைக்கு அது தான் வழிபோலும். பாருங்கள்! ஆலிலை போன்ற ஒரு முழ அம்பு, பாய்வதற் சிறந்த புலியைப் பள்ளி கொள்ளச் செய்து, விரைவிற் சிறந்த கலையை உருட்டி விளையாடித், தோலிற் சிறந்த கேழற் பன்றியைக் கீழ்மேலாக உழுது, வலியிற் சிறந்த உடம்பின் தலையில் முடிபோல் அரசு வீற்றிருந்தது என்பதைக் கண்ணாரக் காணப் பிறவி எடுத்தோம். அம்பெய்தவனைக் காணாது இறப்பின், நம் என்பு வேவாது. ஆனால் ஒன்று விளங்கவில்லை. புலியையுங் கொன்று, புலிக்கு இரையாகும் பெண்ணைக்குடைய புல்வாயையுங் கொன்ற இவனை அருளுடையவன் என்று யார் நினைப்பர்? பயன் யாதுங்கருதிக் கொல்லுபவனாயின், தானினைத்த பயனைப் பெற்றதுங்

கொல்லுதலை நிறுத்துவன். பயன் நோக்காது வீணசெய்தல் வேண்டும் என்ற ஒரு சாரர் அறவுரைப்படி, யாதொரு பயனுங்கருதாது, கொலையாகிய வீண செய்தலே தன் கடனென்று எண்ணுவாயின் அவனை ஞமன் என்று விளிப்பதல்லது, பிறிது பெயரிட்டழைக்க அறியேன் வம்மின், இன்னும் அவன் செய்த திருவினையாடல்கள் உளவேற் காண்போம்.

(முன்னடந்த வெளியன் வீழ்ந்துகிடக்கும் யானையைக் காண்கிறான்)

வெளியன்: புலியைக் கண்டு அஞ்சியது போல் அஞ்சற்க. இந்த யானை செத்தே போயிற்று. வயிறு ஊதிப் புடைத்திருப்பதிலிருந்தே தெரிய வில்லையா? இவ்வி யானையை அங்குச் செத்துக்கிடந்த புலிதான் கொன்றிருக்க வேண்டும். இதனைச் சாகடித்துத் தானுஞ் சாவுண்டது. வேண்டும், வேண்டும்.

“பிறர்க்கின்னா முற்பகல் செய்யின் தமக்கின்னா
பிற்பகல் தாமே வரும்” என்பது விலங்குக்கும்
பொய்யா மொழி யன்றே!

பண்ணன்: நீ சொல்லுவதைப் பார்த்தால், புலிக்கு இன்னா செய்த அம்புக்குரியவனும் பிறரால் கொல்லப் பட்டுக் கிடக்க வேண்டுமே.

முவன்: போ, அண்ணா. நீ தெரியாமல் பேசுகின்றாய். நீ சொல்லுகிறபடி, நடக்க வேண்டு மென்றால், அம்பிலே பெயரிருக்க வேண்டுமா, இல்லையா? வருவதறிந்து தான் பெயரில்லாத அம்பை எய்திருக்கிறான். அவன் தன் அம்பு போலே அறிவுங் கூர்மையுடையவன்.

சேந்தன்: (முவன் தோளைத் தட்டி) நான் எதை நினைத் தேனோ, அதையே சொன்னாய். என்ன செய்தாலும், மனிதன் அறிவினாலே தப்பித்துக்கொள்வான். அதனாலேதான், உலகத்திலே அறிவிருக்கிற மக்கள் எந்தத் தீமையையுந் துணிச்சலாகச் செய்கிறார்கள்.

வன்பரணர்: நீங்கள் எல்லீரும் மனிதனாற்றல் அறியாமல் பேசுகின்றீர்கள். இந்த யானையைக் கொன்ற (கையம்பைக் காட்டி) இந்த அம்பே அந்த உடம்பையுங் கொன்றது. ஐயமே யில்லை. நல்லோர் சொல்லைக் கல்லார் தஞ்செவி வழியாகத் தடையின்றி விட்டுத்தம்வாழ்வைக் கெடுத்துக் கொள்வது போல இவ்வம்பும் யானையின் செவி வழியாகப் போய் மாளச் செய்த ஒழுக்கினைப் பார்மின்; மருட்கையடைவீர். அம்பின் கூர்மையோ எல்லா உயிர்களையுங் கொன்றது? இல்லை, இல்லை. இதோ காணீர் அம்பினை. மண் வெட்டி போல் மழுங்கி மடிந்து விட்டதே. பேரியாழே யாயினும் அறியாதான்கைப்புகின் என்னும்? நரம்பு அறு படுவதல்லது, இசை பிறக்குமா? உரைமதி, அம்பிற்கு வன்மையும் விசையும் எய்பவன் கொடுப்பதல்லது இயல்பிலில்லையே.

பண்ணன்: பரணர் சொல்வதே மெய்ம்மை. அம்பிற்கு வன்மை இயல் பென்றால் அது தன்னை வைத்திருக்கிற பரணரை இன்னும் வைத்திருக்குமா?

வன்பரணர்: ஒரு தனிவேடுவன் தன் ஆண்மையை ஒரு ருவாய்த்திரட்டி, இத்துணை உயிர்களை அம்பு கருவியாகக் கொன்றிருக்கிறான். அவன் ஓர் வல்வில் வேட்டுவன். புலவர் பாடல் பெறத்தக்க மறவேட்டுவன். (நடுங்கி) ஆனால்.....என்னெஞ்சு துளங்குகின்றது. சொல்ல நா நீள வில்லை. அவ்வேட்டுவனைப் பார்க்க விழைந்த என் வேணவாவும், சாகுந் தறுவாயில் நாடியோட்டங் குறைவது போல, வரவரக் குறைகின்றது. அவன் நம்மைப் பாராமல், நாம் மறைந்து திரும்பி விடுவது நல்ல காலம் என்றே கருதுகிறேன்.

வெளியன்: முன்னேறுங்கள் என்று முதலிலே சொல்லினீர். அதன்படி புறப்பட்டு இது வரை வந்தோம். பின் வாங்குங்கள் என்று இப்பொழுது சொல்லுகிறீர். அதன்

படியுஞ் செய்யக் கடமைப் பட்டிருக்கின்றோம், அறிவிலும் முதுமையிலும் முதிர்ந்தோராகலின், எங்கள் நலமே கருதுபவராதலின், தலைவராதலின்.

வன்பரணர்: ஒழுக்கங் கடவாத அறிவிற்குத் தெளிவான காரணங்களைப் பின் வரும் நிகழ்ச்சிகள் காட்டினால், முன் செய்த முடிவை மாற்றிக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டவன் மானமுடைய மகன், காரணமில்லாமற் சொல்லவில்லை. தனக்கு ஒரு தீங்குஞ் செய்யாத யானை, புலி, மான் பன்றி, உடும்பு என் வரிசைப்படி. உயிரினங்களைக் கொன்ற ஒரு கொடியோன் குற்றமற்ற ஒருமனிதனையுங் கொன்றே யிருப்பான். அப் பிணத்தை இன்னுஞ் சிறிதே தொலைவிற் சென்றாற் காணலாம் என்று நான் நினைப்பது முறை தானே? (ஆம், ஆம்) மனிதன் முதலாய் உடும்பு ஈரூனவற்றிற்குக் கூற்றுவயை ஒரு தீயவனைக் காண்பதுந் தீதுதானே? (ஆம், ஆம்) கண்டால், பண்ணிசைத்து என்னை மகிழ்விக்க என்று அம் பொன்று கையேந்திச் சொன்னால், அப்பாவியை எதிர்ப்பது யார்? ஆதலால் போனது போதும், நிறுத்துங்கள் அம்பையும் உடும்பையும் அப்படியே போட்டு விட்டுக் கை கழுவுங்கள். இவன் கொன்ற வற்றைப் புகித்துப் பிழைப்பதினும் புகித்துச் சாவது நல்லது. கோலால் யாழினையும் குறுந்தடியால் முரசினையும் அல்லது பிறி தொன்றினை வருத்த நினையா நம்மையும், யார் பொருளை யார் எடுப்பதென்று, இவ் வம்பாலே குத்துதலுஞ் செய்வான்.

(தொலைவிலே மரச் செறிவுக் கிடையே வல்விலோரி வருகின்றான். தலையில் திருமணி; முதுகின் வலப்புறத்தில் அம்பருத்தூணி; இடது தோளில் வில்; மார்பில் அரசசின்னங்கள்; காலில் குருதி தோய்ந்த கழல் என்றின்ன கோல் முடையவனை வன்பரணர் காண்கின்றார்).

வன்பரணர்: (வாய் பொத்தி) ஆரவாரஞ் செய்யாதீர்கள். அக்கொலைவன் இவனேதான். (மூக்கிற் சுட்டு விரல் சேர்த்தி) இவன் யாராக இருக்கலாம். முன்பின் அறிந்த முகமாகவுந் தெரியவில்லை. கொலைவன் என்பதிலும் ஐயமில்லை; ஒருகால், ஊன் விலை வாணிகத்திற்குக் கொல்லுபவனாக இருக்கலாம் (சிறிது தயங்கி) அப்படியானால் யானையையும் புலியையும் ஏன் கொல்லுகின்றான்?

பண்ணன்: ஐய, யானையின் ஊனைப் புலிக்கு விற்பதற்கும், துறவிகட்குப் புலித்தோலை விற்பதற்கும் கொன்றிருப்பான்.

(ஓரி நெருங்கி வருகிறான். பல அணிகலன்களை வன்பரணர் பார்க்கிறார்)

வன்பரணர்: நான் நினைத்தது பிசகு. இவன் சொல்லியதும் அப்படியே. ஆயிர நரம்பியாழ் போலும் பெருஞ் செல்வ முடையவன். மார்பிற் கிடக்கு முத்தாரம் ஒன்றே இவன் நிருமகள் நோக்குடையவன் என்று காட்டுகின்றதே. கையில் மணிக்கடகங்கள் உடைய இவனே இறைச்சி விற்கும் பாசவன். (ஓரி அணிமையில் வர அரச சின்னங்கள் விளங்குகின்றன) யான் நினைத்தது ஒவ்வொன்றும் பிழை. இவன் செல்வன் மட்டும் அல்லன்; ஓர் அரசன்; வேட்டுவ அரசன் வேட்டையாடி உயிர்களைக் கொல்லு மறம் இவனுக்கு அறமே யாதலின், கொலைவனும் அல்லன்; விலைவனுமல்லன்; கொடியோனுமல்லன். விளங்காதன எல்லாம் விளங்கி விட்டது. கொடையாளனான அல்லனான என்பதும் இன்னுஞ் சிறிது போழ்தில் அறியலாம். (பரணர்களைப் பார்த்து) தவக்கம் வேண்டா. பல இயங்களை இயக்குங்கள். முழுவதிரட்டும். ஆகுளி தொடுமின். பண்ணை யாழிற் பாடுமின். (விறலியரைப் பார்த்து)

வண்ணம் பாடுதீர். (விரைவாக) நம் பாண் தொழிலுக்கு அடையாளமான அந்தக் கரிய கோல் எங்கே? என்கையிற் கொடுப்பீர்.

(வல்லிலோரி அணிமையில் வரவே, எல்லாரும் தொழுதெழு கிறார்கள். இருந்து பாடும்படி கைகவித்து, ஒவ்வொருவரையும் இருக்கும்படி செய்கிறான்)

வன்பரணர்: (கைகூப்பி) அரசே, ஒன்று சொல்ல அருளால் வேண்டும்.

ஓரி: நீங்கள் சொல்ல விழைவதிது வெனத் தெரிந்து கொண்டேன். மிகப் பசியாக இருக்கிறீர்கள். (மான் தசைத் துண்டை நெருப்பில் வாட்டிக் கொண்டு வந்து) பாணர் தலைவரே! எல்லாரும் இவற்றைத் தின்று பசியாறுங்கள்.

வன்பரணர்: (தின்று கொண்டே) மன்ன, யான் சொல்ல சினைத்திருப்பது வேறு.

ஓரி: உங்கள் உள்ளத்தை என்னுள்ளத்தால் அறிந்து கொண்டேன். நீடு பசித்திருப்பதால், மான் சூட்டினைத் தின்றவுடன் விக்குள் உண்டாகின்றது. (ஆவின் நெய் போன்ற மதுவடைத்த புட்டில்களை முன்னர் வைத்து) இம் மதுவைச் சிறிது சிறிது குடித்துக்கொண்டு, மான் சூட்டிறைச்சியை அருந்துங்கள். அழிபசி நீங்கும்.

வன்பரணர்: (மதுவையும் இறைச்சியையும் மாறி மாறி உண்டு) கோவே! நாங்கள் நாடு நாடாக ஊர் ஊராகப் போய்வரும் நாடோடிகள். ஓரிடத்திலாவது தங்களுக்கு ஒப்பாகச் சொல்லத்தக்க வேட்டுவரைக் கண்டதில்லை. உண்டென்று சொல்லக் கேட்டதுமில்லை. தாங்களே மற்றை வேட்டுவர்களுக்கு உவமையாகத் தக்கவர்கள். சேர வேந்தன் தனக்குப் பொறியாக வரைந்திருப்பது

உங்கள் கைவல்வில்லன்றோ. (அம்பைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு) வரிசையாக நிறுத்தினால், சாய்கோணம்போல இருக்கும், யானை செவி நுழைந்து, புவி வாய் பிளந்து மானுடல் வழியாகப் பன்றியின் குடர்சரித்து, உடும்புத் தலையில் செங்கோலாக நின்றது இவ்வம்புள்ளனால், புகழ்ச்சிக் குரியது முனை மழுங்கிய இவ்வம்போ, அன்றி எய்த பெரியவனோ?

ஓரி: ஐயப்படாத பொருளில் ஐயப்படுகின்றீர். உயிரில் பொருளாகிய, அஹிணைப் பொருளாம் அம்புக்குப் புகழ்ப்பழி என்ற வினைப்பயன் உண்டோ? வினையில் பொருள்களைக் கருவியாகக் கொண்டு வினை செய்தவனே அவை எய்தற் குரியவன். பல்லுயிர்களைப் பதறக் கொன்ற செயல் அறநூல்கள் பழிக்குஞ் செயல்; ஆதலின், எய்தவன் பழியுடையவன் என்று சொல்ல ஏனோ தயக்கம்? அப்பழிச் சாவுகளை நேரிகண்டு. இறந்த உயிர்களிடம் இரக்கமும், இறவாத அவனிடம் இரக்கமுங் கொள்ளும் நீங்களே புகழ்ச்சிக் குரியவர்கள்.

(எதனையோ உள்ளத்துக் கொண்டு, இங்ஙனம் புறம்பே தன்னைக் புகழுகிறார்கள் என்று எண்ணியவனாய்ப்) பெரும் பாணரே! பிறரிடம் இரந்து இரந்து எவ்வளவு நாள்தான் காய்பசியைத் தீர்த்துக்கொள்வீர்கள். வெயிலில் அலைந்து கால்களுஞ் செருப்புப்போல் தேய்ந்துவிட்டன. கண்களும் ஒளி மழுங்கின. அற்ற மறைக்கும் அளவே ஆடையணிந்திருக்கிறீர்கள். இளமையிலேயே முதுமை யடைந்துவிட்டீர்கள். எவ்வுயிரும் விரும்பும் இசைக் கல்வியுடைமையினாலே, உயிரல் வறுமையும் உங்களை விரும்பி உயிர் பெற்றிருக்கின்றது. நாங்கள் வறியராவதாயினும், உங்களை வண்மைச் செல்வராக்குவதே எங்கள் முயற்சி.

(மார்பிற் கிடந்த முத்தாரத்தைக் கழற்றி அவர் மார்பிற் போடுகிறான். மற்றைய பாணர்கள் தங்கள் கழுத்திடைக் கிடப்பதேபோல் மகிழ்கிறார்கள்.)

வன்பரணர்: வள்ளலே, இந்த அம்பை உடையவரிடஞ் சேர்ப்பிக்கவேண்டு மென்றுதான் எடுத்துக்கொண்டு வந்தோம். இதனை உடைய வல்வில் வேட்டுவர் தாங்களே யாவார். தங்களைக் காணாமுன், இதனை எய்தாரை வேறு விதமாக எண்ணியிருந்தோம். இப்பொழுதோ, கொடையிற் சிறந்த தங்களைக்கண்டு, வேறு விதமாக எண்ணுகிறோம். ஆனால் இன்னும் ஒரு ஐயம்.

ஓரி: எம் புகழ்ச்சிக்கு உம் வறுமையே காரணம். ஐயம் நீர் கேட்பது இயல்புதானே. மனம் உவக்கும, முகமலரும் பொருள்தர நினைப்பினும், இவ்வமயம் காட்டில் உறைதலின், வேறு கலன்கள் கொடுத்தற்கில்லாத வறிய வறையிருக்கின்றேன். (கையி லணிந்திருந்த இரு மணிக் கடகங்களைபுங் கொடுத்து) இன்னுந்தர விருப்பினன்.

வன்பரணர்: (பெருமகிழ்வொடு) என் ஐயம் நீங்கியது. மறத்தினுங் கொடையே விஞ்சியது என்ற தெளிவு பிறந்தது. கொடையரசே, தங்கள் குடைநிழலிற் பட்ட நாமும், இரவலர் புரவலராகிய தங்கள் பெயரும், எங்கள் செவி சூளிர மனம் இனிப்பச் சொல்லி யருளுக.

(இதனைச் செவி கைப்பக் கேட்ட ஓரி தன் புகழ் கேட்க காணி ஒன்றுஞ் சொல்லாது உறைந்து விடுகிறான்)

வன்பரணர்: (அவன் சென்ற திசை நோக்கித் தொழுது) என்னுள்ளம் நிறையக் கண் மறையச் சென்ற இந்நம்பி வாழிய. ஆவுராய்தற்கு நடுங் கல்லினுந் தம்பெயர் பொறிக்கும் மக்களுடைய இவ்வுலகத்து, இக்குரிசில் போல்வார் அரியரோ அரியர். புகழ் வாங்கப் பொருள் விற்கும் வாணிக வள்ளல் இவரல்லர். மறுமையில் நற் பிறவியை அல்லது பிறவாமையைத் தரவல்லது என்று இம்மையில் கொடை செய்யும் வினையுடையாரும்ல்லர். சூடி காத்தல் கருதி மகனுக்குத் தன் பொருளை விடுத்தந்தையு

மல்லர். முதுமைபிற் காப்பான் மகனென வளர்க்குந்
தாயுமல்லர். (வெயிலிற் காய்ந்தும், மழையில் நனைந்தும்)
பனியில் நடுங்கியும், வாடையில் உலர்ந்தும், பசி தணிக்கு
மளவே கூழ்குடித்து, மானங்காக்கு மளவே கோவணம்
அணிந்து, மர முதலா அரச னீரூ எல்லா உயிர்க்கும், நினைப்
பின்றி உழைக்கும் உழுவனே இச் செம்மலுக்கு ஒப்பா
வான்.) கல்லாமறவர் போலுங் கல்லாக் கொடையாளி.
(ஏதோ ஒரு நினைவு எழ அவன் கொடுத்த முத்தாரத்தையும்
கடகத்தையும் பார்க்கிறார்) என்னே, இவருள்ளத்தின்
உயர்வு. இவற்றிற் கூடப் பெயரில்லையே. இவை யெல்
லாம் உடைமைப் பொருளில்; பிறர்வைத்த அடைக்கலப்
பொருள்கள் என்ற நினைவினர் போலும். தம்மையே பிற
ருடைமை என்ற துறவிற்கு வந்த ஆண்டகை இவை
யிற்றைத் தமதாகக் கருதுஞ் சிறு செல்வரோ! தெரிந்து
கொண்டேன். அம்பிற் பெயர் பொறியாத காரணம்
அறிந்து கொண்டேன். தம் பெயரை மறத்தினும் அறத்
தினும் வெளிப்படுத்த விரும்பாத மறையோரிவர். பெயரும்
நாடுங் கேட்டதும், நங்கண் துணுக்குறப் பின் வாங்கினரே.
அஃது அவர்க்கு ஓக்கும். போரில் நெடுமொழி கூறப்பின்
வாங்காப் பொருநர், புகழ் கேட்க நாணிப்பின்வாங்கல்
ஓக்கும்.

நடமாடத் தெரிந்த பிள்ளையை யாரே எடுக்கிப்
பாராட்டுவர். தன்புகழ் பரப்புவதைத் தனது தொழிலாக
வும், கடனாகவும் கொண்டு விட்டானுக்குத் துணையாக
யாரும் வாரார்; துணைவேண்டுவது மின்று. கைப்பிள்ளையை
முத்தி ஆரத்தமுவி அணைத்துச் செல்ல எல்லாருங் காதலிப்
பது போலத் தன்னைப் புகழாதான் புகழே ஞாலத்தும் பலரால்
சொல்லப்படு மன்றோ? ஆதலின், அத்தோன்றலின் புகழை
மண்தேயப் பரப்புவதே நம்பிறப்பின் தொழில். அப்பெரு
மகனார் பெயரை யாழிற் படுத்துப் பண் படுத்துவதே நங்
கல்வியின் பயன்.

வெளியன்: பெயர் தெரிந்தாலும் போதும். நாடு இது வெனத் தெரிந்தாலும் போதும். இவற்றை ஏன் உடனே கேட்டீர்கள்? கேளாதிருந்தால் இவண் நெடிது தங்கி யிருப்பார். கேட்டதால், கொடைஞர் கள்வன்போல் மறைந்து விட்டனர். சிறிது போழ்திருந்தாரேல், நாமும் இசை பாடி யிருப்போம்; அவரும் பண்ணில் மயங்கி யிருப்பார். பின்னர்ப் பெயரும் நாடுங் கேட்டக்காற் சொல்லியு மிருப்பார்.

பண்ணன்: அதனை முன்னர்த் தெரிந்துதான் புறப் பட்டுப் போயினர் போலும்.

வன்பரணர்: தம்மைப் பற்றிய முத்தமிழையும் முனி பவர் காண் இவர்; என்றாலும் முத்தமிழ் இத்தகையோரைப் பற்றாமலிருக்குமா? பண்ணிசைத்துக் கைம்மாறு காட்டு வர் என்று கருதிச் சென்ற அவர் புகழே புகழ். தம்புகழ் தம் முன்னர்க் கூறக் கேளா அவர் நாணமே நாணம். செய்நன்றி எனைத்துணையும் எண்ணு அவர் கொடையே கொடை.

(அப்பொழுது வில்லேந்திய கையினராய்ச் சிலர், விரைந்து நடந்து கொண்டே, எம்மரசர் இவ்வழியாகச் சென்றதைக் கண்டதண்டோ? என்று வினவுகின்றனர்.)

வன்பரணர்: (விரைந்து) அவ்வள்ளலின் புகழ்ப் பெயர் யாதோ?

வந்தவர்கள்: (ஏளனமாக) அவர் பெயரை அறியாதிருக்கின்ற உம் பெயர் என்னவோ?

வெளியன்: (சிரித்துக் கொண்டு) இசையுலகிற் பெயர் போகிய வன்பரணர் என்றிவரை அறியாதவர் பெயரை, யாரு மறியார்.

முுவன்: (பரணர் மார்பின் ஆரத்தையுங் கைக்கடகத்
தையுங் காட்டி.) இக் கலன்கள் அவர் கையால் கழற்றி
இவருக்கு எம்மனமார அணியப்பட்டவை.

வந்தவர்கள்: இவையுந்தருவார். இக்காடு கடந்து,
உதுக்காண் தோன்றும் கொல்லிமலை நாட்டிற்கு நீவிர்
வருக. எல்லாந் தருவார்.

வன்பரணர்: (மகிழ்ந்து) உண்மை உணர்த்திய நீங்கள்
யாரோ? உங்கட்கு என்ன கைம்மாறு செய்வோம்?
(என்று பாடத் தொடங்குதல்)

வந்தவர்கள்: நாங்கள் அவரைப் பின் தொடர்பவர்கள்.
அவர் சென்ற வழிகாட்டிய உங்கட்கு.....(ஒருவன்
மோதிரத்தைக் கழற்றி அவர் விரற்கண் போடுகிறான். வந்த
வர் எல்லாரும் விரைந்து புறப்பட்டு விடுகின்றனர். பாணர்
கள் கொல்லிமலையையும் ஓரியையும் பாடிக்கொண்டு
அம்பையும் எடுத்துக்கொண்டு வழி நடக்கின்றனர்)

வெண்பா.

உடைமை யெனப்படுவதி யாதெனின் யாதுங்
கொடைமை யிலாத குணமே—கொடைமை
உடையான் தொகுத்த துலகமே யாக
உடையான் இரப்பவனென் றேது.

‘புகழ்த்துறவு’ என்னும் நாடகம் முற்றுடல்!

சு. மனைவியின் உரிமை

காட்சி—1.

களம் — சோலை

காலம் — மாலை

சுற்று — பேகன் மனைவி கண்ணகியும்,
தோழியும்.

கண்ணகி: (தன்னுள்) யான் கெடினுங் கெடுக; என்
விகாழுநன் புகழ் நினைவுக. ஆம்; இப்படிச் செய்தால் என்ன
ஆகும்? அவர்க்கு என்மேல் இப்பொழுதுள்ள அன்பு
குறையும். குறையட்டும் மற்றவர் அவர்மேல் வைத்திருக்
கின்ற நன்மதிப்புக் குறைதல் கூடாது. நிறைமதி பிறை
மதியாகும். அப்படியே செல்லுமா? மீண்டும் நிறைமதி
யாகுமல்லவா? உண்மை அறிந்த பின்பு, அவர் அன்பு
நிறையும். என்னைப்பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை. எம்
பெருமானுக்குந் தன்னைப் பற்றிக் கவலையில்லை. ஒருகுடும்
பத்து இருவரும் இங்ஙனம் இருக்கலாமா? ஆம்; அது
தான் நல்லவழி. நான் அவரைப் பற்றி அக்கரைகொண்
டால், அவரும் என்னைப் பற்றி அக்கரை கொள்வார்.
கொள்ளாவிட்டாலும் அவர் விருப்பம் அது. என் கடனை
நான் செய்வேன். கணவன் உடல் பேணுவதும், அவன்
புகழ்காப்பதும் வாழ்க்கைத் துணையாக வந்த மனைவிக்கு
உரிய செயல்கள் என்று திருக்குறளிற் கற்றதுண்டு. கலங்
காமற் கற்றப்படி, ஏ! நெஞ்சே, நில். மனமே! நீ தொழுந்
தெய்வம் கினை மறந்தது. மறதியை நினைவூட்டுக.

(சோலைக்குள் நுழைந்த தோழி, கண்ணகி தானே கவலை யொடு பேசிக்கொள்வதை மறைந்து நின்று கேட்கிறாள். கண்ணகி தனக்குத் தானே)

ஆ! எவ்வண்ணம் இருந்த அவருள்ளம் இன்று இவ்வண்ணம் ஆயிற்று. மணஞ் செய்த அன்று போல் இளமைப் பொலிவுமாற அவர் திருமேனியுமா இப்படிப் போதல் வேண்டும் ஆம்; செய்வதைச் செய்து பார்க்கலாம். என் இல்லப் பெண்மை வெல்லுகின்றதா? அவர் போராண்மை வெல்லுகின்றதா என்று பார்க்கலாமே. (சிரித்துக் கொள்ளுகிறாள்) நான் தோற்பதா? இல்லை; இல்லை. பெண்ணலங் கனிந்த என்னுடல், அவரையே துன்பத்தும் இன்பத்தும் நினைக்கும் என்னொருமை நெஞ்சம், அவர் வாழ வாழும் என்னுயிர் என்பதெல்லாம் உண்மையாயின், என் தெய்வப் பெருமானே! கொண்டானே! காதலனே! இனி நீர் என்னைப் பிரிய மாட்டீர் என்பது உண்மை. யான் உண்மைப் பழியினின்றும் மீட்பேன் என்பதும் உண்மை! நும்மால் வெறுக்கப்பட மாட்டேன் என்பதும் உண்மை. அறிவும் அன்புமுடையார் செயல் அழிவைத் தருவதுண்டோ!

தோழி: (அருகில் வந்து) கண்ணகி, நான் வருவதற்கு முன் இங்கு வந்து விட்டாயே.

கண்ணகி: (முந்தானையாற் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு) உடன் வாராதது நின் குற்றமே; என் குற்றம் என்று.

தோழி: நான் அறியக் கூடாதென்று கண்ணீரைத் துடைக்கின்றாய். அதனாலென்? நீ நெடு நேரமாக அழுது கொண்டிருந்திருக்கிறாய் என்பதை மார்பில் நனைந்த கண்ணீர் காட்டுகின்றதே. சோலைக்கு மாலையில் வருகின்ற நீ வழக்கம் போற் புத்தாடையணியாமல், ஏன், இப்படித் தூசு பட்ட ஆடையை உடுத்தியிருக்கிறாய்?

கண்ணகி: அவர் வெண்ணிறப்புகழாடை அழுக்காக இருக்கும் வரையில், என் புடைவையும் அப்படித்தானே இருக்கும்.

தோழி: சொல்லும் போதே குடஞ் சாய்ந்தது போலக் கண்ணீர் குடி குடி என்று கொட்டுகின்றதே (கண்ணீரைத் துடைத்து விடுகிறாள்) நீ அரசன் தேவியா, இப்படி அழுவது. உன் முகத்தின் ஒளி, குளிப்பாட்டாத பிள்ளை முகம்போல, மங்கித் தோன்றுகின்றதே.

கண்ணகி: அவர் உள்ளொளி இருள்படும்போது, தோழி, என் முகம் ஒளியடைய வல்லதா?

தோழி: நீ அழக்கூடாது. நீ அழக்கண்டால், அவர் பொறுக்க மாட்டார். அழாதே.

கண்ணகி: ஆம், ஆம். பொறுக்க மாட்டார். சினந்து கொள்வார். அப்புறமும் எனக்கு அவர் தாம் துணை. அடித்தாலுங் குழந்தை தாயின் காலத்தானே சுற்றும்.

தோழி: நீ அழும்படி இப்பொழுது என்ன நடந்து விட்டது? அரசன் குடிகளுக்குக் கொடுங் கோலகை இருந்தாலன்றோ, தேவி கண்ணீர் வடிப்பாள். எம்மரசன் பேகன் எவ்வயிர்க்கும் அருள் செய்யும் வள்ளல்.

கண்ணகி: (தோழி முகம் பாராது வானம் பார்த்து) இவள் சொல்வது ஒக்கும், நன்று. நன்று. மயிலுக்கு நல்லவர்; மக்கட்கு நல்லவர்; பகைவர்க்கும் நல்லவர்; ஆனால், மனைவிக்கு.....(அழுகின்றாள்)

தோழி: (சிரித்துக் கொண்டு) தோழி, என்னோடு பேசப். பேச உனக்கு அழுகை மிகுதியாகின்றது. கண் துடிக்கின்றது. நீர் வடிகின்றது. மெய் வெதும்புகின்றது.

பேசினால், துன்பங் குறையும் என்பார்கள். அதனாலே, பேசினேன். நமக்கென்ன பேச்சு! சோலைக்குப் பேசுவா வந்தோம்? எழுந்திரு. நீர் விளையாடியும், சிலம்போடு கூவியும், கிளியோடு பேசியும், பூக்கொய்தும், ஆடியும் பாடியும் விளையாடுவோம். நேற்று என்னிடம் விளையாட்டில் தோற்றும். இன்றைக்குத் தோற்கடிக்கின்றேன் ; வா. (இருவரும் விளையாடல்)

காட்சி—2.

களம் — நிலா முற்றம்

காலம் — நிலவின் இரவு

கூற்று — பேகன், கண்ணகி, தோழி.

பேகன்: (வியப்பொடு) சூல் கொண்ட மேகம்போல இருண்டு திரண்ட நின் கூந்தற் கற்றை கலைந்த வெண் மேகம் போல் இருக்கக் காண்பானேன். ஆ! இஃதென்னை கொல்! கலைக்கோர் கோலம் மலைக்கோர் கோலஞ் செய்யும் அழகி, அழுக்கடைந்த உடையொடு நிற்கின்றாயே. என்ன, இது. குளிக்கவும் இல்லையோ? என் வாளொளி போல உடலொளி குன்றி யிருக்கின்றதே. அப்படி யெல்லாம் நீ இருக்கமாட்டாயே. (கண்ணகி பேசாதிருத்தல்)

தோழி: (அருகில் நின்றவள்) அது மட்டுமில்லை. நாட்கள் இரண்டாக வாயும் பட்டினி. கண்ணும் பட்டினி.

பேகன்: என் ஆருயிரே, (தாழ்ந்த கண்ணகி முகத்தை நிமிர்த்தி) முகங் கடுகடுப்பாக இருக்கின்றதே. உடல் நலமில்லை போலும். உடல் காயலா? (கை பிடித்து நாடி பார்ப்பதுபோல் பார்க்கிறான். மார்க்பைத் தொட்டுப் பார்க்கிறான்.) மார்பு சூடாக இருக்கின்றது. நெஞ்சு பட பட வென்று அடிக்கின்றது. (தோழியைப் பார்த்து) ஏதாவது உடம்பு காய்ச்சலா? அரண்மனைப் பெண் மருத்துவரை அழைத்துக் கேட்பதுதானே.

தோழி: உடம்பு காய்ச்சலாகத் தெரியவில்லை. உட்காய்ச்சலாக இருந்தாலும் இருக்கலாம்.

பேசு: (கண்ணீர் வடிக்குங் கண்ணகியை இறுகத், தழுவிக்கொண்டு) எதற்காக நீ அழவேண்டும்? நீ அழ நான் அழ என்றிருந்தால் நன்றாயிருக்குமா? கன்னத்தில் நீர் ஆறுபோல ஓடி யிருக்கின்றதே. கால்வாய் போலத் தடம் படும்படி அழுதிருக்கின்றனையே. அழலாமா? உனக்கு உடம்பு இப்படி இருக்குமென்று தெரியாது. காற்று வழியாகத் தெரிந்திருந்தாலும் வந்திருப்பேனே.

கண்ணகி: இப்படியிருக்குமென்று தெரிந்தாற்றான் வருவீர்கள். உங்களை வரவழைப்பதற்கு நான் உடல் கெட்டிருக்க வேண்டுமாக்கும். உடம்பு நலமாக இருக்கிறதென்றால் எட்டியே பார்க்க மாட்டீர்கள்.

பேசு: ஏடி, தெரியாதவளே. இல்லாளுக்கு உடல் நோய்; பிள்ளைகளுக்கு முடியவில்லை; அல்லது தனக்கு நலமில்லை என்றால், ஆண் பிள்ளை வெளியே போகாமல் வீட்டிலேயே கிடப்பான். எல்லாரும் நலமாக இருந்தால், ஊர் சுற்றியும் சில இடங்களில் தங்கியிருந்தும் வருவான். எப்போதும் வீட்டிலேயே யிருப்பதென்றால், எப்போது தான் வெளி வேலை பார்ப்பது. நீ சொல்லு. (சிரித்துக்கொள்கிறான்)

கண்ணகி: (குனிந்துகொண்டு) நாட்கள் இரண்டாக நீங்கள் எங்குச் சென்றிருந்தீர்கள்?

பேசு: (சிரித்துக்கொண்டு) நீ தெரியாதவள் மாதிரி பேசுகிறாயே. அரசனுக்கு நாட்டில் அலுவல்கள் பல இருக்குமல்லவா? இரண்டு நாட்கள் மட்டும் அல்ல. இரண்டு திங்கள் கூட வெளியே தங்கியிருக்க வேண்டியிருக்கும். முன்பெல்லாம் நான் பலநாள் வெளியே போயிருந்த போதும் நீ அழவில்லையே. இப்போது இரண்டு நாட் பிரிந்ததற்கு இவ்வளவு அழுகிறாயே. முன்பு பிரிந்த

நாளெல்லாவற்றையுங் கணக்குப் பண்ணிக் கண்ணீர் சிந்து கிராய் போலும். என் கண்ணே! சிறு பிள்ளைத் தனமாகக் கோப்பெருந் தேவியர்கிய நீ அழலாமா?

கண்ணகி: இரண்டு நாட்கள் பகலிலும் இரவிலும் எங்குத் தங்கி யிருந்தீர்கள்?

பேகன்: (சிரித்துக்கொண்டு) பகலில் எங்கிருந்தேனோ அங்குத்தான் இரவிலும் இருந்தேன். வேண்டாததை யெல்லாம் நிலா முற்றத்திலே இருந்துகொண்டுதான் பேச வேண்டுமாக்கும்.

கண்ணகி: உங்கள் வருகை கார்த்திகைப் பிறையைக் காணுவது போலாயிற்று. வந்த நேரத்திலேதானே பேச வேண்டும்.

பேகன்: (புன்சிரிப்போடு) பேசு; பேசு. கேட்கிறேன். நீ பேசினால் என் செவி குளிரும். மனைவி பேசக் கேட்கும் பேறு வேண்டுமே.

கண்ணகி: (தழுவிக்கொண்டு) நீங்கள் இனிமேல் இந்த அரண்மனையைவிட்டு எங்கும் போகக் கூடாது. போனால் அழுவேன்.

பேகன்: அரசன் புறத்தே போகாமல் அமைதல் ஒல்லுமா? ஆட்சி செம்மையாக நடக்குமா? அதற்கொரு வழி சொல்லு. யான் இங்கேயே இருந்து விடுகிறேன்.

கண்ணகி: நீங்கள் என்னைவிட்டு இனிச் சற்றும் பிரியக் கூடாது.

பேகன்: பொன்னே, நீ கேட்பது பொருத்தந்தான். என்னைப்பிரிய உனக்குமனம் வராதது இயற்கையே. நமக்கு இதுவரை ஒரு குழந்தை பிறந்திருந்தால், என் பிரிவு பிரிவாக உனக்குத் தோன்றுது. அக்குழவி முகத்தில் என்முகங்கண்டு நின்முகம்

இன்புறும். என் செய வல்லேன். உன்னைப் பிரியவுங்கூடாது. நாடு முழுதும், அரசனாதலின், சுற்றிப்பார்த்துக் கண்காணிக்கவும் 'வேண்டும். பிரிந்தால் நீ வருந்துவாய். கண்காணிக்காவிட்டால் நாடு வருந்தும்.

கண்ணகி: கோப்பெருந்தேவிதானே நான். நாட்டைக் காக்கும் பொறுப்பு எனக்கும் உண்டானே. அதற்கு அறி குறியாகத்தானே நான் அரசவையில் உங்களொடு வீற்றிருக்கிறேன். ஆதலின் நீங்கள் நாடு சுற்றிப் பார்க்கும் போது யானும் உடன் வருவேன்.

பேசன்: ஏது, புதுமாதிரியாகப் பேசுகின்றாய். நீ இந்நாள் காறும் இப்படி வாய் திறந்து பேசியதை நான் கேட்டதேயில்லை. (அவள் முகத்தைச் சிறிது நிமிர்த்தி) என் அருமைக் காதலிதானா இப்படிப் பேசுபவள்? இல்லாத வழக்கத்தை ஏற்படுத்த நினைக்கின்றாயே. நான் சுற்றிப் பார்ப்பதில் உனக்கு ஏதும் ஐயமுண்டா? வேண்டுமானால் (வெறுப்பாக) ஒற்று வைத்துப் பாரேன். அரசவையில் நீ உடனிருப்பதுதான் வழக்கம். உடன் வருவது வழக்கமில்லையே. வேறொன்றுமில்லை. எல்லாம் என் குற்றம். என் பிரிவை நின்னால் ஆற்றியிருக்க முடியவில்லை. அது எனக்குத் தெரியவில்லை. பெண்கள் உள்ளதைச் சொல்லவும் நாணப்படுவார்கள். அடக்க முடையவர்கள் போலக் காட்டியும் கொள்வார்கள். (தனக்குத்தானே) நாட்டிலே காரியங்கள் எவ்வளவு இருந்தாலும், இனிமேல் வீட்டிற்கு அடிக்கடி வரத்தான் வேண்டும். இதுவும் மணஞ் செய்து கொண்ட மகனுக்கு ஒரு இன்பக் காரியந்தானே. இதுவரை இருந்ததுபோல் இருத்தல் கூடாது. மனைவியைக் கணவன் அழ வைப்பானா?

கண்ணகி: (அவன் மேற் சாய்ந்த வண்ணம்) நம் மூருக்கு நேர் தெற்கே மூன்று கற்றொலைவில் ஓர் ஊரிருக்கின்றதே.

பேகன்: (மகிழ்வொடு) அவ்வூர் தான் முல்லைபூர்.

கண்ணகி: ஆம்; ஆம். அந்த ஊர்தான் (அழுகிறாள்)

பேகன்: அந்த ஆரை நினைத்ததும் ஏன் அழுகை வருகிறது? அங்கே யாரும் இறந்து விட்டார்களா?

கண்ணகி: அங்கே வாழ்கின்ற ஒருத்தி இறக்காதிருக்கிறாளே என்று தான் அழுகிறேன்.

பேகன்: கண்ணகி, தாறுமாறாக ஏன் பேசுகிறாய்?

கண்ணகி: அவ்வூர் அழகி; அழகு அழியாக்குமரி; அவள்கூந்தல் கருமணலாம். அவள்கண் பால் நடுவில் மிதக்கும் நீலமணியாம். அவள் பற்கள், அம்மம்ம! அடுக்கி வைத்தாற்போல் வரிசையாய் வெண்மையிலும், கூர்மையிலும் ஒளியிலும் முல்லை மொட்டையே நிகர்க்குமாம். அவள் மேனி நறு மேனியாம். அவள்சொல் தித்திக்குமாம். அவளின்பம் இற்றெனப் பெண்களுக்குத் தெரியாதாம். கற்புடைப் பெண்டிரிடங்கூட அவள் காட்டும் அன்பு இல்லையாம். சுருங்கச் சொன்னால், அவள் இறந்தால், இனி அவள் போன்ற ஒரு பிறவி பிறக்காதாம். அவளே மீண்டும் பிறந்தாற்கூட, இத்தகைய அழகொடு இனிப் பிறக்க மாட்டாளாம். அவளையும் தம் அழகால் வயப்படுத்திய ஒரு ஆண் மகனார் உண்டென்றும், அந்த ஆண்டகை தம்மனைவியையுந் துறந்து அவ்வழகி வீடே வீடாக இரவும் பகலும் வாழ்கின்றார் என்றும் சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்கள். நாடு சுற்றிவருந் தங்களுக்கு இப்புதுமை தெரியாமலா இருக்கும்? அப்படி நாட்டில் ஒரு புதுமை நடந்தால் மற்றவர் வாய்க்கேட்டு நான் அறிய வேண்டியவளாகின்றேன். அறிந்திருந்தும் எனக்கு மறைத்து வைத்திருக்கிறீர்கள்.

பேகன்: உனக்கு இது புதுமையாகத் தெரிகின்றது நாடுசுற்றிவரும் இயல்புடைய எனக்கு இது பழமையாகக் கூடத் தெரியவில்லை. அழகியை அழகன் காதலிப்பதும் அவள் வயப்படுவதும் பேரின்பந் துய்ப்பதும் உலகத்து இயல்புதானே. இன்று தான் தொடக்கம் என்றால் புதுமை என்று சொல்லலாம். ஆடவரும் மகளிரும் அழகாகக் காதலிப்பது தொன்று தொட்டு வருவது தானே. நடவாதது நடந்து விட்டாற் புதுமை. நடப்பதே நடப்பதாக இருந்தால் இயல்பு தானே.

கண்ணகி: காதல, என் மனப் புண்ணை ஆழ மாகக் காதிர்கள். தானூயிரென அழைத்த மனைவி, தன்னையே உயிரென வாழும் மனைவி, அழுதகண்ணளாய், அழுக்குடையளாய், வாடிய உடம்பினளாய், வாழாத உயிரினளாய் இருக்கவும், மற்றொரு பெண்ணை ஒரு இல்லறத்தார் விரும்புதல் அழகா? அறமா? நம் நாட்டிடத்து அங்ஙனம் நடக்கலாமா? நடப்பதை அறிந்த பின்பும் (பொய்ச்சிரிப்பாக) நீங்கள் தடுக்காமல் இருக்கலாமா?

பேகன்: (சிறிது சினந்து) கண்ணகி, உன்னை முதுக்குறைவுடையவள் என்று எண்ணினேன். என் நடத்தை மறை முகமாக இழித்துப் பேசுகின்றாய். இது மனைவிக்கு அழகா? அறமா? நீ சுட்டிய முல்லையூர் அழகியை விரும்பிய அழகன் யானே. நீ எனக்கு வரையப்பட்டவள். நான் உனக்கு வரையப்பட்டவனல்லன். இந்த உலக வழக்கத்தை நீ யறியாது எல்லை தாண்டி ஏதேதோ பேசுகிறாயே உன்னை காதலிக்கின்றேனென்பதைப் பார்த்துக் கொள்ளும்; அவ்வளவு தானே உன் பொறுப்பு. வேறு யாரையும் காதலிக்கக் கூடாது; உன்னையே காதல் செய்ய வேண்டும் என்று என்னைக் கட்டுப் படுத்துவது கற்புக் கடந்த செயல். (ஆறுதலாக) கண்ணை, உன்னை விரும்பாமலா இப்போது வந்திருக்கிறேன். என் நெஞ்சைத் தொட்டுப்பார்.

உண்மை தெரியும். உன்னை நான் வெறுத்தேனாயின் என்னை நீ ஏதுங் கூறலாம். நானுங்கேட்டு வாளா இருக்கலாம். அழாதே (இறுகத் தழுவிக்கொள்ளுகிறான்)

கண்ணகி: (மெய்ந்நடுங்கி) பகைவரைச் சினந்து சினந்து கன்றிய உங்கள் உள்ளம் மெய்தழுவிய காதலியையும் வெகுள்கின்றது. நான் குடிமக்கள்முன் கோப்பெருந்தேவியாயினும், இல்லறத்துத் தங்கள் மனைவிதானே. நீங்களும் நாட்டிற்கு அரசராயினும் வீட்டிற்குக் கணவர் தாமே.

பேகன்: (சிரித்துக்கொண்டு) இதில் என்ன உனக்கு ஐயம். புறத்தே வேற்றரசர் முடி என் காலிற்படும். வீட்டிலே என்முடி உன் திருவடியைத் தொடும்.

கண்ணகி: அப்படியாயின், வேற்றரசர் முடி வேறொரு காலிற் படுவதை நீங்கள் விரும்ப மாட்டீர்களல்லவா? அப்படித்தானே (சிரித்துக்கொண்டு) உங்கள் வீரமுடி என் இன்பத்திருவடியைத் தவிரப் பிறிதொரு காலைத் தீண்டுவதை நான் விரும்ப மாட்டேன்.

பேகன்: கண்ணகி, நீ ஆண் தன்மையை அறியாது பேசுகின்றாய். வண்டுக்கு ஒரு மலரிலுள்ள தினைத்துணைத்தேன் போதாது. சிறந்ததேன் ஒரு மலரிலே பனைத்துணை அளவுமிராது. ஒரு மலருக்கு ஒரு வண்டு என்பது உலக வியற்கை யன்று. மலர்கள் நறுமணங் கொண்டு பூப்படைய பறந்து வந்த ஒரு வண்டு, அம்மலரிடைச் சிறிது சிறிது தங்கி, ஆரத் துய்த்து இன்பந் தினைக்குங் காட்சி நாமிருவருஞ் சோலையிடைக் கண்ட காட்சிதானே. வண்டின் இசை மலரின் குமரித்தன்மையை அழிக்க, மலரின் நறுமணம் வண்டினிசையை ஒடுக்க, இரண்டும் தந்நீர்மைமாறி ஒரு நீர்மைப்படுங் காதல் உலக வியல்பு தானே. காதலி, நீ அறியாது அழுகின்றாய். உலக நடப்பை

அறிந்து கொள். அரசியல் முற்றையையும் உனக்கு அறிவுறுத்துகின்றேன். கேள். ஒரு உழவன் தன் வயலுக்கு மடைவாய் நீர் விடுதல் வேண்டும் என்று கேட்பது உரிமை. மிக்குவருங் கண்மாய்நீரை மற்றையோர் வயலுக்கு விடாது மறித்தல் தன்னுரிமை என்பானாயின், அது பிழை தானே. ஆதலால் அகவாழ்க்கையிலும் புற வாழ்க்கையிலும் தன்னலம் பேணிக் கொள்ளும் உரிமை போற்றத்தகும். பிறர்க்கு நலம் வருதலைத் தடுப்பதும் உரிமைஎனின், அது கனையப்படும். முறை மாறி நடக்காத என்னிடம், அன்பே! முடி மாறிநடப்பது அழகில்லை.

கண்ணகி: (மார்புறத் தழுவிக்கொண்டு) என்னமுக்கை தான் உங்கள் கேள்விக்கு விடை சொல்லல்வேண்டும். காதலில் வினாவுமில்லை; பொருத்தமான விடையுமில்லை. என்னமுக்கை கண்டவுடன், இனிப் பிரியேன்; அழாதே என்று அழுத கண் துடைப்பீர்கள் என எதிர்பார்த்தேன். என்மனம் தெய்வமாகிய உங்கட்கே கோயில் என்று யான் கூறிய இயல்பைக் கேட்டு, என்னைக் காதலாற்கனிவிப்பவள் நீயல்லது பிறளில்லை என்று உவப்பக் கூறுவீர்கள், என்மெய்ச் சோர்வு தானேநீங்கும் என்று எங்கினேன். அழுக்குடைகளைந்து, மேகலை அணிவித்துக் கூந்தல்வாரி. மலர்சூட்டி, மார்புறத் தழுவி, இதழ்மறையச் சுவைத்து, என் இன்பப் பொருளே! என்னெஞ்சினைத் தொட்டுப்பார்; அங்கு நீயே வீற்றிருப்பதை இனியாவது அறிந்து மயக்கொழி என்று மனமகிழ உறுதி தருவீர்கள் என்று நசைபட்டேன். ஐயகோ! (அழுது) பலருள் நான் ஒருத்தி. என் கணவன் மார்பு பலர்க்குப்பொது. காதல் ஆழ வேருன்றும் என்பர். நீங்களோ ஆடவர் காதல் பரவும் எங்கிறீர்கள். நூலறிவும் உலகவறிவும் வாய்ந்த உங்கட்கு இப்பேதையா எதனையும் எடுத்துக் காட்டவல்லவள். காதல, பலவாறு சொல்லிப் பித்துடைய என் மனத்தைச் செத்துவிடும்படி செய்வது நன்றன்று. நாடு பிறர்க்குப் பொது எனப் பொருத தனி

உரிமையுடைய உங்கட்கு மனைவியான நான் நீங்கள் பல பெண்டிர்க்குப் பொதுவெனப் பொறேன். யான் காட்டும் அன்பிற்குறை வுண்டா? இல்லை, நான் அழகிற் குறைந்த வளா? இல்லை, இன்பஞ் சிறக்கும் ஊடலை நன்கு ஊடத் தெரியாதவளா? இல்லை, அளவு கடந்து இன்பக் கனியை அழுக வைப்பவளா? என் குற்றம் எவன்? குற்ற மிருப்பின், அடித்தேனுந் திருத்துங்கள். உதைத்தேனுந் திருத்துங்கள். மிதித்தேனுந் திருத்துங்கள். என்செய்யினுஞ் செய்து, என்னிடத்து மட்டும் இன்பம் நுகருங்கள். அஃதொன்றே யான் வேண்டுவது. நீங்கள், யான் உயிரோடு அகத்து இருக்கப் பிறனொரு பெண்ணை நயப்பதை நான் ஒவ்வேன், ஒவ்வேன். உங்கள் வேலால் என்னுயிரைக் குத்தி எடுத்துவிட்டு, யான் மறைய, எது செய்யினுஞ் செய்யுங்கள். மனைவி இருக்கவும், கணவன் மற்றொரு பெண்ணை விரும்பினால், பெண்டிருலகம் கொழுநன் குற்ற முடையவன் என்று சொல்லாது. மனைவி அவன் இன்பத்திற்கு ஏற்றவளல்லள்; ஆண்மையை வயப்படுத்தும் பெண் தன்மை யிலள்; கொண்டவன் குறிப்பறிந்து கூடிவாழாதவள்; அதனால் மற்றொருத்தி வலையிற்படுமாறு துரத்தியவள் என்று மனைவியையே மகளிர் தூற்றுவர்.

பேசு: (தனக்குள்) 'பெண்ணறி வென்பது பெரும் பேதைமைத்தே' என்பது உண்மைதான். அறிவூட்டினாலும் அழுகை குறையக்காணேன். (அவள் கேட்க) பெண்ணணங்கே, சொன்னதையே திரும்பத் திரும்பச் சொல்லுவதில் காதலர்களுக்குள் என்ன பயன் வரும். ஒருவராவது விட்டுக் கொடுத்தல் வேண்டும். ஆடவர்களுக்குப் பரத்தையர் ஒழுக்கம் பழியுடையதன்று என்று நன்கு தெரிந்து தான் நான் நடக்கிறேன். என்னை முழுமகளுக்குகின்றாய். கணவன் கட்டுக்கு அடங்கி நடக்கவேண்டிய நீ, அவனை நின் கட்டிற்கு அடிமையாக்க நினைக்கிறாய். மன்னர்களைத் தன்னடிக் கீழ்ப்படுத்தும் என்னை, நீ உன்னடிக் கீழ்ப்படுத்த நினைக்கிறாய். அவையெல்லாம் நடவாத காரியம் என்று உனக்கு இன்னமும் புலனாகவில்லை.

கண்ணகி: (பொங்கிப் பொங்கி அழுதவளாய்) நான் மனதிற சிறிதும் எண்ணாதவற்றை யெல்லாஞ் சொல்லுகிறீர்கள். உங்கட்கு அடங்கி நடப்பதே என் வாழ்வு. உங்கள் திருவடியின் கீழ்ப்பட்டுக் கிடப்பதே என்னுயிர். நீங்கள் இரண்டு திங்கள் நாலு திங்கள் பிரிந்த நாளெல்லாம் அழுதேன்; மெய் வாடினேன். ஆனால் அறிவு கலங்கினேன்ல்லள். இப்பொழுது சில நாட்களாகவே நீங்கள் என்னை மறந்து, கல் நீருட் கிடப்பது போலப் பிறனொரு கணிகை மயக்கத்தில் விழுந்திருக்கின்றீர்கள். அவள் என்னுயிர்க்கு உலை வைக்க வந்தவள். ஒரு பெண்ணிற்குரியானைத் துய்ப்பது கூடாது என்ற அறம் அறியாதவள். பரத்தையிற் பிரிவு என் உணர்ச்சியைக் கெடுக்கின்றது. என்னுயிரைத் தேய்க்கின்றது. ஏன், உங்கள் பரந்த இசைக்கு அவ்வொழுக்கம் வசையைத் தருகின்றது. இசை பரவிய இடமெல்லாம் இசை மறையப் பழியே குடிகொள்கின்றது. “அரசன் எவ்வழி, குடிகளவ்வழி” என்றபடி, நாட்டில் ஆடவரெல்லாம் பரத்தர்களாக உங்கள் வாழ்க்கை வழிகாட்டுகின்றது. என்போன்ற்குடும்பப் பெண்கள் அழுத கண்ணீர் ஆறாக ஓடுவதை இன்னுஞ் சில நாளிற் காண்பீர்கள். விலைமகளிர் மகிழ்ச்சி மதிகண்ட கடல்போற் பொங்குகின்றது. ஆ! என் கணவன் ஒளிமறைய, ஏனைப் பெண்கள் முகம் கண்ணீரால் மறைய எல்லாவற்றிற்கும் யானே காரணம். நான் மறைவேனாக.

காதல் உணர்ச்சி பிறர் காட்ட வருவதில்லை. காதலன் காதல் மாறுமாயின், சாதலுணர்ச்சியும் ஒரு மனப்பெண்டிற்கு உயிரகத்தே உள்ளது. மற்றொரு அணங்கினை நீங்கள் விழைவதாயின், யான் ஊட்டும் இன்பம் குறைவென்பதைத் தவிர வேறு பொருள் உண்டோ? காதலர்களுக்கு உள்ள நிறைவே இன்ப நிறைவு. என்னுள்ள முழுதும் காற்றுப்போல் நிறைந்திருக்கின்ற உங்கட்கு இன்பக் குறைவு என்பது எப்படி? பல

வுடல்களைத் தழுவுவது இன்ப நிறைவாகுமா? என் துணையே, தன் திருவடி தொழும் என்னைத் தள்ளாதீர்கள். தன்னை மறவா என்னை மறவாதீர்கள். என்னைக் காப்பது உங்கள் ஒரு மனை வாழ்க்கை. (அழுகையொடு காலைக் கட்டிக் கொள்ளுகிறாள்.)

பேகன்: பேதையே, இதுவரை என்போக்கை நீ தடைப் படுத்தியதில்லை. நானும் மற்றொருத்தியைக் காதலித்தாலும் முதற் காதலியாகிய நின்னை மறந்தவனல்லன். இதுவரை பேசாத பேச்சுகளை நீ இன்று பேசினாய். கேளாத அறவுரைகளையும் செவ்வடற்ற என் செவி கேட்டுக்கொண்டிருந்தன. மனைவி அறிவு புகலக்கூடிய இழி நிலைக்கு வந்து விட்டேன். அறப் பெண்ணாக இருந்த நீ, என் னொழுக்கத்தில்தான் இழுக்குச் சொல்லத் துணிந்த மறப்பெண்டாயினே. நான் பெற்ற புகழ் நானே ஈட்டிய புகழ். அப் புகழை ஊரார் நகைப்பது ஒருபுறம் நிற்கட்டும், நின் அழு கண்ணும், அழுக்குடையும், முடியாக் கூந்தலும் விடியா முகமும் என் புகழைப் பழிக்க வில்லையா? நான் என்ன சொல்லியும் உன் செவிக்கு ஏறவில்லை. என் சொற்கள் நின்னிடத்து மதிப்பிழந்தன. உன் சொற்படியே நான் நடப்பதாக வைத்துக்கொள். மனைவி சொற்கேட்டு அரசன் தன் ஒழுக்கத்தை மாற்றிக் கொண்டான் என்றால் அது பழியா? புகழா? உன்னை நான் வெறுத்தால் செய்நன்றி மறந்த என்னை யாதுஞ் சொல்ல உனக்கு உரிமை உண்டு. இன்னும் இதுபோல முரண்படப் பின்னிப் பின்னிப் பிதற்றிக் கொண்டிருந்தால் உள்ள அன்புங் குறைந்து தேயும் என்பதை நீ மறந்து பேசுகின்றாய்.

கண்ணகி: என் முகம் அன்று மதிமுகம் (ஏக்கத்தோடு) இன்று விடியா முகம். (தரையிற் சாய்ந்து விடுகின்றாள்)

தோழி: ஏன் ஏன் தலைவியைத் தங்கள் மனைவியை அளவு கடந்து சினந்து பேசுகின்றீர்கள். அவள் கூறிய சொற்கள்

ஒரு தமிழ்ப் புலவர் வாயிலிருந்து வந்திருக்குமேல், பெரும் பயனும் புகழும் தந்திருக்கும். நீங்களும், ஆம் என்று உடன்பட்டிருப்பீர்கள். என்னெஞ்சு தேவியையே உள்ளும். என் தேவி நெஞ்சு உம்மையே எண்ணும். உம் நெஞ்சு தேவியையே நினைப்பது எந்நாளோ, அந் நாள்தான் நமக்கும் நாட்டிற்கும் நன்மை. புகழ்வொடு பழியையும் எடுத்துக் காட்டவல்ல அஞ்சா நெஞ்சினர் தமிழ்ச் சான்றோர்கள். பொய்யாச் செந்நா படைத்தவர்கள். அவர்தங்கூற்று உம் புகழினின்று காமப் பழியைப் பிரிக்கும் என்ற துணிவு தமிழ்ப் பெண்ணாகிய எனக்கு உண்டு.

காட்சி—3.

களம் — நல்லூரில் 'முல்லை என்னும் பெண் வீடு.

காலம் — காலை

கூற்று — பேகன், புலவர்கள், முல்லை, தோழி.

கபிலர்: அரசன் பேகனை நாங்கள் பார்க்க வந்திருக்கிறோம்.

தோழி: எம்பெருமான் நாலாமாடத்தில் இருக்கிறார்.

புரணர்: (அவள் அழகைப் பார்த்து) இவ்வீட்டிற்கு உடையவள் நீ தானே?

தோழி: உடையவளுக்குத் தோழிதான் நான். வேறு வீடு எனக்கில்லாததனாலே, நானும் இவ்வீட்டிற்கு உடையவள் தான்.

கபிலர்: நல்லது. உடையவள் யார்?

தோழி: அரசர் மனைவி முல்லைதான் இவ்வீட்டுத் தலைவி.
(நாலாமாடத்தில்)

முல்லை: இவ்வீட்டிற்கு உடையவர்கள் நீங்களே.

பேகன்: இல்லை. உடைய உனக்குக் கணவன் நான்.

முல்லை: (தழுவிக்கொண்டு) அப்படியானால் நீங்கள் நாட்டிற்கு உடையவர்கள்.

பேகன்: ஆம். நாடு என்னுடையமையல்லது பிறருடைய ஆகாது.

முல்லை: (புன்முறுவலெட்டு) நாடே தங்களுண்மை யாயின், இவ் வீடு மட்டும் எவ்வாறு விலகிநிற்கும். நானிருப்பதனாலா?

பேகன்: ஐயமென்ன? என் முடி உன் திருவடியிற் படுவதன்றான்.

பரணி: முல்லையும் உள்ளேதான் இருக்கின்றாளோ?

தோழி: அரசரிருக்குமிடந்தான் அவளிருக்குமிடம். உள்ளங்கையை விட்டுப் புறங்கை பிரியுமா?

கபிலர்: புறங்கை புறங்கைதான். புலவர்கள் இருவர் வந்திருக்கிறார்கள் என்று அறிவி.

(நாலா மாடத்தில்)

பேகன்: என்னுள்ளத்து இருப்பவரும் நீயே. உணர்ச்சி க் கேற்றவளும் நீயே.

முல்லை: அதனலேதான் உங்கள் சிறுபிரிவும் எனக்குப் பெருந் துன்பமாக இருக்கின்றது.

பேகன்: இனி முன்போல் பிரியமாட்டேன். பிரிவ தில்லை என்ற உறுதியொடுதான் இன்று வந்திருக்கின்றேன்.

(தோழி அறிவிக்கப் பேகன் வந்து கைகூப்பி இருவரையும் வரவேற்கின்றான். எல்லாரும் அமர்கின்றார்கள்)

பேகன்: என்னை வீட்டிற் காணாமல் தேடி இவண் வந்திருக்கிறீர்கள் போலும்.

கபிலர்: இதுவும் ஒரு வீடுதானே.

பேகன்: உங்களைப் பார்ப்பது இப்பொழுதெல்லாம் அரிதாகிவிட்டது.

பரணி: யாருக்கு அரிது. உனக்கா? எங்கட்கா? இவ்வளவு நாளும் பார்த்தவிடத்திற் பார்த்தோம். புது மனை யுகுந்தாய் என்று நேற்றுத்தான் சொல்லக் கேட்டோம்.

கபிலர்: நீ தான் அகப்பொருள் இலக்கணத்திற்கு இலக்கியமாகி விட்டாயே. சுருங்கச் சொன்னால், தலைவியும் தோழியும் போல நானும் என் தோழரும் * அல்லகுறிப் பட்டோம் என்று வைத்துக்கொள்ளேன்.

பேகன்: இது கார்கால மாதலால் போர்த் தொழிலில்லை. இவ்விடத்து இருப்பேன். தவறினால் அவ்விடத்து இருப்பேன்.

புரனர்: கபிலரே! பேகன் இவ்விடத்து நிலையாக இருப்பதற்குக் காரணம் என்ன தெரியுமோ? இல்லத்திருந்தால், புலவர்கள் அகரவரிசைபோலத் தொடர்ந்து வந்து கொண்டேயிருப்பார்கள். அவர்களுக்கு எவ்வளவு நாள்தான் வழங்கிக் கொண்டிருப்பது. அதுவும் வரிசையறிந்து வழங்கவேண்டும். அவர்களுக்காகவாவது தெரியவேண்டும். வரக்கூடாது என்று சொல்வது வாயுடையார் செயலில்லை. வந்தால் ஒன்றுங் கொடாதிருப்பது கையுடையார் செயலில்லை. ஆளே காணப்படாமல் இருப்பதுதான் அறிவுடையார் செயல். இது நாகரிகமான முறையல்லவா? என்ன நினைக்கிறீர்?

பேகன் புலவர் பெருமானே! தங்கள் பேச்சு மாடு தடம் விலகியதுபோல இருக்கின்றது.

கபிலர்: ஒருவழிக்கு இரண்டு தடங்களிருந்தால்; மாடு விலகத்தானே செய்யும். என் நண்பர் நீ கொடைமடம் உடையவன் என்று உன்னைச் சிறப்பித்திருக்கிறார். ஒருத்திக்கே கணவனாகிய நீ வரையாது இன்று மற்றொருத்திக்குங் கணவனாகத் தன்னையே கொடுத்திருக்கின்றாய். அவர்

* அல்லகுறி என்பது இரவில் கூடுவதற்கெனத் தலைவன் குறித்த 'இடத்திற்கு வந்த தலைவியும் தோழியும் அவனை அவ்விடத்துக் காணப்பெருமை-குறிஞ்சித்திணையில் துறை போகிய கபிலர் 'அல்லகுறிப் பட்டோம்' என்று சொல்வது பொருத்தமேயன்றே.

சொற்படி நடந்துங்கூட, அவர் நினை இகழுகின்றான்-
மற்றதிதான் காரணம்.*

பேகன்: அந்தணரே! நீங்கள் பேசுவது வண்டிமார்ட்
டோடு குடஞ் சாய்ந்தது போலல்லவா இருக்கின்றது
என்னை நகையாடுவதில் உங்கள் தம்முள் போட்டியா?
யான் ஏதோ பிழை செய்திருக்கின்றேன். அதனாரூன்
உங்கள் பொய்யாச் செந்நா என் மனம் புண்படப் பேசு-
கின்றது.

புரணர்: தாஞ் செய்த குற்றத்தைத் தாமே அறியவல்-
லார் இவ்வுலகத்து, மயிலுக்குப் போர்வை அளித்த நினைப்-
போல் அரியர். படியாதார் தமக்கு வந்த ஓலையின் பொரு-
ளைப் பிறர் படிக்கக் கேட்டு அறிந்துகொள்வர். அதுபோல
மக்களும் தம்மொழுக்கத்திற் குறைகளைப் பிறர் சொல்லக்
கேட்டு, வாழத் திருத்திக் கொள்வர். சொல்லத் திருந்தும்
அன்ன பண்பு ஒவ்வொருவர்க்கும் இருந்தாற் போதும்.
உலகம் வாழும். சொல்லத் திருந்தாக் கயவர் கொல்லத்
திருந்துவர். அவரைப்பற்றி பேசவேண்டா.

பேகன்: புலவரேறே! யான் குற்றமே நிரம்பியவனு-
மல்லன். குணமே நிறைந்தவனுமல்லன். வாழ்விற்கு பிழை-
பாடு இருக்கலாம். அதனைச் சொல்லக் கடமைப்பட்டவர்-
கள் நீங்கள். இன்றே திருத்திக் கொள்ளக் கடமைப்-
பட்டவன் நான். எனக்குக் கொடை மடத்தைக் கற்றுக்
கொடுத்தவர் தாங்களே யல்லவா? கொடை மடம் என்ணி-
டத்து உண்டென்று காட்டியவர்களும் தாங்கள் தாமே.
அறிவு துணையாகத் தொடக்கத்துச் செய்த வினை* பயிற்சி

* கொடைமடம் என்பது கொடுப்பதில் அறியாமை, கார் காலத்தில் டீதானை
விரித்தாடிய மயிலைக் கண்டு, குளிரால் நடுங்குகின்றது என்று எண்ணி இரங்கிய
போர்த்திக் கொள்வதற்குப் போர்வை அளித்தான் பேகன். இதனால் இரக்க
வுணர்ச்சி அறிவ்வமயக்கியது என்ற உண்மை காண்க.

* நாம் தொடக்கத்து ஒரு சொல்லைச் சொல்லுவதற்கு எழுத்து, எழுத்தாகக்
கூட்டிக்கருந்தூன்றிப் படித்தோம். பழையின் சொற்களைச் சொல்லுவதற்கு
அறிவைச்செலுத்த வேண்டுமதில்லை. பெருள் துட்பங்காண் அறிவைச்
செலுத்துகின்றோம் என்பது ஒரு எடுத்துக் காட்டு.

வாயத்தாள்: ஆஃதின்றியே நடங்கவல்லது என்ப; ஆதலால் உங்கள் அனையார்க்கு இடைவிடாது கொடுத்த பயிற்சி தானே என்னை மடம். உடையவளுகவும் ஆக்கியது.

பாணர்: நாங்கள் வந்த காரியத்தைப் பன்னிப் பன்னிப் பேசுவானேன். அரசே! ஒருத்தி; அவள் பரத்தை யல்லள்; குலப்பெண். நின்னைத் தன்னிருகண் மகிழக் காண வேண்டுமென்னும் பெருவேட்கையள் தன் மெய்யை நின் உள்ளத்தால் தீண்டவேண்டு மென்னும் ஆராவிருப்பினள். வேண்டியது எய்தப் பெருமையின் கண்ணீரைத் தண்ணீர் போலக் கொட்டிக் கொண்டிருக்கிறாள். தன்னை விழைவார் யாவராயினும், அவர் விழைவது யாதாயினும், வரையாது அவரது விழைவு தணிக்கும் பயிற்சி உனக்குக் கைவந்திருப்பதால், யான் சொல்லுவவளுக்கு அருள் செய்வது உனக்கு ஆகாததன்று. இப் பரத்தை சின்பாற் பொருளும் பெற்று இன்பமும் பெறுகின்றாள். இவ்வாணிகம் உலக வியற்கையினின்றும் மாறுபட்டது. அவளோ, நின் அருளுக்கு உயிர் ஈவாள். ஆதலால் அருளப் புறப்படுக. இன்றேல், அறங் கடந்தவளுவாய்.

பேகன்: (அடக்கிய சினத்தவனாய்) என்ன, புலவர் பெருமான இங்ஙனம் உரைத்தது! குலப்பெண் என்றால் பிறன்மனைவி யன்றோ. பிறன்மனை நயக்க வேண்டுகிறீர்கள். இத்தகைய வேண்டுகோள் தங்கள் பொய்யாத வாயிற் பிறந்தது கண்டு பெரிதும் நாணுகின்றேன்.

பாணர்: (தாமும் வெகுண்டு) நாணற்க. நீ நயந்த இப் பரத்தையும் பிறன் மனைவி என்பதை அறியாய் போலும். உனக்கு அலைது உன்னைப் போல்வார்க்கு இவளை விரும்பா தொழியும் அறிவிருந்திருக்குமேல், இந் நங்கையும் ஒரு நம்பியை மணந்து வாழும் குலவாசியாத இருப்பானே. அதனைபுங் கெடுத்தாய். நின்னை வரைந்த மனைவியையும் கெடுத்தாய். நீயுங் கெட்டாய். புலவர் நா. என்

றும் யாரையுங் புகழும் இயல்புடையது என்று நினைத்தனையோ? செந்நா என்பதனையும், பகைவரைக் கறுவிய உண்கண் செங்கணுதல் போல, எம்போல்வார் கண்ணும் புகழூடையோன் அறப்பிழை கண்டு செங்கண்ணாகும் என்பதையும் இனியாவதறிந்து கொள். இதுவரை நீ பிழை செய்தாயில்லை. ஆதலால் புலவர் கண் சிவப்பும் உளக்கறுப்பும் காண்டற்குரிய செவ்வியில்லை. இன்றாவது அன்பும் அறிவுங் கலந்த சினம் இதுவென அறிந்துகொள்.

(சிறிதிடை ஒருவரும் பேசாதிருத்தல்)

கபிலர்: பேக, பரணர் பிறன்மனை நயக்கச் சொல்லினாரென மற்றொரு பிழை செய்தனை. எலும்பில்லா நா எப்படியும் வளையும் என்றாலும், புலமை என்ற நாணிருந்தால், எங்ஙனம் வளைய வேண்டுமோ அங்ஙனந்தான் வளையும். அவர் நின்னைத் தன் மனை நயக்கத்தான் சொன்னார். நின்னருள் வேட்கும் பெண் நின் மனைவி யல்லது பிறளில்லை.

பேகன்: ஐய, தன் மனைவியை விரும்புக என்று ஒரு வனுக்குச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? இப்படி ஓர் அறவுரையை நூலிற் கண்டேனல்லேன். உங்கள்பால் இன்று தான் அப்படியும் ஓர் அறவுரை உண்டென்று கேள்விப்பட்டேன்; எனவே தன் மனைவி யிடத்து இன்பங் காணாமடவர்களும் வையகத்து உண்டென்று சொல்லுங்கள்.

பரணர்: கபிலரே, பேகன் தன்னைமறந்து பேசுகின்றான்.

பேகன்: அப்படியானால், என் பெண்டினை யான் வெறுக்கின்றேனென்று நீங்கள் காட்டத்தான் அறிகின்றேன்.

பரணர்: (வாய்விட்டுச் சிரித்து) அம்ம! மலையை உடைத்து எலியைப் பிடித்தாயிற்று. நண்ப, I அவ்வெலி

I எலி என்ற உவமை பரத்தையைநச்சி மனைவியை வெறுத்துத் துறந்த சிறுமையைக் குறிக்கும்.

செத்து விட்டதா? உயிருடன் இருக்கின்றதா என்று பாரும்.

கபீலர்: உயிருடன் இருந்தாலுங் கொண்டு விடுவதென்று தானே, ஒருவர்க் கிருவராக வரிந்து கட்டிக்கொண்டு வந்திருக்கின்றோம்.

பேகன்: நீங்கள் உங்களுக்கு மட்டும் விளங்கும்படி பேசிக் கொள்ளுகின்றீர்கள். (தனக்குத்தானே) என் மனைவி எக்குற்றஞ் செய்தாள் நான் அவளை வெறுப்பதற்கு. அவளுள்ளத்து அன்றுபோலத் தானே இன்றும் நான் வாழ்கின்றேன். இன்பம் இதுவென்று உணரக் கற்பித்த முதல்வியை வெறுக்குஞ் செய்ந்நன்றி கெட்ட மகளை நான்.

(அரிசில்கிழார் வந்து அமர்கின்றார்)

பரணர்: (கடுமையாக) பேகன் வரவரக் குழந்தை போல் ஆகின்றான். அவன் உள்ளத்து நின்னை வைத்திருக்கிறான் என்பது நீ இங்கு இருப்பதுபோல் உண்மை. நின்னுள்ளத்து அவளை வைத்திருக்கவில்லை என்பதும் நீ அவ் விடத்து இல்லாமல் இருப்பதுபோல உண்மை. கற்புடைய மனைவியின் உயிரைத் துடிக்கச் செய்வது கணவன் தன் பரத்தை யொழுக்கம் என்பதை நீ உணர்ந்திருத்தல் வேண்டும். ஒன்று மறியாதவன் போல, 'என் பெண்டினை யான் வெறுக்கின்றேன் என்று நீங்கள் காட்டத்தான் அறிகின்றேன்' என முழுப் பூசணிக்காயைச் சோற்றுள் மறைக்கின்றாய். மனைவியை வெறுப்பதென்றால், அவளைக் கறியாக்கித் தின்பதென்ற பொருள். பொது மக்களை யெல்லாந் தன் மக்களாகக் கருதிக் கண்ணுங் கருத்துமாகக் காக்கும் பேகன் பொது மகளிரை யெல்லாந் தன் மனைவியராக இரவும் பகலுங் காக்கின்றான்; என்னே, அவன் பரந்த காவல்! என்றுதான் புலவர்கள் நா இனிப் பேசத் தொடங்

சும். பகைவரை அவர் நாட்டிற்கூட வாழுமாறு செய்ய விடாத மறப் பேசன் மனைவியர்க்குப் பகைவர்களாகிய பொது மகளிர் வாழுமாறு தன்னுள்ளத்தையுஞ் செய்து கொடுத்தான்; என்னே, அவன் பரந்த உள்ளம்! என்று எல்லாரும் நயம்படப் பேசுவர்.

கபிலர்: பிறரிடத்துக் காணப்படாத் தனியாண்மையும், சிறப்புக் கொடையும் பொதுவற்ற புகழும் உடைய நீ எப்படிப் பொது மக்களுக்கு உடைமை யாயும். இஃதொரு வியப்பிருந்தவாறு காண்க! இருள் ஒளியை விழுங்கக் கண்டோம். பொதுமை தனிமையை அழிக்கக்கண்டோம். பிறன் மனை நயந்த காமுகன் உயிரை அப்பிறன் வெறுப்பதுபோல மனைவி மேயாமற் சினவேலி கோலிப்பொருள் நீர்பாய்ச்சிப் பரத்தைப் பைங்கூழ் வளர்க்கும் புன்செய்யாளனைப் புலவர்கள் முழுதும் வெறுப்பார்கள் என்று, பேசனே, நின்மனத்துத் தோன்ற வில்லையோ? இல்லை, அவர்கள் வெறுப்பும் ஒரு களையென நினைத்தனையோ?

பேசன்: (இடைமறித்து) பொய்யில் புலவரே, தமிழ் நூல்களுக்கும் புலவர் வாய்ச் சொற்களுக்கும் முரணாக, என்றும் யான் நடந்தறியேன். என் வாழ்வில் ஒரு குற்றம் மிருப்பின், பெற்றோர் நோய் பிள்ளைக்கு வருவாய் ஆதல் போல, அக் குற்றம் தமிழ்த்தாய், புலமைத் தந்தையிடத் திருப்பதாக எண்ணுதல் வேண்டும். எண்ணிப் பிறவி நோய் இனியுந் தொடராதபடி நலப்படுத்த வேண்டும். தலைவனுக்குப் பரத்தை யொழுக்கம் ஒல்காப் புலமைத் 1 தொல்காப்பிய முதலாய புகழ் நூல்களிலெல்லாம் முழுக்க முழுக்கப் பேசப்படுபொருளல்லவா? ஐந்திணை ஒழுக்கங்களுள்

1 தொல்காப்பியம் என்பது இன்று நம்தாய் மொழியில் உயிரோடிருக்கின்ற பழைய நூல்களுள் முதற் பழைமை யானதும், மிகப் பெருமையுடையது மான ஒரு வரழக்கை நூல். பண்டைத் தமிழகத்தின் பண்பைக்காட்டி, நிகழ்கால வருங்காலத் தமிழகத்திற்கு வழிகாட்டும் நூல்.

ஒன்றாய்ப் புணர்ச்சிக்கு எணியாகும், தலைவியின் ஊடலுக்குத் தலைவன் பரத்தை யொழுக்கமே அடிப்படை யன்றோ? அவ் வொழுக்க மின்றேல், தலைவி ஊடுவ தெங்கே? பேரின்பமாய்க் கூடுவதெங்கே? அன்றியும், புறத்துறைப் பழக்கமும், காமம் கணந்தொறும் பூத்துக் காய்த்துக் கணியாகும் மனநிலமும் உடைய ஆண்பாற் பிறப்பிற்குப் பலர் கூட்டம் இயற்கை முரணை, சொன்மின்.

அரிசில்கீழார்: கசடறக்கற்க; கற்றபின் நிற்க என்ற கல்விமுறை இரண்டனுள், பேகன் கற்றபடி நிற்கின்றான் என்பதை யறிந்து நாம் இறும்பூது எய்தல்வேண்டும். (சிரித்துக்கொண்டு) பேகனே, ஆண்பாலார்க்குப் பரத்தையர் கூட்டம் இன்றியமையாததா? நல்லது, நல்லது. நன்று சொன்னாய். (மற்றவர்களைப் பார்த்து) நமக்கெல்லாம் அப்படி ஒரு கூட்டம் வேண்டுமென்று இதுவரை தெரியாமற் போயிற்றே. இனித் தெரிந்துதான் என் செய்வது. நாமெல்லாம் பல குழந்தையர்க்குத் தந்தையராகியுங்கூட ஆண்பிறவியின் இயற்கை அறியாதவர்களாய் விட்டோம். இளமைப் பேகன் எடுத்துச் சொல்லுகின்றான். கேளுங்கள், கேளுங்கள்.

பரணர்: (சிரிக்காமல்) பேகன் சொன்னதில் செம்பாகம் உண்மை. பரத்தையர்க்கு ஆண்பாலார் கூட்டம் இன்றியமையாததுதானே. (எல்லாருஞ் சிரித்தல்)

அரிசில்கீழார்: பேகன் சொன்னதில் உருவு மயக்கமே யொழிய உண்மை முயக்க மில்லை.

பரணர்: தலைவி ஊடுவதற்குத் தலைவனுக்குப் பரத்தை யொழுக்கம் வேண்டுமென்றால், பரத்தை ஊடுவதற்குத் தலைவன் வேறு எவ்வொழுக்கத்தை மேற் கொள்ளுவான்? (ஆராய்வார்போல் மூக்கிற் சுட்டுவிரல் சேர்த்தல்)

அரிசில் கிழார்: இன்றொரு பரத்தைையைப் பற்றுவான். . .

பேகன்: (நாணமின்றி) அது செய்யவேண்டு மென்ப, தீன்று. தலைவன் தலைவியொடு ஒழுகுவது பரத்தைக்கு ஊடலாகும்.

பரணர்: 'நல்லவூட்டலும் கூடலும். ஊடிய பரத்தை தலைவியொடு புணர்வதையும் தலைவனுக்குப் பரத்தை யொழுக்கம் மென்றே நினைப்பாள். தன் கற்புடை மனைவியையும் பரத்தையென நினைப்பிக்குங் கணவனோ மக்கட்சட்டு, ஓரின்பமே பேரின்பம் என்பது அவனோ அறிவன்.

அரிசில் கிழார்: பேக, எனக்கு மற்றொரு ஐயம். மனைவியின் ஊடல் தீர்க்கக் கணவன் நீயே உயிரென்று சொல்லுவான். பரத்தையின் ஊடல் தீர்க்கும் போதும் அப்படியே சொல்லுவானா, அல்லது முரணில்லாமல், நீ என்னுடல் என்று சொல்லுவானா? அப்படித்தான் சொல்லல்வேண்டும். ஆனால்.....பின்னும் ஒரு ஐயம். மனைவி உயிராகவும், பரத்தை உடலாகவும் ஆகிவிட்டால், பின்பு இவன் யார்?

(பேகன் பேசாதிருத்தல்)

கபிலர்: பரத்தை யொழுக்கம் நூல்கள் உடன்பட்ட நெறி என்று பேகன் சொல்லுகின்றான். பேகன் மட்டுமல்லன்; படிப்பவர் பலரும் இப்படியே நினைத்திருப்பர். ஒரு சோற்றால் ஒருபானை சோற்றின் பதம் அறியலாமல்லவா? தல்வி கற்கும் போதே கசடறக் கல்லாவிட்டால், வாழ்வு; கசடுடையதாகிவிடும் என்பது தமிழ் நூலோர் துணிபு. இனியாவது, மயக்க முடையார் உண்மை அறியட்டும். பேக, தமிழ் நூல்கள் இரு வகைய. மக்கள் எப்படி எப்படி வாழ்க்கை நடத்துகின்றார்கள் என்பதைப் பலபடவும் சுவை படவும் எடுத்துக்காட்டும் முறையுடையது ஒருவகை நூல். இதற்கு இலக்கியம் என்று பெயர். மக்கள் தம் வாழ்வை எப்படி நடத்துதல் வேண்டும் என்று இலக்கியத்தை

வடிகட்டித் தெளிவாக வரையறுத்துப் பயனுங்காட்டி, வேண்டுமெல் இடித்துக்கூறி, வழிகாட்ட வல்ல கடனுடையது மற்றொரு வகை நூல். இதற்கு அற நூல் என்று பெயர். உள்ளதைச் சொல்லுவது இலக்கிய மென்றும், உள்ளதில் நல்லதைக் காட்டுவது அறநூல் என்றுமறிக. ஆடவர்கள் பரத்தையின் புத்தை நாடியவராகச் சென்றிருக்கும் பழக்கத்தை இலக்கியச் செய்யுட்கள் காட்டிச் செல்லும் அத்துணையொழிய, எந்நூலாவது, எத்தனிச்செய்யுளாவது, வரைவில் மகளிரை விரும்பலாம் என்று கூறப், படித்த தமிழ்நாவுண்டா? அன்றிப் பொருட் பெண்டிரைத் தீண்டாமை வேண்டும் என்று கழறாதிருந்த புலவர் நாவுண்டா? மெய்தீண்டற்க; தீண்டின், புகழ்கெடும்: பழிவரும்; அறிவுகெடும்; பொருள் கெடும்; அது வரும் வழி கெடும்; மனிதப் பிறவியே கெடும் என்று சொல்லிச் சொல்லித்தானே நாவும் சிவந்து வளைந்தது. கேட்டுக் கேட்டுத்தானே செவியும் மடங்கித் துளைபட்டது. தமிழ் மக்களின் உயிர்த் தொகை யினுஞ் சிறந்த பெரியில் திருக்குறள் என்ன சொல்லுகின்றது என்று பார்க்கலாம்.

(தன் மடியிலிருந்து திருக்குறளை எடுத்து விரிக்கிறார். தன் செயலாக வரைவின் மகளிர் என்ற பகுதியே வருகின்றது)

பேசு: (வாங்கி முதற் குறளைப் படிக்கிறான்)

1 அன்பின் விழையார் பொருள்விழையும் ஆய்தொடியார் இன்சொல் இழுக்குத் தரும்.

பரணர்: முதற் குறள் நல்ல குறள். 'அன்பின் விழையார்' நல்ல தெரிட்டர். ஆடவன் இவளை விழைவது அன்பாலோ, இல்லை, இல்லை, கடலன்ன காமத்தால். இவளும்

1 வருவாரிடத்து, அன்புகாரணமாக விரும்பாது, அவர் தரும்பொருள் அளவிற்கேற்ப விரும்பக்காட்டும் பரத்தையர்சொல், அப்பொருளைக்கொள்ளும் பயம்பதுபோல்தோன்றினும், முடிவில் எல்லாக்கேடுகையும் தரும் என்பது பொருள். பின்னர்ப்பழியும் அழிவுந்தரும்படியாவன ஒருசுவையுணர்ச்சி இன்பம் அன்று என்பது கருத்து

அவனை அணைவது அன்பால் இல்லை, பொருளாசையால். இருவர் தம் புணர்ச்சிக்கு வேண்டிய உயிரன்பு முயற் கொம்பு என்றபடி. புலவர்களே, எல்லாருங் கேட்டுக் கொள்ளுங்கள். பேகன் தமிழ்தூற்படி வாழ்க்கை நடத்து பவனும். அவன் வாழ்விற்கு பிழை தமிழிற்கு பிழையாம். இப்படி ஒவ்வொரு தமிழ் மகனும் தமிழ் மகளும் தமிழ்க் குற்றமே தங்குற்ற மென்று சொல்லத் தொடங்கி விட்டால், பின்பு என் செய வல்லோம். தமிழினை யாரும் படிக்கக் கூடாது; ஒருவராலும் வளர்க்கப் படாமல் தமிழ் பட்டினி கிடந்து சாகட்டும் என்று பிறமொழி வாயிலாகத் தமிழ் மக்களுக்கு உணர்த்தும்படி பேகனிடம் நாமெல்லாம் வேண்டிக் கொண்டாலென்னையோ? (எல்லாருஞ் சிரித்தல்) பேக, பிள்ளை யிடத்திருக்கும் நோயெல்லாம் பெற்றோர் மூலம் வந்ததென்று நினைக்கின்றாயோ? அல்லது பிள்ளை களுக்குப் பெற்றோர் வழங்குந்தாயம் நோய்தான் என்று நினைக்கிறாயா? 'அரசன் எவ்வழி குடிகள் அவ்வழி' யாதலால் நீ பிழை பட நினைப்பது நாட்டிற்குக்கேடு.

பேகன்: நான் அப்படித்துணிய வில்லை; என்றாலும், மருத்துவர்கள் சிலர்தம் நோயைக் கருப்பையினின்று தொடர்ந்து வருவது என்று கூறுகின்றார்கள் என்பது நீவிரெல்லாம் அறிந்ததுதானே, அதுபோல நலமும் பெற்றோரிடமிருந்து தொடர்ந்து வருவது உண்டு என்பதை நான் நன்கு அறிவேன்.

பரணர்: அறிந்திருந்துந்தான் அப்படிப் பேசினாய் போலும். தம்மிடமிருந்து தம் மக்கள் கொண்டநோய் இவைபென அறிந்து அவை வளராமல் அழிப்பது தாய் தந்தையானார் கடன். மக்கட்பேறு எய்துதற்குமுன், தம்மை நோய்வாய்ப்படாதபடி காத்துக்கொள்ளுதல் தாய் தந்தையாவார் கடன். இக் கடன்களை ஒவ்வொருவரும் அறிவதற்குத்தானே பிறப்பிலே ஒவ்வொருவர்க்குந் தனித்

தனிப் பகுத்தறிவு உண்டு. அவ் வறிவைப் பயன் படுத்தாமக்கள் வாழ்வோ பிறந்தனர்? இல்ல, வாழ்விக்கவோ பிறந்தனர்? அதுவுமில்லை. பலரைச் சாகடித்துத் தாமுஞ் சாக்காடெய்த வன்றோ பிறந்திருக்கின்றனர். அவர் தோன்றலினுந் தோன்றாமை அவர் தமக்கும் உலகந்தனக்கும் நன்று.

சுரீசில்கிழார்: அவர் பிறவாமை அவர்கைக்குளில்லை. இருவர் கூட்டுறவிற் பிறந்த விழுக்காடன்றோ அவர்,

கபிலர்: ஆம், ஆம். நருயிர்ப் புணர்ச்சியிற் பிறந்த ஒரு தோன்றல் அவர் (எல்லாருஞ் சிரித்தல்)

பரணர்: பேசு, தமிழ்மக்கள் வாழ்வுத்தொகுதிதான் தமிழ் மொழியேயொழியத் தமிழ்மொழிக்குத் தனித்தொரு வாழ்வுண்டோ! குணமுண்டோ? குற்றமுண்டோ? தமிழ் மக்கள் கடல் கடந்து சென்றால் தமிழும் அங்குச் செல்லும். தமிழ் மக்கள் வானத்து பறந்தால் தமிழும் பறக்கும். தமிழ் மக்கள் வீட்டுள் கால் முடக்கி மடிந்து கிடந்தால், தமிழும் அவ் வீட்டுள் அவரொடு முடங்கி மடியும். 'வெள்ளத் தனைய மலர் நீட்டம்' என்றார் தெய்வப் புலவர். அது போலத் தமிழர்களின் உள்ளத்தனையது தமிழின் உயர்வுத்தாழ்வும். தமிழ் மொழி ஒரு தனிமகன் உடைமைப் பொருளோ, சொல்க, தமிழிலக்கியம் தமிழர்தம் பொது வுடைமை. அதன்கண் குணமுங் குற்றமுங் கலந்தே காணப்படும். தமிழ்ப் பொது மக்கள் வாழ்வு அவ்விரண்டுங் கலந்ததாக இருப்பதே அதன் காரணம். அறநூல் என்னண்பர் கபிலர் கூறியாங்குத் தமிழ்ச்சான்றோர் தனியுடைமை. அதன்கண் குணமே காணப்படும். மக்கள் பொதுவாழ்வுதான் மெய்; சான்றோர் தனி யறந்தான் உயிர்; அம்மெய்யும் இவ்வயிருஞ் சேர்ந்த உயிர் மெய்தான் தமிழ் என்று பெயர் பெறும். ஆதலால் ஒவ்வொரு தமிழ் மகனும் மகனும் இலக்கியக் கல்வியும் அறவொழுக்கமும் உடையவராதல்

வேண்டும். ஒன்று குறையினும் தமிழ் எனும் அடையடுத்த மகள் மகன் ஆகார். பொதுமையே யுடையவன் சிறவான். தனிமையே யுடையவன் வாழான். சிறப்பு வாழ்வு வேண்டுமேல், பொதுமையிற்றனிமை வேண்டும், பேசு, நீ பொதுமை யுடையாய். ஆனால், நீ என்ற ஒரு தனிப் பொருளுண்மையை மறந்ததனால், தனிமையை இழந்தாய். இரட்டைப் பிள்ளை போலப் பிறப்பிலே பொதுமையும் சிறப்பிலே தனிமையும் இன்றியமையாதன.

“பிறப்பொக்கும் எல்லா வுயிர்க்குஞ் சிறப்பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யான்”

என்ற பொதுத் தனிமொழியைக் கடைப்பிடி. ஆதலால், தமிழுக்குக் குற்றம் தமிழர் தம் வாழ்வால் உளதாவது என்று அறிக.

பேசு: ஆம். பரணர் சொல்வது உண்மை. சினக்குறிப் போடும் வன்கண்மையோடும், பேசினாலும்பரணர் பேச்சிற் காலங் கடந்த உண்மைகள் இருக்கின்றன. ஆனால் நான் தனிமையை இழந்து விட்டதாகப் பரணர் சொல்லுகின்றார். மற்றவர் வாய்ச் சொல்லுக்குக் காட்டிலும், அவர் தம் வாய்ச் சொல்லுக்கு மனமுவந்து செவி சாய்க்கும் தனித் தன்மை யுடையான், தனிமையை எப்படி இழந்தவனா வேன்? (எல்லாருஞ் சிரித்தல்) எல்லாருடைய சொல்லும் ஒரு நிகரன என்று ஒப்பக்கருதினால், அவர் சொல்வது பொருந்தும்.

அரிசில் கிழார்: கல்லாத மக்களுக்கு மயக்கம் என்ப தில்லை. ஏனென்றால், அங்கு அறிவில்லை. கற்றவர்களுக்கே மயக்கம் உண்டு. ஏனென்றால் அவர் அறிவு தெளிவில்லை. பேசு தன்னுள்ளத்தை உள்ளபடி வெளி யிடுவதில் ஒப்பற்ற நெஞ்சினன். யாவர் முன்பும் தன் கருத்தைப் பட்டாங்குச் சொல்லும் பண்புடையவன் மயங்குவது யாரொருவர்க்கும் இயல்பு. எத்துணைக் கற்றார்க்கும் ஒன்றைப் பிறிதொன்றாக நினைக்குந் திரிபுணர்ச்சி ஏற்

படுவது அத்துணைக் குற்றமென்று பழிக்கப்படாது. ஆனால் தன் மயக்கத்தைப் பின்னும் மறைப்பது மக்கட்பண்பன்று. நெஞ்சைத் திறப்பது நன்மக்களின் பண்பு. மயங்கிய அறிவு தெளிவதற்கும் அத் திறப்பே வேண்டும். அகத்தை மறையாத பண்பிற் சிறந்த நம் பேகன் நட்பிற்கு மிகவும் இனியன். நிற்க. புணர்ச்சியில் இன்பம் பெருக வேண்டுமானால், தலைவி நன்கு ஊடுதல் வேண்டும் என்று பேகன் சொன்னது ஒப்பத்தக்க கருத்து. அவ்வூடல் தோன்றுவதற்குப் பரத்தை யொழுக்கம் வேண்டுமென்று பேகன் சொல்லியதிருக்கின்றதே, அது முற்றும் மாறுபாடு. ஒழுக்க நூலாரும் உடன் படார்; காமநூலாரும் உடன் படார். பரத்தையிற் பிரிவே யன்றித் தூதிற்பிரிவும், 1 வினைவயிற் பிரிவும், ஓதற் பிரிவும் முதலான எவ்வகைப் பிரிவும், பிரிந்து நீட்டிப்பும், பிரிய நினைக்கும் நினைவு மெல்லாம் தலைவி ஊடலுக்குக் காரணங்களாகும். தலைவன் பிரியவே வேண்டுமென்ப தில்லை. புறம்போகாது இல்லத்து நிலையாக இருத்தலுங் கூடத் தலைவியை ஊடச் செய்யும். அறிவுக்குப் பொருத்தமான காரணங்காட்டி ஊடுபவன் பெண்தன்மையுடைய மகளாவானோ? அதுதான் ஊடலின் தன்மையோ? அறிவொடுபட்ட ஊடல் இன்பத்தை மிகுப்பதுண்டோ? காரணமின்றியுங் கற்பித்தும் புணர்ச்சிக்கு முன் எப்படியும் ஊடியே விடும் இயற்கை பெண்ணைப்படுபவருக்குப் பிறவியிலேயே உண்டு. பெண்ணைன்பதற்குக் கல்லாவுடல் ஒரு எடுத்துக்காட்டு. தான்ரேன்றித்தனமான அவள் ஊடல்தான் ஆடவனுக்கு இன்பவூற்றாகும். பேக, வெறும் வாயை மெல்லுபவருக்கு ஒரு பிடி அவல் கிடைத்தால், அவள் வாய் என்படும். (எல்லாருஞ் சிரித்தல்) அது போலவே, காரணமின்றியும் புலக்கும் பெண் ஒரு காரணங் கண்டால் விடுவனோ, சொல்லுக. பரத்தை யொழுக்க முடையவன் தலைவனாயின்,

1 போர் காரணமாகப் பிரிவது வினைவயிற் பிரிவு வேற்று நாட்டிற் சென்று கல்வியை ஈட்டுவதற்குப் பிரிவது ஓதற் பிரிவு.

அதனை ஒரு காரணமாகக்கொண்டு ஊடுமத்துணை யல்லது, பெண்கள் புலத்தற்குக் காரணம் வேண்டி நிற்பர் என்ப தில்லை. கூடுதல் போல ஊடுதலும் இயற்கை. தன் மனைவி கற்பின் திண்மையைப் பிறரைவிடும்படி செய்து உண்மை துணி வான் ஒரு மடவனும் உலகத்தில்கூட. தன்மனைவி ஊடு வதற்குத் தன்னிடத்து ஒரு காரணம் உண்டாக்கிக் கொள்ள வேண்டுமே யென்று பரத்தையை நச்சும் பதடி யும் உலகத்தில்கூட. பரத்தை யொழுக்கம் கழிகாமத் தாலும், அக்காமம் பல நினைவாலும், அந்நினைவு பேதைமை யாலும் எழுவதல்லது, அதற்கு வேறொரு காரணஞ் சொல்ல அறிகிலேன்.

பேகன்: என் தீயவொழுக்கம் உங்கள் ஒவ்வொரு வரிடமிருந்தும் அரிய கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தியது. ஓ! மறந்து பேசுகின்றேன். அரிசில்கிழார் சொல்லியபடி, அரிய கருத்துக்கள் பிறரிடமிருந்து வெளிவரல் வேண்டு மென்பதற்காக ஒருவன் தான் ஒழுங்கற்றவழியில் நடக்கக் கூடாதுதான்.

அரிசில் கிழார்: பேகன் அப்படி நடந்ததாக நான் சொல்லவில்லை.

பேகன்: எல்லாம் நன்றாகவே முடிந்தன. உங்கள் பல வுரைகளை கேட்ட பின்றை எனக்கு ஒரு புத்தெண்ணம் பிறந்திருக்கின்றது. அறநூலில் குணமே பேசப்படும்; இலக்கியம் நல்வாழ்வு வாழ்ந்தாரையும் தீய வாழ்வு நடத்தி னாரையும் பேசும் என்பதுதானே நீங்கள் சொல்லியதன் கருத்து.

கபிலர்: அதுவேதான்.

பேகன்: அப்படியானால், அறநூலின்படி இலக்கியத்து நல்வாழ்வே பேசப்படல் வேண்டும் என்பது என் விருப்பம். அதற்கென் செய்வது?

கபிலர்: தமிழ் மக்கள் தீய வாழ்வு நடத்தாதிருந்தால் போதுமே. நடத்துவதாற்றாறே இலக்கியமும் அதனைப் பற்றிப் பேசக் கடமைப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கு நீயே வழிகாட்டல் வேண்டும்.

பேகன்: என்னைவன் நல்லொழுக்கத்தால் மாத்திரம் அது நிறை வெய்துமா?

அரிசில்கீழார்: அரசன் எவ்வழி குடிகள் அவ்வழி தானே.

பேகன்: ஆம். அஃதொக்கும். அரசன் வழியைக் குடிகளும் பின்பற்றுமாறு செய்வதெப்படி? மற்றவர் கூடா வொழுக்கத்தை அரசன் எங்ஙனம் தடுக்க முடியும்?

பரணர்: அரசியின் வழியை மற்றவர்தம் மனைவிகளும் பின்பற்றினால் நல்லன வெல்லாம் நடக்கும்.

பேகன்: தங்கள் கருத்தை மற்றையோரும் அறியுமாறு சொல்லுங்கள்.

பரணர்: உன்னை இவ்வொழுக்கத்தினின்றும் தடுத்தாட்கொண்டது யார்? சொல்லிவிடு, பார்ப்போம்.

பேகன்: இது வேண்டாத கேள்வி. இங்கு வந்திருக்கும் புலவர் பெருமக்கள்தாம். அவருள்ளுஞ் சினக் குறிப்புடைய தாங்கள்தாம்.

பரணர்: நன்று சொன்னாய். உன்னை ஒருமனைப் படுத்திய புகழ் எங்களைச் சாராது. புகழ்வாழ்ந்த நீ பெற்ற மனைவியையே சாரும். நின்கற்புடைய மனைவி இறந்த பெண்டிரெல்லாராலும், தமக்குமுன் இவள் பிறக்க வில்லையே யென்று வருந்தத்தக்கவள். வாழும் பெண்டிர் எல்லாராலும் புகழ்த்தக்கவள். பிறக்கும் பெண்டிர் எல்லாராலும் தொழ்த்தக்கவள்.

1 “ தற்காத்துத் தற்கொண்டாற் பேணித் தகைசான்ற
சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண் ”

என்ற தமிழ் மறையின்படி, ஒழுக்கிய இலக்கியமல்லரோ அவர். தன் கணவன் தானிருக்கவும், பிறனொருத்தியிடம் இன்பத்தை நுகரத் தொடங்கின், புகழ் மறைபப் பழி பிறக்கும் அவ்வொழுக்கத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பவள் பெண்ணாகாள்; பேதையாவாள் என்ற அறிவும் உரிமையும் உடையவர் நின்மனைவியார். அவர் நின்னையே நினைக்கும் அறக்கற்புடையவர். நீ பிறனை நினையாதவாறு திருத்த வல்ல மறக்கற்பும் உடையவர். அன்றோர்போல நின்னாட்டு ஒவ்வொரு குடிப் பெண்டும், கணவன் பாதையைத் தடுப்பது தன்னுரிமையெனக் கொண்டால், எதுதான் நடவாது! ஒழுக்கக் கேடு விதைக்கும் உழவர்கள் நல்லபடி நடப்பார்கள். பெண்டிர் உரிமை பேணாமையாலன்றே ஆடவர் ஒழுக்கம் வானத்துப் பறக்கின்றது.

(பெருங்குன்றூர்கிழார் வருகின்றார்)

பேகள்: கிழாரே, வாருங்கள். வழிநடை வருத்தம் மிகுதிபோலும். உடல் முழுதும் வியர்த்திருக்கின்றதே.

அரிசில்கிழார்: அவருடல் எப்பொழுதும் வியர்த்துத் தானிருக்கும். உடல்வாரு அப்படி.

குன்றூர்: அரிசிலார் உடல் வியர்ப்பதே யில்லை. காயலான உடம்பு. (எல்லோரும் சிரித்தல்)

பேகள்: கார்காலத்து வெய்யிலில் இவ்வளவு தூரம் நடந்து வந்திருக்கிறீர்களே.

குன்றூர்: என் செய்யவது! அரசன் எவ்வழி குடிகள் அவ்வழிதானே. இரவலர் யாது வேண்டினும் அதனையே

1 தன்னை நெறி பிறழாமற் காத்துக்கொள்வதும், தன் கணவன் உடல் பேணுவதும், அவன் தேடிய புகழ் காப்பதும், குடும்பத்திற்கு வேண்டியவற்றை மறவாது நினைத்திருப்பதும் ஆகிய பண்புகள் உடையவளே இல்லறப் பெண்ணாவாள் என்பது பொருள்.

கொடுப்பவனாக இருத்தலால், உன்னிடம் தேடித்தானே வரல் வேண்டி யிருக்கின்றது.

பேகன்: (மற்றையோரைப் பார்த்து) இவர்க்கு வேண்டியதைக் கொடுத்துவிட்டு அப்புறம் நாம் தொடர்ந்து பேசுவோம் (ஆம் என்கின்றனர்)

குன்றாரர்: கொடையை நீ கடமையாகக் கொண்டிருப்பதாற்றானே, இரப்பதை நான் கடமையாகக் கொண்டிருக்கின்றேன்.

கபிலர்: பொருத்தமான கருத்து.

குன்றாரர்: நான் வெய்யிலிற் களைத்து வந்திருக்கிறேன். மேலும் நடக்க முடியவில்லை. ஓரிடத்திற்குக் குறிப்பிட்ட நேரத்திற் போகல் வேண்டும். ஆதலால், உன் தேர் வேண்டும்.

பேகன்: நல்லது. தேரை ஓட்டிக்கொண்டு செல்லுங்கள். காளையொடு தேரைத் தாங்களே என்றும் வைத்துக் கொள்ளலாம். ஓட்டுவதற்கு (தோழியைப் பார்த்து) பாகனைக் கூப்பிடு.

குன்றாரர்: அதனை ஓட்டுவதற்கு நீயே பாகனாய் வருதல் வேண்டும். (எல்லாரும் சிரித்தல்)

பேகன்: (எழுந்திருந்து) எங்கே போகல் வேண்டும்?

குன்றாரர்: அத்தேர் எங்கிருந்து வந்ததோ அங்கே போகல் வேண்டும் (எல்லாரும் வியத்தல்)

பேகன்: அதற்கென்ன தடை. அவ்வளவுதானே.

குன்றாரர்: (கையைச் சுருக்கிக் காட்டி) இன்னும் இவ்வளவு உண்டு. அவ்விடத்து அழுதுகொண்டிருக்கும் கற்புடை மனைவியின் கண்ணீரைப் பரத்தையை இனித் தீண்டாத நின்கையால் துடைத்தல் வேண்டும். (எல்லாரும் மகிழ்தல்)

பரணர்: பொருத்தமான வேண்டுகோள்.

பேகன்: (சிரித்துக்கொண்டே) வேறென்ன வேண்டும்?

குன்றாரர்: நீ அவள் நினைவிற்கு வேறுகாமை வேண்டும்.

அரசிலார்: பேணப்படா அவள் கூந்தலை எண்ணெய் தடவி முடித்து, மலர் செருகல் வேண்டும்.

பேகன்: (பரணரையும் கபிலரையும் பார்த்து) உங்கட்கு இம்மாதிரி என்னவும் வேண்டுமோ?

பரணர்: மலர் செருகி அம்மணத்தை நீ நுகர்தல் வேண்டும்.

கபிலர்: இது காரகால மாதலால், நின் மலையிற் குறிஞ்சி ஒழுக்கம் நிகழ்தல் வேண்டும்.

பேகன்: ஒன்றையே எல்லாரும் ஒரு முகமாக வேண்டுவதென முன்னர் ஒன்று கூடிப்பேசி யிருக்கிறீர்கள் என்று புலனாகின்றது. கற்றவர்கள் மனவொற்றுமையே எக்காலத்துஞ் சிறந்தது. தனிமகனுக்கும் நாட்டிற்கும் நன்மை பயப்பது. இத்தகைய வேண்டுகோள் பெறுதற்குரிய தனித் தன்மையுடைய என்னைத் தனிமை யிழந்தவனெனப் பரணர் பெருமான் சுட்டினார். நீங்கள் வேண்டும் பொருள்களைச் சீர்தூக்குங்கால், இரவல்மடம் உடையவர்கள் என்றே உங்களைப் புகழல்வேண்டும். ஏறிக்கொள்ள வாரூங்கள். தேரைப் பூட்டுகிறேன் (பேகன் எழுகின்றான். முடிவுவரை கேட்டுக் கொண்டிருந்த முல்லை பேகன் போய்விடுவான்; இனிமீண்டு தன்னகம் வாரான் என அஞ்சுகின்றான்.)

முல்லை. (அழுத கண்ணொடு) புலவர் பெருமக்களே! மனைவி அழுத கண் கண்டு அரசர் பெருமானே அவளொடு சேர்த்துவைக்கிறீர்கள்; ஒக்கும். என் இருகண் அழுகையை நேரிற்கண்டும் என் கணவரைப் பிரித்துவைக்கிறீர்கள்; ஒவ்வாது. புணர்வைப் பிரிவாக்கிப் பிரிவைப் புணர்வாக்குவது. உங்கட்கு அடுக்குமோ? அழுதல் அறியாக் கண்ணை அழுவைப்பதற்கோ என் மனை புகுந்தீர்கள்?

1 “ உவப்பத தலைகூடி உள்ளப் பிரிதல்
 அனைத்தே புலவர் தொழில் ”

என்ற தெய்வப் புலவர் சொல் பிழையோ? அன்றி, நான் வெறுக்குமாறு என் மனை புருந்து, ஏன் வந்தீர்கள் என்று நீனைக்குமாறு என் உயிரோடு பிரியும் உங்கள் செய்கைபிழையோ? யான் என் அன்பிற் சிறந்த பாதத்தைத் தாய்க்குப் பிறந்தவள் என்பது உண்மை. அது கிடக்க, என் தாய் பரத்தை யென்றாலும் யான் ஒரு தந்தைக்குப் பிறந்தவளல்லவா? ஆதலின் நான் பரத்தை என்பது எங்ஙனம் ஒவ்வும்? ஒவ்வாது; ஒவ்வாது. ‘பிறப்பொக்கும் எல்லா வுபிர்க்கும்’ என்னும் உலக மொழி எம்போல் வாரை நோக்கியன்றே எழுந்தது. என்னைப் பிறப்பால் இழிவு கூறல் தமிழுக்கு முரண். புலவர் வாய்க்கு முரண் ஒழுக்கத்திற்கு முரண். என்னுணர்ச்சிக்கு முரண். சிறப்பு வகையில் என் வாழ்க்கையைக் கேண்மின். என் குமரி மொட்டு இவர் கையால் மலர்ந்தது. அம்மலரின் புது மணம் இவரொருவர் உள்ளம் உடலொடு நுகர்ந்தது. தாய் பரத்தையாக இருத்தலால் என்னையும் அத் தன்மையள் என்று திருந்தா இவ்வுலகம் சொல்லிவிடுமோ என்று அஞ்சி அஞ்சிப் பிறவிக்குலமகள் தன்னினும் என் நிறையை யான் காக்குங் காப்பு சொல்லிற் கடங்குமோ? 2 குல மகளிரிற் பலர் தன் கொழுநனாகிய தெய்வத்தையும் பிற தெய்வங்களையுந் தொழும் பலதெய்வ வழிபாட்டினர். யான் என்னுபிர்க் கொழுநராகிய ஒரு பொருளே கடவுளெனத் தொழும் ஒரு தெய்வ வழிபாட்டினள். அன்னதன்மைய ளாகிய என்னை, நீங்கள் எங்ஙனம் பரத்தை என்று கூறத் துணிந்தீர்கள்? ஒவ்வாக்கூற்று, ஒவ்வாக்கூற்று. உண்மை துணியா நீங்கள், எம்பெருமான் தூய ஒழுக்கத்தைப்

1 மற்றையோர் மகிழமாறு அவர்களோடு கூடுவதும், பிரியவும் வேண்டி யிருக்கின்றதே அவர்கள் நீனைக்குமாறு பிரிவதும் புலமையிற் சிறந்தார்க்கு உரிய செய்கைகள் என்பது பொருள்.

2 “ தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநந் ரெழுதெழுவாள்
 பெய்யெனப் பெய்யு மழை ” என்ற
 திருக்குறளை ஒப்பிடுக

பரத்தை யொழுக்கமென்று கழறியது முறையோ? முறையன்று, முறையேயன்று. பிறர் அறிவதற்கென்றே பெண்கள் நிறை காக்கின்றனர்? இல்லை, இல்லை. நிறையுடைமை அவர்தம் நெஞ்சறியும். கணவன்தன் நெஞ்சறியும். பிறர் அறியமாட்டார்கள். உங்கள் உரையாடலைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த போது என் மனம் நெருப்பால் வெந்து புண்ணாகிக்கொண்டிருந்தது. அவ்வரையாடலின் முடிவான என் கணவனார் பிரிவு அப் புண்ணில் துழாவும் பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்புக் கோலாயிற்று. என் வருத்தம் நீங்களோ அறிய வல்லவர்.

குன்றுராள்: மகளே! உன் ஒழுக்கத்தையும் உறுதியையும் பாராட்டுகின்றோம். தாயின் போக்கு இழிவென்பதை இளமையிலேயே பகுத்தறிந்து நன்னெறியுய்ந்த நீ எம்போல்வாரால் தொழ்த்தக்கவன். பிறப்பிற்குலமகள் ஒருவனை மணந்து வாழ்தல் குடிமையும் இயற்கையுமாம். உன் அனைய பெண் திலகங்களின் செயல்புலவர் பாராட்டற்குரியது. தான் கெடிலும் தன் வழிகெடாதவாறு உலகம் உய்ய, உன்னைப் பெற்ற உன் நற்புயம்பாராட்டற்கு உரியவளே. ஒழுக்கமென்பது அவரவர்தம் செயல்கொண்டு கணிக்கப்படும் ஒரு விழுப்பொருள். ஆதலின், நின் திண்ணிய மனத்திற்கு இழிவு கூறிய எங்களைப் பொறுத்தருள்க. குழந்தாய்! பேகன் உலகமறிய வரைந்துகொண்ட ஒருத்தி யுண்டு என்பதை நீயும் அறிந்திருப்பாய். அவனும் அவ்வொரு செல்விக்கே மணவாளனென வரையப்பட்டவன். நீ அவனைக் காதலித்தல் சிறிதும் பரத்தைத் தன்மையில்லை. ஆனால் அவன் நின்னைக் காதலிப்பது அவனுக்கு முற்றும் பரத்தை யொழுக்கமாகும். இனி, அத்துறையில் ஒழுக்குமாறு அவன் மனைவி விடாள். தன் கொடிதன் பரத்தை யொழுக்கத்தைத் தடுக்கும் உரிமை மனைவிக்குப் பிறப்புரிமை. ஒரு குமரி மனைவியாரும்போதே அவ்வுரிமை பிறந்து விடுகின்றது. பிறனொருத்திக்குக் கணவனாகிய ஒரு இல்லறத்தானை மனத்தாலுஞ் செயலா

லும் கணவனெனப் பின்னும் வரைந்து கொண்டாய். முரண்பட்ட இவ் வாழ்வு கடைபோதல் எப்படி?

பரனர்: முரண் நிலையையும் அறநிலையையும் அறிந்து (தயக்கத்தொடு) பிறனொருவனை மணஞ்செய்து கொள்ளும் விருப்பம் உனக்கு.....

முல்லை: (இடைமறித்து) மேலும் நினைக்காதீர்கள். ஊரறிய உற்றார் அறிய அவர் என்னை வரையா விட்டாலும் என்னை வரைந்து கொண்டு உலகத்திற்கு அறிவித்தார். அவர்களவொழுக்கம் இப்போது கற்பொழுக்க மாயிற்று. களவின் முதிர்ச்சியே கற்பன்றே? எம் ஒழுக்கம் தூய அகப்பொருள் இல்லையோ? கபிலர் பெருமானே! சொல்லுங்கள். ஆதலால் அவர்க்கு மனைவியாய் எனக்கும் அவர் நும்மொடு வாராதபடியும், நீவிர் அழைத்துச் செல்லாத படியும் தடுக்கும் உரிமையுண்டு. அவ்வுரிமையைச் செலுத்த நான் அஞ்சுகின்றேன் அல்லன். அதன் பயனாக, என் கணவர் மனம் செய்வது அறியாது கலங்குமே என்பதற்காகவே அஞ்சுகின்றேன். ஒரு நிலத்தை முதலீடு மறுநடு செய்து கடன் பட்டான் நிலையிலிருக்கும் என் கொழுநர் நலத்திற்காக என்னுரிமையை விடுவது கிடக்கட்டும். உயிரையும்விடத்தயங்குபவளோ இவள்? (பேகன் கண் கலங்குகின்றான்) என் நலம் இழந்தும் அவர் நலம் பேணுவதே இன்று என்னுரிமை. அவரை நீங்கள் நால் வருங் கூடித்தேரேற்றிச் செல்லலாம். அவர் உருவம் என் உள்ளத் தேரிடத்து என்றும் ஒய்யாரமாக வீற்றிருக்கும். எனக்குத் தனி அறிவுண்டு; நாணம் உண்டு; நிறையுண்டு; என்னெஞ்சிற் பிறன் புகான். புகுந்த இவரும் போகார். போக்க வல்லாருமிலர்.

என் கணவன் முதல் மனைவியொடு வாழ்க. கணவர்கள் தத்தம் மனைவியொடு வாழவேண்டுமென்று அவர்

வழிகாட்டுக. அப்படியே உலகம் வாழ்க. யான் அவர்
நினைவாகவே(திடீரென விழுந்து விடுகின்றான்)

பேசு: (கண்ணீருகுத்தவனாய் விழுந்தவனைத் தொட்டுத்
தூக்கி எழுந்திருக்கச் செய்கின்றான்) நண்புள்ள புலவர்
களே! என் கற்புடைய மனைவி கண்ணகி யிடத்துக்
கண்ட குணங்கள் முழுதும் இக்குமரி பாலுங் காணப்
பெற்றேன். என் சிற்றிடைப் பிரிவும் இந்நங்கைக்கு
உயிர்த் துடிப்பாயிருந்ததெனின், என் வாராப் பிரிவு
இவள் உயிரை என் செய்யுமோ? பொருளாசையுடைய
பெண்ணல்லள் இவள். இயற்கை யழகே அழகென
யாதோர் அணிகலனும் வேண்டாதவள் என்பதை நீங்கள்
காட்சி யளவையானே அறியலாம். இத்தலைவியின்
ஒருமைப் பண்புகளே இவள்மனை அகலாவாறு என்னைப்
பிணித்தன. மனமாசு, உடல் மறுவில்லா இம் மங்கை
நல்லானைப் பிரிவதெப்படி? கற்பின் கொழுந்தான
கண்ணகியை நீ எப்படிப் பிரிந்தனையோ, அப்படியே
இவளையும் பிரிக என்று என்னறிவு சொல்லுகின்றது.
(முல்லையின் கண்ணீரைத் தன் விரலால் துடைக்கின்றான்)
இனி, அழாதே! புலவர்கள் என்னைப் பிரிக்க வில்லை.
அறம் என்னைப் பிரிக்கின்றது. என் மனத்தின் கலக்க
மறிந்து, உரிமையை விடுவதொடு உயிரையும் விடுவேன்
என்று நீ சொல்லிய சொற்கள் இவ்வுலகத்து வேறொருவர்
வாயிற் பிறந்தறியாக் கற்புடைச் சொற்கள். அத்தகைய
முதல்வியாகிய நீ எனக்காக வாழ்க. உன் உள்ளத்து
என்னைக் கணவகை நினைப்பதையே விட்டு விடல்வேண்டு
மென்று நான் கேட்டுக் கொள்வேனாயின், உன்னுயிர்க்கு
இறுதி செய்து கூற்றுவன் நானேயாவன். அது தகாத
வேண்டுகோள். ஒருவனையே நினைக்கும் உரிமை உனக்கு
உண்டு. என்னையே கணவகை நினைக்கும் நீ தூய வாழ்வு
நடத்துவது எனக்குப் பேராறுதலையும் பெருமையையும்

தரும். ஆதலால் நான் சொல்லுவதை உளங்கொள். பெண்டிர் குலம்என்றும் தூய்மையுடையது. அக் குலத்தின் தூய்மையைக் கெடுத்துப் பரத்தையர்குலம் என ஒன்றைத் தந்நலத்திற்காக நிறுவியவர்கள் கழிகாழகர்கள். குமரிப்பெண்களைக் காமக்கிழத்தியராகித் தம்மனைவியர் கண்ணீர் பரப்பும்படி செய்பவர்கள் ஆடவர்கள். வரைந்த மனைவியர்களைத் துறவியாக்குபவர்கள் ஆடவர்கள். பல கெடுதலுடைய பரத்தை யொழுக்கத்தை வேரோடு அழிக்க முயலுதல் வேண்டும். அந்த ஆள்வினையில் நான் ஈடுபடுவேன். நீயும் நாடு நலம் பெற உன்னாலான தொண்டினைப் பலவழியாற் செய்க.

காதலர்களாக இருந்த நாம் இனி நட்புடையவர்கள். ஒரு தாய் வயிற்றுப் பிறந்த உறவுடையவர்கள். (முல்லை மெய்ந் நடுங்கி அழுகிறாள். மெய் தொட்டுக் கண்ணீரைத் துடைத்து) காதலாற் பிணிப்புண்ட நாம் இனி அன்பாற் பிணிக்கப் பட்டோம். நான் என்னுள்ளதலைத் திறந்து சொல்லுகின்றேன். கேள். அழாதே. என் பிரிவு பொருது நீ உயிர் விட்டால், அதனை உணர்ந்த பொழுதே என்னுயிர் என் மனைவி உயிரோடு போகும். மூவுயிரும் ஒக்க நீங்கும் என்பதை நெஞ்சிற் பதித்து, அறிவும் அடக்கமும் அன்பும் உடைய நீ ஆறுதல் வேண்டும் என்று சொல்லுவதைத் தவிரப் பிறிது மொழி பேச அறியகில்லேன். அழாதே. தங்கையே, ஆறுதல் அடைந்து வாழ்க.

(கண்ணீரைத் துடைத்து விட்டுக் கண்ணீரோடு வெளி வருகின்றான், புலவர்களும் கலங்குகின்றனர். எல்லாருந்தேரேறிப் பேசுடன் அரண்மனை செல்லுகின்றனர்)

முல்லை: ஆ! காதல! (என்று அலறிப் பஞ்சுணையில் வீழ்கின்றாள்)

களம் — மணற்பாரப்பு.

காலம் — மாலை, பேகன் பிறந்தநாட் கொண்டாட்டம்.

கூற்று — பேகன், கண்ணகி, புலவர்கள், மக்கள்.

பேகன் எழுந்து நின்று முதற்கண் சொற்பொழிவு செய்கின்றான்.

உலகமுதல் மக்களே! நட்புடைப் புலவர்களே!

யான் பிறந்த நாளை ஒரு விழாவாகச் சிறப்பிக்கும் உங்கள் நன்றிக்கு உழுவலன்பு உடையேன். (கைகூப்பு கின்றான்) ஆண்டு தோறும் நடக்கும் இவ்விழாவின் கண், நாட்டின் பெருமையை, மக்கள் வாழ்வை, வளர்ப்பதற்கு ஏற்ற முறைகள் அறிவிக்கப்படுவது தொன்றுதொட்ட நன்மரபாக இருந்து வருகின்றது. தொழில், செல்வம், கல்வி, வெற்றி முதலான பெருக்கங்களை நம் தொன்மைத் தமிழகத்துப் பரப்பியது இவ்விழாதான் என்பது வெள்ளிடமலை. ஆதலின், என் சிறப்பு விழா என் மக்கள் உயர்வு விழா என்று பொருள் படுவதை அறிந்து, யான் உண்மகிழ்கின்றேன்.

தாயாம் பெண் குலத்திற்குப் பரத்தையர் ஒரு மறுப் போல்வர்; பாலில் நஞ்சு போல்வர்; கண்ணில் பூப்போல்வர்; நெஞ்சில் துளைபோல்வர். பரத்தையர்கூட்டம் ஒரு தனிக் குலமாக வளர்ந்திருப்பது அறிந்தும், அக்குலத்திற்கும் ஒரு குலவொழுக்கம் உண்டெனக் கூறுவது கேட்டும், அக்குலத்தார்க்கு ஒரு தனித் தெரு ஊரகத்து வாய்க்கப்

பட்டிருப்பது கண்டும், அறிவுடையாரொடு யானும் நாண மடைகின்றேன். பலகாரணங்களால் இந்நான்வரை மெய்வீற்று உடல் வளர்த்த பொருட்பெண்டிர் இனித்தத்தமக்கு ஏற்ற ஒரு ஆடவனை வீரும்பி வரைந்து விருந்தோம்பும் இல்லறம் நடத்துதல் வேண்டும் என்பது உங்கள் அரசு அப்பெண்டிர்களுக்குச் செய்யும் வேண்டுகோளும் விதியுமாம். பரத்தையரில் மூத்தோர்கள் குலவொழுக்கங் கெடுமென, வரைவு செய்து கொள்ளப்போம் மகளிர்க்கு இடையூறு செய்யின், உட்பகைவர் போல ஒறுக்கப்படுவர். எவ்வகையான் இடுக்கண் வரினும், அரசு அறியச் செய்யுங்கள். வரைவுக்கு ஆவன அரசு அன்பொடு செய்துதரும் என்றுயான் உங்கட்கு உறுதி கூறுவன்.

ஒருவனுக்கு ஒருத்தி; ஒருத்திக்கு ஒருவன் என்று வரைவு செய்து விலங்குத் தன்மை யின்றி மக்கட்சட்டாக வாழும் இல்லறந்தான் அறிவும் அன்பும் இயைந்த இன்ப வாழ்வு என்பது நம் தமிழ் முன்னோர் வாழ்ந்து கண்ட துணிபு. ஆதலால் என் அறிவுத் தமிழகத்துக் குலமகளிர் விலை மகளிர் என்ற இருபிரிவு இன்றோடு ஒழிகதில். இம் மாலையோடு மறைகதில். ஒழுக்க நெறியான், தமிழ் மகளிர் என்ற ஒரு குலமே நிலவுக; வாழ்க. காலவயத்தால் பரத்தையரா யிருந்து, அறிவு வந்து மணஞ்செய்து கொண்ட எம் தமிழ் மகளிரை, அவர் தம் பழைய வழுவிற்காக யாரும் இகழற்க. இகழ்வாரை அரசு எளிதில் விடாது. கோலால் கொடிது ஒறுக்கும் என்று சொல்ல விழைகின்றேன். திருந்திய புது நல வாழ்வைப் போற்றாதார் எத்துணையும் அறிவுடையரோ, சொன்மின்.

தமிழ்ப் பெண் மக்களே! பரத்தை யொழுக்கம் நாட்டிற்கும் மக்கள் தம் உடல், அறிவு, ஒழுக்கங்களுக்கும் பகை; ஆதலால், அதனை ஒழிக்க வேண்டுவது செங்கோலரசின் கடன். அத்தீய வொழுக்கத்தை உடையவர் யார்? அதனை எப்படி ஒழிப்பது? அதனை யார் ஒழிக்க

வல்லார்? என்ற வினாக்களை அரசு, புலவர் குழுவொடு சேர்ந்து தீர ஆராய்ந்தது. அவ்வாராய்ச்சியின் முடிவை உங்கட்கு அறிவிக்கின்றேன்.

மனைவியாகிய ஒவ்வொரு பெண்ணுக்கும் தன் கணவன் இன்பவகையிற் பிழைபடாமைக் காத்துக்கொள்ளும் உரிமை உண்டு. பிழை படும்போது கடிந்துரைத்துக் கொள்ளும் உரிமையும் உண்டு. தமிழ்ப் பெண்கள் தம் மொழுக்கத்தைக் காத்தல் போலத் தங்கணவர் ஒழுக்கத் தையுங் காக்கக் கடன் பூண்டவர் என்பதே அறிஞர் துணிபு. பொதுவொழுக்க முடைய கொழுநரைக் கழறுவது கற்பவழு வென இகழப்படுமேயென்று பெண்கள் நினைப்பது பேதைமை. தன் கணவன் தன்னையே நினைக்கும்படியும், பிறரை நினையாத படியுஞ் செய்யவல்ல ஒருமை ஒழுக்கந்தான் கற்பு எனப் படுவது என்று புலவர்குழு அறுதி காட்டியிருக்கின்றது. ஆதலின் பரத்தனாகக் கணவன் ஒழுகுவதற்கு அவன் தன் மனைவி யிடங்கொடுப்பதே காரணம் என்று தெளிவாகும். ஒவ்வொரு தமிழ் மறப் பெண்ணும் மனைவியாகிய தனக்கு முதலுரிமை தன்னைப் போல் கணவனையுங் கற்புடைய வனக்குவது என்று எண்ணி வாழ்க்கைத்துணையாக இருப்பின், இருமனவொழுக்கம் இலவம் பஞ்சுபோற் பறவாமல் என் செய்யும்! நாடுதூய்மையாக, வாழ்வு தூய்மையாகக், காதலின்பஞ் சிறக்க, நோயற்ற பிள்ளைகள் பெற்று வாழப் பெண்கள் தம் முரிமை பேணுதல் வேண்டும் என்று யான் தொழுதிரப்பல்.

போலித்துறவிகளும், கைம்மைப் பெண்டிரும், தாரமிழந்த ஆடவர்களும், நாட்டில் பரத்தை யொழுக்க வித்திற்குத் தாய் தந்தையர்களாவார்கள். அதற்கு ஆவன வற்றை அரசு ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கின்றது.

தன்னலம் துறந்த ஒரு மனத் துறவிகளுக்கும், தெய்வமிழந்த ஒருமைப் பெண்டிர்களுக்கும், உயிர்க்காதலியை

இழந்த பெருமை ஆடவர்களுக்கும் என்நாடு அரண்மனை யாகும். என்மக்களுக்குத் திண்மையைக் காட்டவல்ல ஒழுக்கத்துச் சான்றோர்களாகிய அவர்களுக்கு யாதாநுங் குறைவு வாராவாறு, அரசு மனமுவந்து ஆவன செய்யக் கடன் பூண்டது. ஆதலின் அரசின் நல்லெண்ணத்தைப் பிழைபட எண்ணல்வேண்டா.

“ஒழுக்கம் விழுப்பற் தரலான் ஒழுக்கம்

உயிரினும் ஒம்பப் படும்” என்ற உலக நூலின்படி, தமிழகம் வளத்தினும், கல்வியினும், அறிவினும், காட்டில், காதல் முதலான ஒருமன வொழுக்கத்தினும் வழிகாட்டி யாகுக. என் அன்பும் உங்கள் எண்ணமும் சேர்ந்து இச் செயல் உருவாகுக. இந்த நல்லெண்ணத்தின் பிறப்பை என் ஒருமை மக்களே! என் பிறப்பு விழாவிற்குச் சொல்லல் பொருத்தமே யன்றே.

பேகன் மனைவியும் கோப்பெருந் தேவியுமாகிய கண்ணகி எழுந் திருந்து இரண்டாவதாகச் சொற்பொழிவு செய்கின்றள்.

பிறவித் தமிழ் மக்களே!

என் கொழுநர் நெடிது வாழ வாழ்த்திய உங்கள் கொழுநர் நீடுவாழ யானும் வாழ்த்துகின்றேன் (எல்லாரும் மகிழ்ந்து கைதட்டுகிறார்கள்) ஒழுக்க நெறியில் குலமகளிர் விலை மகளிர் என்ற இரு பிரிவு நீங்கித் தமிழ்மகளிர் என்ற பிரிவிலொருமை வேண்டுமென்னும் அரசர் வேணவாபெண் குலத்திற்குப் புது நன்மை பயக்கும் இருமனப் பெண்டிர் குலம் என்பதொன்று பரத்தைத் தன்மையைத் தன் கற்பொழுக்கமாகவே துணி தலால், பெண்ணினத்திற்கு வந்த பழி யிகப்பல. கணிகையர் உலகத்தை வாழ்விக்கும் பின்னர்ப் பேற்றையே வெறுப்பவராவர். கருவழிக்கும் மருந்துண்பவராவர். அதனால் தம்முடல் நலங்கெட, அந் நலம் உண்ணவருவார்க்குக் கெல்லாம் இன்பத்திற் குழைத்து நோயை ஊட்டுபவராவர். பின்னர்க் கற்புடை மனைவியும் தம்மாடவரால் நோயறப் பிறக்கும் மக்களும் நோய்வாய்ப் பட்டுப் பிறக்கின்றனர். ஆதலால் பரத்தையர் தம்மையும்,

தம்மைச் சேர்வாரையும், அவரைச்சேர்ந்தாரையும் கெடுக்கும் தொற்று நோய்க்கு முதல்விகள். பேரன்பிற்கு வழக்கிலும் செய்புளிலும் எடுத்துக்காட்டாகுந் தாய்மைத் தன்மையுடைய பெண்டிர் பெருங்கேட்டிற்கு உழுத்திகளாக இருப்பது முறையோ? நன்றோ? பொய்யாத் தமிழகம் பொய்ப் பெண்டிர்க்குப் புகலிடம் ஆகலாமா? நினைமின்! உடலை ஒருபொருளாகக் கருதாத மறத்தமிழகம் உடல் விற்கும் பெண்டிர்க்கு உறைவிடம் ஆகலாமா? எண்ணுமின்! ஆதலால், பரத்தையரானோர் ஒரு காதலனைத் தழுவிக்கற்புடையராதல் கடன். அவர் எம்போல் வாரால் உடன்பிறந்த தங்கையரென்புகழவும் பழகவும் படுவர். இதன் கண் யாதும் ஐயமில்லை. அவர் மாற்றம் வரவேற்கத் தக்கது. வழிபடத் தக்கது. பழைய போக்கிற்காக அவர் இகழப்படார் எனத் தமிழ் மகளிர் சார்பாகத் தமிழ்த் தாய் துணையாக நான்துணிந்து கூறுவேன். (எல்லாருங் கைதட்டல்)

என் உடன் பிறப்பே! மனைப் பெண்டிர்கள் யான் இனிச் சொல்லப்புகுங் கருத்தினை நனி செவிசாய்த்துக்கேட்டு உண்மை அறிதல் வேண்டும். திருக்குறள் வழிவழித் தமிழர்தம் நல்லெண்ணங்கள் ஓரிடத்துச் சேர்ந்த தொகுப்பு நூல். அறிவு கெட்டு, வரைவில் மகளிரை விரும்புதல் கூடாது என்று ஆடவர்க்கு ஒழுக்கத்தைக் கற்பிக்கும் அத்திருக்குறள் என்ன சொல்லுகின்றதென்று பார்மின்! இன்பத்தில் மயங்கி, மணந்த மனைவியின் சொல்வழி நடத்தல் கூடாது என்றும் ஆடவர்க்கு அறிவு கற்பிக்கின்றது. இதனால், பெண்களாகிய நாம் அறியவேண்டுவது பாது? பெண்கள் தங்கணவரை இன்பத்தில் மயக்கினாலும், அவர் அறிவைக் கலக்காது விடுதல் வேண்டும். குடும்பங்காக்குஞ் சிறப்பற முடைய பெண்களுக்கு அகத்துறை அறிவு மிகுதியுண்டு. நாடுகாக்கும் பொதுவறமுடைய ஆண்களுக்கு புறத்துறை அறிவு இயல்பிற் பெருகும். புகழ் முதலாயவை ஈட்ட

விரும்பும் ஆள்வினையுடைய ஆடவர்தம் அறிவைத் தம் அறிவிற்குள் அடக்கியாள நினைக்கும் பெண்டிர் குடும்பக் கூற்றாவர். தாம் நல்கும் இன்பத்திற்குப் பண்டமாற்றுப் போலத் தமக்கு அவர் அடங்குவதை விரும்புவராவர். பரத்தை யொழுக்கத்திற்கு வழிவிட்டவருமாவர். அறிவைத் தடைசெய்யாது இன்பம் நல்குவர் என்றன்றே காமுகர் பரத்தையை விரும்புகின்றனர். இன்பத்தை ஊட்டி அறிவைத் தடைப்படுத்தலானன்றே, கணவர் தம் மனைவியை வெறுக்கின்றனர். 'பெண் வழிச் சேறல்' என்றுரைத்த வள்ளுவர் வாய்மையை நீங்கள் இப்பொழுது அறிந்திருப்பீர்கள். கணவன் இன்பத்திலும் துன்பத்திலும் புகழிலும் பழியிலும் செம்பாகம் உடைய கற்புக் கரசிகள் தம் கணவர் அறிவு பெருகுமாறு அவர் வழி நடந்து இன்பம் தினைப்பர் என்று யான் வேண்டுவன். இவ்வாறு நன்முறையில் நடந்துகொண்ட பின்னும் கொழுநர் பரத்தை யொழுக்கத்தை நச்சவராபின், அரசர் பெருமான் ஒப்புக்கொண்டபடி, தம் உரிமையைச் செலுத்தி, அவரை நல்வழிக்கு உய்ப்பதும் கற்புடைப் பெண்டுவின் கோள் என்பதை நாணும் வழி மொழிகின்றேன்.

புலவர் குழுவின அவ்வாண்டுத் தலைவராகிய பரணர் எழுந்திருந்து பேசுகின்றார் —

பழந்தமிழ் மக்களே! பண்பு சால் தேவன் தேவிகளே!

தமிழ் மக்களின் அகவாழ்வும் புறவாழ்வும் காலந்தோறும் எப்படி இருக்கின்றன? எப்படி அமைதல் வேண்டுமென்று திறப்படச் சூழ்ந்து புலவர்குழு நாட்டிற்கு வழிகாட்டி வந்திருக்கின்றது என்ற நடப்பினைத் தமிழ் மக்கள் அறிவார்கள். இக் குழுவின் நன்முடிவை அரசர் பெருமானும் அன்புடைத் தமிழ் மக்களும் ஒப்பி வாழும் ஒரு நன்மதிப்பைத் தனிரப் புலவர் குழுவிற்குப் பிறிதொரு தனிப் பெருமையுண்டோ?

கணவன்மார்தம் அறங்கடந்த பரத்தை யொழுக்கத் தைத் தடுக்க வல்லமையும், தடுக்கும் உரிமையும் அவர் தம் கற்புடைமனையாளுக்கே உண்டு என்று அரசர் வெளியிட்ட உண்மையை, மீண்டும் யான் புலவர் குழுஉவின் ஆணை யொடு நினைவூட்டுகின்றேன். உடம்பில் உயிரைப் போகாமல் நிறுத்துவது அரசு விதியால் இயலாதது போலவே, உயிரினுஞ் சிறந்த ஒழுக்கத்தை வாழ்வில் நிறுத்துவதும் அதனால் ஒல்லாது. ஒழுக்கம் அவரவர் தம்மாளே காத்துக்கொள்ள வேண்டிய பொருள். ஆதலால், ஆடவர்கள் தாமே நன்னிலையில் நிற்க, மானங்காக்கக் கடன் பூண்டவர்கள். என்றாலும், இன்பங்காரணமான கணவர் தீயவொழுக்கத்தை மனைவியர் காக்க முடியும் என்பது எம்மனோர் துணிபு. வரைவின் மகளிர் இல்லறப் பெண்களாகும்படியும், ஆவன உதவுவதாகவும் மன்னர் பெருமான் சொல்லிய சொற்கள் தரிழுகத்தையே புத்தக மாக்குதற்கேற்ற வழி காட்டுவன. மக்கட்பிறவி பெற்றும் வாழுமாறு அறியாது இருமனப் பெண்டிராக்கிய நல்லார்கள் இனி நல்வாழ்வு பெறமுந்துக. அவர் வாழ்வு ஞாலத்திற்கு ஒர்எடுத்துக் காட்டாகும்.

பெண்கள் தத்தங் கணவரையே ஆசிரியராகக் கொண்டு உலக அறிவைப் பெருக்கிக் கொள்ள வேண்டு மென்றும், புறத்துச் சென்று அலைந்து மெலிந்த அவர் உடலுக்கேயன்றி நெஞ்சிற்கும் உரங் கொடுத்தல் வேண்டும் என்றும், தன்வழிச் செலுத்து தல் என்னுங் குற்றத்தைச் செய்யக்கூடாது என்றும் கோப்பெருந்தேவி சொல்லிய பொன் மொழிகள், அப்படியே ஒவ்வொருவர் தம் உள்ளத்தும் பதியும் என்று துணிகின்றோம்.

பரத்தை யொழுக்கம் இன்றியமையாதது தென்று சிலர் சில காரணங்களை நினைத்துக் கொண்டிருக்கலாம். வாய் விட்டுப் பறையுஞ் சாற்றலாம். அவை யெல்லாம் பிழை யெனத்தனித்தனி அறிய விரும்புவார் “பொய்யா வாழ்வு”

என்று புலவர்குழு வெளியிடும் நூலிற் காண்க. பின்னும் ஐயம் எழுமேல், அக் குழுஉவிற்கு அதனை அறிவித்து அகற்றிக்கொள்க. உங்கள் திருமுன் ஒன்று மட்டும் செப்புவல். மனைவி கருவுற்ற காலத்து ஆடவன் பரத்தையை விரும்ப வேண்டிய நிலையில் இருக்கின்றான் என்பர். ஒப்புக் கொள்ளத் தக்க காரணம் போலத் தோன்றும். ஆனால் இஃது உண்மையா? ஆடவன் மனைவி கருவுற முன் அவள்பாற் புணர்ச்சியும், கருவுற்ற பின் பிறன் ஒருத்திபாற் புணர்ச்சியும் இருவரும் ஒரே காலத்துக் கருவுற்றாராயின் கருவுறார் என்று யார் சொல்ல முடியும்—பின்னும் ஒருத்திபாற் புணர்ச்சியும் இவ்வாறு எப்பொழுதுமே, உயர்நீணையினரிக் கழிகாமுகனாய்த் திரிவானாயின், அவன் ஆளமையில் முதுமை யுறவே? புறத்துச் சென்று சென்று மெலிந்த உடல் வலியால் வீறு பெறுநாள். மனைவி கருவுற்ற நாள் அன்றோ? அன்றியும் அகத்தும் புறத்துங் காம கிணைவினனாகவே இருந்தால், வினையிற் கருத்தூன்றி வாகை பெறுநாள் எந்நாளோ? ஆதலால், மனைவி மகப்பெறுங் காலம், ஆடவன் உடலுமும் நெஞ்சுமும் பெறுதற்கு வாய்த்த காலம் என்று அறியின், மேற் சொல்லிய எதிர்ப்பு பொய்யென விளங்கா நிற்கும்.

பரத்தை யொழுக்கத்திற்கு இடங் கொடுக்கும் பழக்க வழக்கங்களை யெல்லாம், அஞ்சாது களையல்வேண்டும் என்று புலவர்குழு, நம்பெருமானையும் தமிழ் முதுமக்களையும் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றது. அத்தீய பழக்கங்களுள் சிலவற்றை இவண் காட்டுவன். பெற்றோர்கள் காதலன்காதலியாவார் மனப் பொருத்தம் அறிந்துவரைவு செய்தல்வேண்டும். தம் மனப் பொருத்தமேதம் பிள்ளைகள் மனப்பொருத்தம் என்று நினைப்பது பேதைமையுள் எல்லாம் பேதைமையாகும். தற்காலத் திருமணத்தில் நாட்பொருத்தம், செல்வப் பொருத்தம், அழகுப் பொருத்தம், இருவகைப்பெற்றோர்தம்

தரப்பொருத்தம் என்ற இன்னோ ரன்னவை முதற் பொருத்த மாக்கக் கருதப் படுகின்றன. ஒருமன வாழ்வு நடத்திக் கொள்ள வேண்டிய காணியின் குமரியின் உள்ளங்கள் வரைவு செய்தபின். தாமே பொருத்திக் கொள்ளும் என்ற துணிபே பலரிடத்துக் காணப்படுகின்றது: நாட்டிற்குக் கேடு சூழ்வார் பிள்ளைகளைப் பெற்றோரல்லது வேறு யார்? வலிந்து மணம் புணர்க்கப்பட்ட ஆடவன் வெளிப்படையாகப் பரத்தனாகின்றான். அஞ்சி வரைந்து கொண்ட பெண் மறைமுகப் பரத்தையாகின்றான். மக்கள் பகுத்தறியாது செய்வன வெல்லாம் விதியென நாட்டிற் கொண்டாடப் படுகின்றன. இங்ஙனம் வரைந்த மகளும் வரைந்த மகளும் வரைவின் மாக்களாக ஆக்குவது அறியாப் பழக்கத்தின் கொடுமையல்லவா? நினைத்து பார்மின்! நல்வாழ்வு தருவது தானே பழக்க வழக்கத்தின் பயன். தீமை பயக்குமென்றால், வாழ்வை ஒழிப்பதா? பழக்க வழக்கங்களை ஒழிப்பதா? சொன்மின். வரைவிற்கு முதற் பொருத்தம் அறியினும் வாழினும், காதலராவார்தம் உள்ள புணர்ச்சியேயாம் என்று பகல் போலத் தெள்ளத் தெளிகளனப் புலவர்குழு ஐயந்திரிபின்றி அறிவிக்கின்றது. இத்தகைய நன்மணமே நடை முறையில் நடப்பதற்குந் தமிழ் முது மக்கள் துணைசெய்யின், பரந்து செல்லும் உயர்திணை வண்டுகளுக்கும், மணத்தால் நின்று இழுக்கும் உயர்திணை மலர்களுக்கும் அஃறிணை யொழுக்கத்திற்கு இடமேது? காலமேது?

காதலருள் ஒருவர் நோய்வாய்ப்பட மற்றொருவர் பரத்தராதலும், ஒருவர் இறக்க மற்றொருவர் பரத்தராதலும், காதலர் தம்முள் மணவேற்றுமைப்பட்டு இருவரும் பரத்தராதலும் ஆகிய சிக்கல்களுக்கு வழிகளைப் புலவர்குழு ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கின்றது. முன்னர்க்கூறியபடி, தமிழகம் யாங்கணும் காதலொருமை மணமே நடப்பதாயின், இத்தகைய பரத்தமைக்கு வருங்காலத்து இடமில்லை என்றும், ஆற்றியிருக்கும் பொறுமைப் பண்பே பின்னுங் காணப்படு மென்றும் அறிஞர்கள் எண்ணுகின்றனர்.

யருவம் வாய்ந்த ஆடவர் பெண்டிர் ஒவ்வொருவரும் மணஞ்செய்து கொண்டு ஆதல்வேண்டும் என்று

விதிப்பதுதான் பரத்தை யொழுக்கம் அறவே மறைதற்கு வழியென்று அறிவுடையார் அணுவளவும், நினைபார் கட டாயமணம் பெற்றோர்மணத்தைவிட நாட்டிற்கும் உலகிற்கு சாலக்கேடு யய்க்கும் ஞாலத்திலைப் பிறந்து வாழும் மன்னுயிரெல்லாம் பிள்ளை களாகப் பேணுந் தாயன்பும், கலங்காது கண்ட அறிவும், நிறை நெஞ்சம் பெற்று, மணவினை மறந்த துறவி ஆணாக, பெண்ணாக, அவர் நம்மை உய்விக்க வந்த உயர் பிறப்பாளர்கள். பரத்தை யொழுக்கத்தின் மருங் கறுக்க முற்படும் தமிழகத்தில், உள்ளத்துறவிகள் பெருகு வர் என்பது புலவர் குழு அறிவுக்கண் கொண்டு காணும் முடிபு. காதல் மணமே தமிழகத்து இனி நிகழ்விருத்தலின் காதலி இறப்பக் கணவன் சாதலும், காதலன் இறப்ப மனைவி வீதலும் ஆகிய தடுக்க முடியாத, இனிமையும் இன்மையும் பொருந்திய சாக்காடுகள் மருட்கையடை யும்படி நிகழ்தலுங்கூடும் என்று நாங்கள் எதிர் நோக்கு கின்றோம். சாக்காடெய்தாரேல், தாரமிழந்த கணவன் நெஞ்சம், கொழுநன் இழந்த காதலி அகமும், புரை தீர்ந்த நன்மைக்காக. முற்றிய துறவை மேற்கொள்ள மென்று நாம் தெளிவாக உணரலாம் இருமன வொழுக்கம் அழியும் தொன்மைத் தமிழகத்து ஒருமனத்துறவிகள் பலுவர் என்பது கண்டு, புலவர் குழு கழி பேருவகை எய்துகின்றது. துறந்தார்க்கு என் நாடு தாய வாழ்விடமாகுக என்று அரசர் பெருமான் அறிவிப்பு, ஆழ்ந்த சிறந்த குறிக்கோளாகும்.

உயிர்களுக்கு முதலிடமான தமிழகம் வாழ, சுற்புத் தமிழ் வாழ, அறிவொடு ஒழுக்கம் வாழ, பிறவும் வாழ வேண்டியன எல்லாம் வாழ, நம் தமிழ்த் தேவனும் தேவி யும் நீடுழி வாழ்க என்றும், இப் பிறந்தநாட் கொண்டாட் டம் என்றும் வாழ்க என்றும் முழு முதற் பொருளை நாம் நினைவோமாக.

குடியிருந்த குடி மக்களுள் ஐம்பது அகவையுடைய ஒரு பேரினம் பெண், மக்கள் சார்பாக நன்றி கூறுகின்றாள்.

உடன் பிறப்பாளர்களே,

மயிலுக்கு வாழ் வளித்த நம் அரச வள்ளல் இன்று மக்கள் குலத்திற்கே பெருந் தொண்டு செய்திருக்கின்றார். வெள்ளம், ஆம்பல், தாமரை என்னும் எண்ணின் அளவுகடந்த ஆண்டுகள் அவர் தம் தேவியொடு வாழ்க. (கை தட்டல்) பரத்தை யொழுக்கம் இறந்த நாளைச் செய்த மன்னர் பிறந்தநாள் என்றும் வாழ்க. ஒழுக்கத்தைச் செங்கோலாகக் கொண்ட தமிழரசிற்குக் குடிமக்களாகிய நாமும், பெருமிதத்தோடு சொல்லுகின்றேன், நன்குவாழ்க. (அரசனுந் தேவியுங் கூடக் கை தட்டல்) பகைவரை வெல்லும் அல்லது வெல்விக்கும் போர்களை அடுத்தடுத்துச் செய்த வதற்கே படை திரட்டலும், பொருள் திரட்டல் வரி விதித்தலும், சூழ்ச்சிகள் செய்தலும், கண்ணுங் கருத்துஞ் செலுத்துதலும், அறிஞர் அறிவையெல்லாம் அவ்வினைக்கே பயன் கொள்ளுதலும், ஞாலத்துப்பல அரசுகளின் உயிர்க் கொள்கையாக இருந்துவரும் இந்நாளில், நம் தமிழரசர் பெருமானும் பெருமாட்டியும், ஏனை அரசர்களுக்கு வழிகாட்டிகளாக இருக்கின்றனர் என்பதை நான் குறிப்பிடாமல் இருக்க முடியவில்லை. மக்கள் மேற்கொண்ட இல்லற வாழ்வைத் தாய்மைப் படுத்துதல், ஒழுக்கத்திற்கும், அறிவிற்கும், காலத்திற்கும் ஏலாப் பழக்க வழக்கங்களை மாற்றி ஏற்பன கொண்டு வருதல், காலந்தோறும் வினைவைக்கணித்து வரி விதித்தல், உணவுக் குறைவானும் உழைப்பு மிகுதியானும், உணவு மிகுதியானும் உழைப்புக் குறைவானும் நோய் பிறக்காதபடி, குழவி இளமை முதுமைப் பருவங்களுக்கு ஏற்ற உணவு உழைப்புகளை, ஆண் பெண் யாவரும் அறியும்படி செய்தல், தொழிலில்லாமலிதனும், பள்ளியில்லா ஊரும் இல்லை யென்னும்படி பார்வையிடல், உற்றார் இறத்தல் போன்ற இழவானும், மக்கட் பேறில்லாமை போன்ற வருமையானும் கண் கலங்குவார்க்கு இயற்கை கூறி ஆறுதல் அளித்தல், நல்ல புதுக் கருத்துக்களும், இன்பப் புதுப்

பாக்களும் முன்னிற்குமாறு பரப்புதல், மக்களைத் தமக்கும் அஃறிணை உயிர்களுக்கும் தொண்டு செய்யுமாறு வேண்டுகல் என்று இன்னவாறு கடனிறுக்கும் மக்கள் வாழ்வில் நேரடியாகப் பயன்படுவற்றை ஒருங்கு தொகையாகச் செய்வதற்கே அரசு என்ற ஒரு அமைப்பு அமைந்தது என்பதை நம் அரசனும் அரசியும் உலகிற்குச் செயலால் சொல்லுகின்றனர். செய்கையிற் சொல்லும் அவர்களுக்குக் குடிகளாகிய நாம் என்றும் நன்றி யுடையோம் .(எல்லாருங் கை தட்டல்)

மக்கட் பிறனியிலும் தமிழ்ப் பிறனியே சிறந்தது என்று நாம் பிறந்ததின் அறிந்துகொண்டோம். ஆதலின் இனியும் அப் பிறனியையே விரும்புகின்றோம். அவ்வுணர்வு நம் குருதியில் ஒருமாறு செய்த மறவர்கள் தமிழ்ப் புலவர்கள். பொய்யாச் செந்நாபடைத்தவர்கள். இறப்பும் திகழ்வுங்கற்ற கல்வியாளர்கள். வருங்காலமும் அறியவல்ல அறிவுடையவர்கள். தமிழ் நாட்டுக் குடும்பங்களெல்லாம் தனித்தனி சென்று, அகநிலை காண விரும்பும் அன்பினர். ஆதலானன்றோ, புலவர் குழுவினை அரசுக்கு நெஞ்சு என்று நம் மன்னரும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கின்றார். தமிழகத்தையே ஒரு குடும்பமாகக் கருதும் தமிழ்ப் புலவர் அவை நீடுவாழ்க. வாய்மைப் புலவர்கள் வழி வழி சிறக்க.

வெண்பா

உரிமை பலதிறத்த; ஒவ்வொன்றும் வேண்டும்
அருமை வழக்கி லறிவார் — பெருமை
அடைவார்; உலகத் தமைதியுங் காப்பார்
படைவார் பகையைப் பழித்து.

'மனைவியின் உரிமை' என்னும் நாடகம்
முற்றும்.

௫. பிள்ளைத் தூது

களம்—மனை

காலம்—மாலை, கார்காலம்

கூற்று—தலைவி, மகன், தோழி, தலைவன்.

தலைவி: (சினத்தோடு) ஏடி! என்ன விது. என் கண்ணை நடை வண்டியை மெதுவாகத் தள்ளச் சொல்லிக் கோயிலை வலமாக ஒரு புறம் சுற்றிக் கூட்டிக்கொண்டு விரைந்து வா என்று சொன்னதற்காகவா, ஒரேயடியாகத் தொலைந்தே போய்விட்டாய். அவன் நடந்துவர நோ மானால் நீ எடுக்கிக்கொண்டு வந்தாலென்ன? இடை ஓடிந்தாவிடும் பாவம், பிள்ளைக்கு வயிற்றைப் பசிக்காதா? உனக்குப் பசிக்கிற நோந்தான் என் செல்வனுக்கும் பசி உண்டாகும் என்று எண்ணினாய் போலும். எவ்வளவு காலந்தான் காத்திருக்கின்றது. காம்பினின்றும் பறித்த மாவடுக்கள் போல, முலையிலிருந்து பால் வடிந்துகொண்டே யிருக்கின்றது. கையால் அமுக்கித் தேய்த்தாலும் மீண்டும் பால் பீறிட்டு ஓடி வருகின்றது. பிள்ளைப்பால் இப்படி வீணையானால், உனக்கென்னடி வருத்தம். நாளைக்கு நீ தாயான அப்புறந் தெரியும்.

(மகனை எடுக்கிக் கொண்டு) என் இனிப்பே! வயிற்றைப் பசிக்கிறதா? நடந்தா போய் வந்தாய்? (கால் விரலைப்பற்றி முத்தங்கொடுத்தல்) என்னடி இது! கன்னமெல்லாஞ் செக்கச் செவேலென இருக்கின்றது. பிள்ளையைக் கன்னத்திலே அடித்துவிட்டாயா? நடக்க

மாட்டேனென்றால் தூக்கிக் கொண்டு வந்தால் என்ன? பிள்ளை ஒரு சுவையா? (கன்னத்தைத் தொட்டுப் பார்த்து) ஏடி! ஈரமாக இருக்கின்றது. யாரோ பல்லாலே முத்தங் கொடுத்திருக்கிறுற்போலத் தோன்றுகிறது. செந்தமிழினும் இனிய இவன். செவ்விதழை எவளடி சுவைத்தது. என்னடி பெண்பனை போல் நிற்கின்றாய்.

தோழி: எல்லா! என்னைச் சினந்து என் செய்வது இவன் படுசுட்டியாக இருக்கிறான். நான் எடுக்கிறேன் என்றால், மாட்டேனென்று தலை யசைக்கிறான். நீ பாட்டிற்கு நட என்றாலும், தக்கென்று நின்று கொள்ளுகிறான். தானே குடு குடுவென்று எங்கோ ஓடுகிறான். சிறு பிள்ளைகள் ஆ ஊ என்று விளையாடுவதைக் கண்டால் போதும். அங்கே போக வேண்டுமென்று நாட்டியக் குதிரைபோல் காலை மாறி மாறி மிதித்து எடுக்கு என்று அழுக்கையாற் சொல்லுகிறான். நேரமாயிற்று; அம்மா சண்டை பிடிப்பாள் என்று அறிவுக்குப் பொருத்தமாகச் சொன்னால் அவனுக்கு என்ன விளங்கும். அரசனாயினும் குழந்தை அழுக்கைப்படி கேட்டுத்தானே ஆகவேண்டும். கட்டிப்பிடித்து வலுவந்தமாக எடுக்கினால் கோழிபோல் காலுதறி, அம்மா அம்மா என்று வீச் வீச்செனக் கதறுகிறான். கையாலே அடிக்கிறான். காலாலும் உதைக்கிறான். 'நகத்தால்' கிள்ளி வைக்கிறான். அடிதடியாளனுக்கு எப்படியம்மா தெருவில் அஞ்சாமலிருக்க முடியும்? உங்களுக்குப் பயப்படுவதா? உங்கள் குலக் கொழுந்துக்குப் பயப்படுவதா?

தலைவி: (தன் மேற் சாய்ந்திருந்த மகனை முன்னே நிறுத்திக் கொண்டு) கண்மணியே, அழுதாயா? உன் அப்பாவை இன்னும் காணாமே என்று வீட்டிலிருந்து நான் கண்ணிர் வடிக்கின்றது போலே, அம்மாவைக் காணேனே யென்ற தெருவி லிருந்து நீ கண்ணிர் வடித்தாயா? (பிள்ளை தலையை ஆட்டுகிறான்.)

தோழி: பாருங்கள் அம்மா, பொய்யாகத் தலையை அசைக்கிறான். குழந்தாய், விளையாடப்போக வேண்டுமென்றுதானே அழுதாய்? (அதற்கும் தலையசைக்கிறான்)

தலைவி: என் முத்து! உன் தலை ஆட்டுக்கல் குழவி போல எப்பக்கமும் உருளுகின்றதே. தமப்பன் குணம் போகுமா? (அப்பொழுது அவன் விரலை வாய்க்குள் வைக்கிறான். விரல்களிற புது மோதிரங்களைக் கண்டு) ஏ! நான் கேட்டாற்றான் எதனையுஞ் சொல்லுவாயா? நின் வாயிலென்ன கொழுக்கட்டையா இருக்கின்றது? எப்படி இந்த மோதிரங்கள் இவன் கைக்கு வந்தன? முதலில் இருந்த மோதிரங்கள் எங்கே? நழுவி விழுந்தால் இந்த மோதிரங்களை அணிந்தவர்கள் யார்? (தோழி பதில் சொல்லவில்லை) ஒன்றுக்கும் பேசாமல் ஊமை போல் இருக்கின்றாயே. செவிடா? அறிவறையா? இவன் தந்தை தான் நான் கேட்பதற்கெல்லாம் ஊமை போல் இருந்துவிட்டு ஊரைக் கெடுக்கிறார் என்றால், நீ வீட்டைக் கெடுக்கிற ஊமையா? பிள்ளைப்பேரில் ஒன்றுக்குப் பத்தாகச் சொல்லுகின்றாய். அவன் ஒன்றும் அறியாப் பிள்ளை என்றுதானே, நாலுங் கரைகண்ட உன்னைக் கூட்டி போகச் சொன்னது. என்னடி, குமரி, குட்டிச் சுவர்போல் நேரே நிற்கின்றாய்.

தெருவிலே, இரண்டகமுடைய தந்தையைக் கண்டு அவர் மேல் விழுந்தானா? அவர் தாம் கண்டதற்கு அறிகுறியாகவும், இவ் வூரிலே தான் இருக்கின்றேன் என்பதற்குக் கார்ட்டாகவும், யான் அணிந்து விட்ட மோதிரங்களைக் கழற்றிக்கொண்டு இதனை அணிந்தாரா? இல்லை, இவனுக்குப் பெண்முறையுடைய பெண்டிர்கள் கேலிக்காக இம்மோதிரங்களைத் தொடுத்து விட்டார்களா? இல்லை, அப்படியிருக்கமாட்டாது. இவன் தந்தைக்குக் கள்ளன்ன பெண்ணை

ஊட்டும், நிலைத்த இளமையுடைய பெண்டிர்களாகிய என்னொரு பிறவாத் தங்கைமார்கள்தாம் இவற்றைக் கழற்றவும் அணியவும் உரிமை கொண்டாடுபவர்கள். அவர்களுக்கு இல்லாத உரிமை யாருக்கு உண்டு. என்னடி, என்னைப் பேசவிட்டுவிட்டு நீ கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறாய். நடந்தவற்றை யெல்லாம் சொல்லித் தொலை. என்கண்ணு, சொல்ல இன்னுஞ் சிலநாளாக வேண்டுமென்று தானே களி மண்ணு! உன்னைக் கேட்கின்றேன்.

தோழி: முழுதும் பேசி முடிந்த பிறகு, விளங்கிக் கொண்டு பேசு, குறுக்கே பேசாதே என்று முன்னொரு முறை சொல்லியிருக்கிறீர்களே, அதனால்தான் தாமதித்திருந்தேன்.

தலைவி: அது இன்றைக்குத்தான் நினைவுக்கு வந்ததாகும்.

தோழி: அவன் பேரிலே குற்றஞ் சொன்னால் என் பேரிலேதான் இடிவிழுகின்றது. நீங்கள் வேண்டுமானாலும், நாளைக்கு இவனையும் கூட அழைத்துக்கொண்டு போதீர். நான் சொல்வது உண்மையா, பொய்யா என்று வெட்ட வெளிச்சமாகிவிடும்.

தலைவி: சொன்னால், இப்போதே வெளிச்சமாகி விடுகின்றது.

தோழி: நீங்கள் சொன்னபடியே, கோயிலை வலப்பக்கமாகச் சுற்றிக்கொண்டு போனோம். அங்கே ஒரு வீட்டில் யாரோ யாழ் வாசித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அதனைக் கேட்டவுடன் அப்பக்கம் அடிவைக்க மாட்டேனென்று அழுதான்.

தலைவி: இசை பாடினால், அழுத பிள்ளை தூங்கிவிடும் என்று கண்டும் கேட்டுமிருக்கின்றோம். என் பொன்னை

வாய்விட்டு அழுவைத்ததென்றால், அந்த இசை கழுதை ஓசையாக இருக்கலாம்.

தோழி : பிள்ளை அழுகையைக் கேட்டு யாரோ தெருவில் யாழ் வாசிக்கிறார்களென்று, ஒரு இளைய, அழகிய, சிட்டுக்குருவிபோலும் நங்கை பொத்தென எட்டிப் பார்த்துக், குறளடிவைத்து, உருளை படியில் வருவது போலக் குடுகுடுவென்று ஓடிவந்தாள்.

தலைவி : நீ எடுக்கிக் கொண்டாயா? இல்லையா? பிடித்து வைத்த பொம்மை போல் இருந்திருப்பாய்.

தோழி : என்ன வியப்பு. என்ன வியப்பு. பாருங்கள் அம்மா. குரங்குக்குட்டிபோல, முன்பின் அறியாத அவள் கழுத்தில் தொத்திக்கொண்டான். உள் அழைத்து போய்ச் சருக்கரை கலந்த தின்பண்டங் கொடுத்தாள். அவன் போனபிற்பாடு, நடைபயிலும் வண்டிக்குப் பக்கத்து நான் நின்றது, தெருவிற் போவார் வருவார்க்கெல்லாம் பெருநகை விளைத்தது. பெண்கள் பார்த்தாலும் எனக்குப் பெருநாணமாக இருந்தது.

தலைவி : ஏடா, நாளைக் காட்டு. (நாளை நீட்டிச் சுவைக்கிறான்) உன் தமப்பனார் தாம் எடுப்பார் கைப்பிள்ளை யாக, அழைப்பார் விருந்தினராக இருக்கிறார் என்றால், நீயுமா இப்பொழுதிருந்தே அப்படி இருத்தல் வேண்டும். என்னப்போல் உனக்கு ஒரு மனைவி வந்தபின், உன் தந்தையைப்போல் உனக்கொரு குழந்தை பிறந்தபின், அப்புறம் எப்படிப்போலும் போ.

தோழி : மேலும் போகாமல் இவனைக் கூட்டிக் கொண்டு வீட்டிற்குத் திரும்பிவிடலாமா என்று பார்த்தேன். பொழுது போகவில்லை; வீட்டு வேலைஇன்னும் முடிய வில்லை : அதற்குள் வந்து விட்டனையே ; இன்னும் கொஞ்ச தூரம் நடந்து சென்றிருந்தால், காலாதேய்ந்துவிடும் என்று ஒருகால் நீங்கள் சினந்தாலும் சினவுவீர்கள் என்று

நினைத்துத் தெருவழியாக மேலும் நடந்தோம். ஒரு பெரிய மனையின் முற்றத்திலே மணல் பரப்பியிருந்தது. சிறுர்களும் சிறுமிகளும் விளையாடிக்கொண்டிருந்தனர். அவ்விடத்து இவனையும் ஒரு ஆளாக மதித்து விளையாட்டிற் சேர்த்துக்கொண்டார்கள். அவண் விளையாடிய பிள்ளைகளுள் நும்மகனே சிறு தோன்றலாக இருந்தான். ஆதலால் அப்பிள்ளைகளெல்லாம், இவனையே குழவி, குழவி என்று கொண்டாடினர். இவனும் அவர்களுக்கு நடுவே பகைப் படைகண்ட மறவன் போல ஒரு கோலை ஊன்றிக் கொண்டு, தாமரையில் தேன் வடிதல் போல, வாயிலிருந்து அமிழ்தம் தானே வழிய நின்றான்.

தலைவி: புலிக்குப் பிறந்தது பூனையாகுமா!

தோழி: அக் காட்சியை நீங்கள் கண்டிருக்கவேண்டும் என்று நான் அப்பொழுது நினைத்தேன். பெற்ற பொழுதையினும் கண்டு பெரு மகிழ்ச்சி அடைந்திருப்பீர்கள். ஒளியால், பிறந்த குழந்தைபோலவும் தோன்றினான். நேர்நின்ற காலைக் குமரன் போலவும் தோன்றினான். வாய் திறந்து சிரித்தபோது கிழவன் போலவும் தோன்றினான், குழந்த பிள்ளைகள் கை கொட்டியபோது உன் மகன் முகம் முழுதும் மலர்ந்தது; அதனைக் கண்ட என் உவகை முகத்திற்கு, காதலியைக் கண்ட கட்டழகன் முகமும், பேரனைக்கண்ட பெரியவன் முகமும் ஈடாகமாட்டா.

தலைவி: கரும்பின் சாறே! உன் பொருக்கை வாய்ச் சிரிப்பில் தோழியும் மயங்கி விட்டாளே. பிள்ளை மயக்கே பெரிய மயக்கல்லவா! அதுவும் உன்னைக்கண்டு யார்தான் மயங்க மாட்டார்கள். (முத்தமிடுகிறாள்)

தோழி: பிள்ளைகள் குழுமி விளையாடுவதை நாலா மாடத்து நின்றும் பார்த்துக் கொண்டிருந்த நீலமலர் தனைய கண்ணையுடைய ஒருத்தி, தன் சிலம்பு கலகலவென்று ஒலிப்ப, ஆண்ட பரப்ப, விரைந்து வந்து, நரனொருத்தி

நிற்பதையும் பொருட்படுத்தாமல், உச்சிமோந்து, எச்சில் தழும்புபட முத்தங் கொடுத்து, அரைஞாண் சுற்றிய இடையைத் தன்னிருகையாலும் தொட்டு, மாலையைத் தூக்குவது போல நின் மகனைத் தூக்கிக்கொண்டாள். ஏந்திய உள்ளங்கையில் அவனைப் படுக்கவைத்துத் தொட்டிலிற் கிடப்பது போல் ஆட்டி, இனிச் சுவைக்கும் இடம் இல்லை என்னும்படி வாய்வைத்து முத்தினூள். இவனும் சிறிதும் நாணமல், அழாமல், அழகாக மகிழ்வாக கெக்கெக்கே என்று மழலை மிழற்றிக் கிடந்தான். நீங்கள் தாலாட்டிய போதுங்கூட அப்படி ஒருநாளும் கிடந்திருக்க மாட்டான். மற்றொரு ஆடவன் பெற்றபிள்ளையை, விசால தொட்டுக் கையாட்துக்கி, வாயாற் கொஞ்சுவதைப் பிறர் கண்ணுற் பார்த்தால், மனத்தால் யாதுதான் நினைத்துக் கொள்ளமாட்டார்கள் என்று ஒப்புக்குக்கூட இவளுக்கு ஒரு பிடி நாணம் இல்லையென்று, நான் நாணப்பட்டேன் அம்மா.

நிலவி: இதற்கென்னடி நாணம் வேண்டியிருக்கின்றது. யார் பாடியதே யாயினும் நயமுடைய பாட்டாயின், அருமை யறிவார் யார் வேண்டுமானாலுஞ் சுவைக்கலாமே. பிறர் இன்புறத்தானே புலவர் பாடல் செய்கிறார். தம் பாடல்களைப் பிறர் நயங்கண்டு சுவைப்பாராயின், புலவர் உள் மகிழ்தல் அல்லது புறம் வேர்ப்பாரோ? அதுபோல, யார் பெற்ற பிள்ளையா யிருந்தாலென்ன, பிள்ளையின் மாசற்ற உள்ளத்தையும் தூசற்ற மேனியையுங் காண்பார், அன்புகாட்டி உச்சி மோப்பதில், பிள்ளைத் தன்மைதானே பெருகும். நீ பார்த்த அந்நங்கை மலடியாக் இருக்கலாம். அதனாற்றான் அவளுக்கு அவ்வளவு ஆர்வமும் விரைவும் பிறந்திருக்கின்றன. அதிலும் என் கண்ணைக் கண்ணைக் கண்டும் முத்தங் கொஞ்சத் திறவாத இதழுடையாரும் உண்டு கொல்!

தோழி: (சிரித்த முகத்தவளாய்) நீங்கள் சொல்லுவ தெல்லாம் உண்மைதான், அம்மா. "எடுக்கிய அம் மங்கை

யர்க்கரசி இவனைப் பார்த்து, என் பொண்ணே, மணியே, புனையா ஒவியமே, செந்தமிழே, தேனே, தெவிட்டாத தெள்ளமுதே என்று ஒரு நாழிகை பொழுது அடுக்கிப் புகழ்ந்தாள். இவனும் கேட்டுச் சிரித்தக்கொண்டான்.

தலைவி: எல்லாம் பிள்ளையில்லாக் குறை. என் மகனைப் பாராட்டிய அந் நல்லாளுக்கு. என் மகன்போல ஒரு இன்பப்பிள்ளை பிறக்கட்டும் (என்று வாழ்த்தி, மகனைப் பார்த்து) கேட்டுச் சிரித்தனையா? கரும்பே! கற்கண்டே! கனியே! உனக்கு அவ்வளவு கேள்வி யறிவு இப்பொழுதே வந்துவிட்டதா? (தொழியைப்பார்த்து) பலர் எடுக்கியதிலேதான் நீ இன்று வர நேரமாயிற்று என்று சொல்லு. அதனாலே ஒன்றுங் குற்றமில்லை. மேலும் என் மகன் திருவிளையாடல்களைச் சொல்லு. பார்க்கக் கொடுத்து வைக்காவிட்டாலும், கேட்கக் கேட்க இன்பமாக இருக்கின்றது.

தோழி: ஐயை! நின் மகனைப் பாராட்டுபவர்கள் நாடொறும் இனிக் கூடுவார்கள் என்று கருதுகின்றேன். நானைய முதல் நாங்கள் இருவரும் வருவதற்கு இன்னுங்கால தாமதம் ஆனாலும் ஆகலாம். ஒக்கலில் எடுக்கிய அந் நங்கை மேலுஞ் சொன்னாள். (இழுப்பொலியோடு)

தலைவி: என்னடி வளர்த்துகிராய். உடலே, உள்ளமே, உயிரே என்று சொன்னாளா? என்ன சொன்னாள்.

தோழி: அதே போலத்தான் சொன்னாள். யாரை? குழந்தையை யில்லை; குழந்தைக்குத் தந்தையை. பன்னாள் என் முகம் பாராது வீட்டிலே தங்கிவிட்ட உன் அப்பாவிடம், வளை நெகிழத் தோண் மெலிய, ஒளிகெடப் பசலை படர, உறக்கமின்றி உணவின்றி வாடிய ஒருத்தி, நீ உயிரென்று அழைத்த அவள் உடனே வரச்சொன்னாள் என்று நீ தூதாக வீட்டிற்குப் போனதுஞ் சொல்லுவையா? என்று சொல்லித் தன் வாழைய இவன் தொப்

புளில் வைத்து ஊதினதும், எனக்கு இனிமேற்றான் பம் முனைக்க வேண்டும் என்று காட்டுவான் போலும், என் அப்பனுக்கு மனைவியர் பலரோ, கண்டுகொண்டேன் என்று நவகப்பான் போலும் சிரித்தான். அச் சிரிப்பிற்குப் பரிசிலாகத் தன் சிறு மோதிரத்தை இவன் விரலிற் செருகி, இவன் மோதிரத்தைக் கழற்றி வைத்துக்கொண்டு, நீ என் காதலனிடம் என் துயர் சொல்லும் வரை, இம் மோதிரத்தைப் பிணையாக வைத்துக் கொள்வேன். சொன்ன பிற்பாடு, நாளை இந்தப் பக்கம் புறப்பாடு செய்து வருவகாண், அப்பொழுது முத்தம் தந்து மீண்டும் அணிந்து விடுவேன் என்று சொல்லி, என்னை அம்மா, அம்மா என்று சொல்லென்றாள். அப் படியே இவனும் உள்ளந் திறந்து, அம்மாம்மாம்மா என்று இலக்கண வரையறை கடந்து ஒரு முழ நீளம் சொன்னான்.

தலைவி: (பெருமூச்செறிந்து, மிக்க சினத்தோடு, புற முதுகிற் சாய்ந்து தலைவைத்துக் கிடந்த சிறுவனைப் பிடித் திழுத்து) ஏடா, சுட்டிப்பயலே. பட்டிமகனே, மாற்றானே, மடவனே! ஊர்ப்பெண்டெல்லாம் உச்சி மோக்கவா உன்னை வளர்க்கின்றேன். உன் தந்தைக்கு வலிய வந்த பேதையர்களெல்லாம் உனக்குத் தாய் முறையோ? பிறந்து ஆண்டு இரண்டாகியும் தாய் முகங்கூடத் தெரியாத் தடியனே! தாய்ப்பால் குடித்து வளர்ந்த உனக்குக் கூடவா தாய் முகம் இது, பேய் முகம் இது என்று தெரியாமற் போய்விட்டது? எல்லாருடைய வயிற்றிலுமா நீ இருந்து பிறந்தாய்? சிறுபட்டி! நீ பத்து மாதம் குலங்காமற் பள்ளிகொண்ட வயிறு எது? பெருத வயிற்றைத் தாயென்னும்போது, பெற்ற வயிறு எரியுதடா. உன்னைப் பெற்றவர்தாம் பலர் உடல் தீண்டி, என்னுள்ளமும் தீண்டுகிறார் என்றால், கள்ளமறியா நீயுமா தொட்டிலிலே கிடக்கும்போது சுவை பழக வேண்டும்.

(தோழியை வெறித்துப் பார்த்து) நெற்குதிரே! இன் னொருவர் இவனைத் தொடடால், தொடடவர் கையை நாவாள் கொண்டு கண்டதுண்டமாக வெட்டுவதில்லையா? கண்ணெருப்புப் பரக்கப் பொடிபடச் சுடுவதில்லையா? இவன் தந்தையைத்தான் பெண்கள் நான் முந்தி, நீ முந்தி என்று நாணக் கடலில் முழுக்கித் தொடுகிறார்கள். அவரும் நாணமற்ற பெண்கள், காதற் சுவைக்கு நயமற்ற பெண்கள் என்று எண்ணுது, மாலையொடு தார்மயங்க மகிழ்ச்சிக் கடலில் கரை காண விரும்பாது நீந்துகின்றார். இவனைத் தொடக்கூடாது என்பது ஈன்றவள் ஆணை என்று உரைத்து, அந்த நங்கைக்கு இடையே விலங்காக நீ நின் றிருந்தால், உன்னை அவள் என்ன செய்து விடுவாள்? அவளுக்கு நாணமில்லையே என்று வந்து சொல்ல உனக்கு அறிவிருக்கின்றது; தீண்டாதே என்று நல்லது கழற உனக்கு ஆண்மையிலை. நாலா மாடியிலிருந்து நடந்து வந்தாலென்ன, வானத்திலிருந்து வழக்கி விழுந்தா லென்ன, அவருக்கு வேண்டுமானால், அக் கண்ணி மெய் யுறவு உடையவளாக இருக்கலாம். என் கண் மகனுக்கும், என்னின்பத்திற் பெரும்பாகம் கவர்ந்த அவளுக்கும் என்ன உறவு இருக்கமுடியும்? (அப்பொழுது, கணவன் வெளியிற் சென்றிருந்தவன், வீட்டிற்கு வருகிறான். தன்னைப் பார்த்துவிட்ட தோழியைப் பேசாதிருக்கும்படி கைகாட்டி, ஒளிந்து கேட்கின்றான்.)

தோழி: அப்படிச் சொல்லுங்கள். உங்கட்கு ஓர் உறவுமில்லாத இளநங்கையா அவள். கெட்டகேடு, நாளைக்கு வாட்டும். என் பிள்ளையைத் தொடட்டும். முத்தங் கொடுக்க வாய் திறக்கட்டும். அவள் பெண்மை சிரிக்க, என் ஆண்மை யெல்லாங் காட்டி, ஒரு கூடை பேசினிட்டு வருகிறேன். உங்கட்கு உறவில்லாதவள் எனக்கு மட்டு மென்ன, நல்லவளா?

நலைவி : வீட்டிலிருப்பவரை வரச் சொல்லென்றாளாக்
கும், தன் அமிழ்தம் ஊறும் வாயால். இவன்தான்
வார்த்தை பிறவாத வாயாகு இருக்கின்றான் என்று
உனக்குத் தெரியுமே. நீ சொல்வதுதானே. ஆரணங்கே!
ஆய்மயிலே! நீ சொல்லுமவர் ஊரில் திரிவாரே யன்றி
வீட்டில் இரார். வீடுந்துறந்து மறந்த ஒரு புதுத் துறவி
அவர் என்று சொல்வதுதானே. எங்கள் இல்லத்து இரவில்
ஆக்கிய அடிசில் பழையதாய், மறுநாட் காலையில் வரும்
ஒடேந்திகளுக்கு உணவாகும் என்றும், இரவு காய்ச்சிய
ஆவின்பால் பிரை யூற்றாமையின், காலையில் அங்கணத்துள்
கலப்பாகும் என்றும், வருவார் வருவாரென என்றே மலர்ந்த
பாயல்இன்னும் புறங்காட்டி யறியாது என்றும் நம் வருத்தத்தைக்
கொட்டுவது தானே. உன்னுடைய அகத்திலேதான்,
ஊடலின் பொருட்டு வினையாட்டாக, பாணை, தாழி, மூடை
களில் ஒளிந்து மறைந்திருப்பார்; தேடிப் பிடித்து
ஒரு முறையாவது வந்து போகச் சொல்லு என்று அவனைக்
கேட்டுக் கொள்வதுதானே.

(மகனைச்சுட்டி) ஏடா, சிறுபட்டி உன்னை எடுக்கிய
வள் யார் தெரியுமா? உன் தந்தையை இமைச் சிறகால்
அடித்து போன பருந்து, தெரிந்துகொள். தன் தொடியா
லும் நகத்தாலும், நுந்தை மலையணைய மார்பில், வடுப்பிளவு
செய்த பருந்து, தெரிந்துகொள். உன் தந்தை முதுகிற
சூதிரை யேறுங்காலை, இம்மார்பிற் பட்டவை விழுப் புண்
களா என்று வினவல் வேண்டும், தெரிந்துகொள்.

(தந்தை எட்டிப் பார்க்கிறான்; அதனைப் பையன்
கண்டு சிரிக்கிறான்) படுசுட்டி! உன் தந்தை தான் செய்யும்
பரத்தமையைச் சிரித்துச் சிரித்து மறைப்பதுபோல, நீயுமா
சிரித்துப் பழகுகிறாய். அவர்தாம் உன்னை ஒருநாட்கூடச்
சுமந்ததில்லையே. அப்படி யிருக்கவும் எங்கிருந்து இம் மயக்
கச் சிரிப்பைக் கற்றாய். எங்கே ஒரு கடியல் கொண்டு வா.

தோழி : (சிறு குச்சியைக் கொண்டு வந்து கொடுத்து) அடிக்காதீர்கள் அம்மா! சிறுபிள்ளை, அறியாப்பிள்ளை, ஆண்பிள்ளை, எல்லார்க்கும் நல்லபிள்ளை, கண்ணுப்பிள்ளை, கண்ணிலே பட்டுவிடப் போகின்றது. செங்கை சிவந்து விடப் போகின்றது.

நலைவி : (பொய் வெகுளியொடு, கடியலைக் கையிற் பிடித்துக்கொண்டு) எல்லாவற்றிலுமா தமப்பனைப் போலிருப்பது. புறத்து எதிர்த்தார் எத்துணையராயினும், எதிர்தின்று வாளெறிந்து, பிணங்களை வானத்திற்கு ஏணி போற் குவிக்கும் ஆண்மையில் என் கொழுநனைப் போலிரு. என் பிறப்பே! தன்னையே உயிராகக்கொண்டு வாழும் மனைவி அகத்தே தோண்மெலிய, வளைகழலப் பண்ணும் ஆண்மையில் உன் தந்தையைப்போலிராதே, என்று சொல்லிக் கோலைஓச்சுகிறாள்) உற்றாராயினும் நடுவு நிலை தவறாமல் பகலவன் போல் ஒரு நிலைப்பட்டு வழக்கறுக்குஞ் செம்மையில் என் கொழுநனைப்போலிரு. என் இன்பமே! தன்னையே தெய்வமாகத் தொழும் வாழ்க்கைத் துணையின் உடலும் உள்ளமும் பூப்போல் வாடி வழக்குத் தொடர, விட்டுப் பிரியுங் கொடுமையில் உந்தையைப் போலிராதே (என்று சொல்லிக் கோலை ஓச்சுகிறாள்) இரவலர் கேட்கும் பொருள் யாதாயினும், கேட்குங் காலம் எதுவாயினும், உழைத்தாவது வழங்கும் அருளும், ஈந்த பின் உவகையுங் கொள்ளும் கொடை மடத்தில் என் கொழுநனைப்போலிரு. என் காதல் விளைவே! தன்னையே பொருளாகப் போற்றும் ஒரு மனப் பெண்ணுக்கு உரிய ஆண்மை நலத்தை ஊரவர் பலர்க்கும் ஊட்டும் கொடை மடத் தின்றுந்தையைப் போலிராதே (என்று சொல்லி அவளை அம்மா என்று சொன்ன வாயைப் பொத்து என்கிறாள். அது சமயம் தலைவன் தலைதாக்குகிறான். பார்த்த குழந்தை அப்பா அப்பா என்று அழுகிறது) இச்சிறுவனுக்கு எவ்வளவு துணிவிருக்கின்றது.

தோழி: உடம்பில் துணி இல்லாதவனுக்கு உள்ளத் திருக்கின்ற துணியைப் பார்த்துக்கொண்டீர்களா அம்மா!

தலைவி: யான் அடிக்கு முன்பே அப்பா, அப்பா என்று புலம்புகின்றான். இவன் தன் தந்தையைப் பார்த்து எவ்வளவோ நாளாயின. நீ அப்பா அப்பா என்றாலும் அது அவர் செவிக்கு ஏறாது தம்பி! உன் அப்பா பிறவிச் செவிடு இல்லை. காரியச் செவிடு தெரிந்து கொள். நாள் முழுதும் பழகிய என் காதற் சொற்களே அவர் செவிக்கு வேப்பங்காய்போல ஆகி விட்டன என்றால், என் காதற்கனியே! நேற்றுப் பிறந்த உன் ஆ ஊக்கள் அவர்க்கு வேப்பெண்ணெய் போலத்தானிருக்கும்.

“குழலினிது யாழினிது என்பதம் மக்கள்

மழலைச்சொற் கேளா தவர்” என்ற இல்லறப் புலவர் மொழியினின்றும் தப்பித்துக்கொள்ளும் அறிவுக்கூர்மையுடையவர் அல்லரோ தின்தந்தை! எங்கே பல் கால் உன் மழலைச் சொற்கேட்டு விட்டால், என் தங்கையர் குழலும் யாழும் இனிமையில்லைவாய்ப் போய்விடுமே என்று நீனைத்தேன்றே நீன் மழலை கேட்க அஞ்சுகின்றனர். வீட்டிற்கு வந்தால், ஒருகால் தின் குழலை மொழி செவியிற்பட்டு விடுமே என்று மழலை கேளா தவராகத்தம்மைக் காத்துங் கொள்ளுகின்றனர்.

என் மருந்தே! உன் அப்பா நீ ஆறுபோல் அழுதாலும் வரமாட்டார். நான் ஆறாய் அழுத நீர் வெள்ளந்தானே அன்று கடலாக உருவெடுத்து, இன்றுமேகமாய்த் திரிந்து இப்பொழுது நீர்த்துளியை வீசுகின்றன.

(ஒளிந்திருந்த தலைவன் வெளிப்படையாக வரவே, குழந்தை அப்பா, அப்பா என்று துடிக்கின்றது. தலைவன் ஊந்திக்கொள்ள வருங்கையில், மகனும் திடீரெனப் பாய்கிறான்)

தலைவன்: (எடுக்கிக்கொண்டு, அழுத கண்ணீரைத் துடைத்து) அப்பா! அழாதே. அம்மா அடித்தாளா?

தலைவி: எந்த அம்மா அடித்தாளென்று சொல்லப்பா. தந்தைக்கும் பிள்ளைக்கும் இருக்கின்ற உறவைப் பாருங்கள். அவரைக்கண்டவுடன், மலையிலே சிங்கம் பாய்ந்தாற்போல மார்பிலே பாய்கிறான். அழாதே கண்ணே. உங்கள் அப்பா நீ கண்ணீர் விட்டதற்காகவும் வரவில்லை. யான் இரு கண்ணீர் விடுவதற்கும் வரவில்லை. ¹ வானம் நம் வருத்தங்கண்டு கண்ணீர் வடித்தது. அதற்கு இங்கு வந்து ஒண்டியிருக்கிறார். அது உண்மையா பொய்யா என்று வேண்டுமானால் பார். வானக் கண்ணீர் நின்றதும் வந்த வழியே போய்விடுவார்.

தலைவன்: (தீன்பண்டத்தைப் பிள்ளைக்குக் கொடுத்துத் தின்னச் செய்து) புலிக் குருளையே! உன்பேரில் உன் அம்மாவிற்ருச் சினமேயில்லை. நேற்றுப் பிறந்த உன்மேல் யார் கோபிப்பார்! நான் அவளுக்குத் தெய்வமல்லவா? என்னே நேரே வெகுளலாமா? பூசாரி வயிறு நிறைந்தால், சாமி வயிறு நிறைந்தது என்பதுபோல, உன்னைக் கோபித்தால் என்னைக் கோபித்தமாதிரி. பெண்கள் உள்ளொன்று வைத்துப் புறம் ஒன்று பேசும் இரண்டகமுடையவர்கள் அல்ல. ஆனால், உற்றவனை நினைத்துக் கொண்டு பெற்றவனைப் பேசும் ஓரகமுடையவர்கள். பிள்ளை பிறக்கப் பிறக்க அது கூடு மல்லது குறையுமா?

தலைவி: (புலன் கொண்டு பிள்ளையைப் பார்த்து) என்கினியே! அவள் தீண்டிய மார்பைவிட்டுக் கீழேயிறங்குகின்றாயா? இல்லையா? பெறுவதற்கு முன் உன்னைச் சுமக்க நானும், பெற்றபின் சுமக்க ஒரு தோழியும் இருக்கும்போது, அவர்மேல் சுமையாக ஏன் கிடக்கிறாய்? என்காதற் கொழுந்தே! பவளத்தை யொக்கும் உன் செவ்வா

¹ வானம் கண்ணீர் வடித்தது என்றால் மழைபெய்தது என்பது பொருள்.

யிலிருந்து, எனக்கு அமிழ்தாகும் எச்சில் அவர் மார்பகல மெல்லாம் நனைக்கும். நனைந்தால், அவளொருத்தி வாளா இரான். பூசிய சாந்தத்தின் சேறெல்லாம் எங்ஙன் அழிந்தது என்று நுந்தையைச் சினவுவாள். பகைவர் பலர் சினந்தணிக்கும் அவர்க்கு, அவளொரு சினம் இரவு முழுதும் தணித்தல் அரிதாய் விடும். மகன் தந்தைக்குச் செய்யும் உதவி இதுதானே! என் உள்ளப்புறமே! என் கையகத்து வா. உன் பொன்னை சிறுகை விளையாட்டுப் போல அவர் நெஞ்சகத்துக் கிடக்கின்ற, அவள் தன் பல்வரிசை போல் கோத்தணிந்த முத்தாரத்தைப் பறிக்கும். முத்தெல்லாம் தனித்தனி உதிர்ந்துவிடும். உதிர்ந்தால், அவளொரு மறப்பெண் உந்தையொடு உன்னையும் என்னையும் சும்மா விடாள். என் காதற்கை கோத்த முத்தாரத்தை, நின் மார்பைத் தீண்டி, எவள் சாதற்கை பறித்தது? அவள் கை எங்கே? என்று புலவி நுணுகுவாள். பகைவர் போர் நுணுக்கத்தை யெல்லாம் மாற்றவல்ல நுந்தை அவள் புலவிப் போர் நுணுக்கத்தை மாற்றும் வகையறியாது கவல்வர். நல்லது செய்யாவிட்டாலும் நுந்தைக்கு அல்லது செய்யாதே. என் வாழ்வுத் துணையே! என் மடிக்கு மறுபடியும் வந்து விடு.

தலைவன் : என் வெற்றிச் செல்வா! நீ பிறக்கு முன்னே என் முழு அன்பையும் உன் தாயிடத்தே செலுத்தினேன். நீ பிறந்த பிற்பாடும் அப்படி இருத்தல் இயற்கையா? என் அன்பிற் செம்பாகம் நீ கவர்ந்து கொண்டாய். செம்பாகம்.....

தலைவி : (குறுக்கிட்டு) செம்பாகம் அவள் கவர்ந்து கொண்டாள், எனக்கிருப்பது வெறும் பாகம்தான்.

தலைவன் : (தன் நீண்ட மாலையை மகன் கழுத்திலுஞ் சேர்த்துப் போட்டுக் கொண்டு). என் விருந்தே! உன் தாய் பாகம் வெறும் பாகமன்று. அவள் கைப்பாகம்

இல்லாத உண்டி எனக்குக் கசப்பாகும். அவள் ஆக்கியது எதுவாயினும் அது எனக்கு இனிப்பாகும். உண்ணச் செல்வோம் வா! எங்கள் சிறு பெரும் உட்பகையைப் புன் முறுவல் காட்டிப் பேசாமல் தீர்த்து, எம்மிருவரைப் பேச வைக்கும் காதல் தூதுவனே! கனியாத ஆண்கனியே! அடு தொழிலிற் கைபோகிய உன் தாய்க்கு ஒரு முத்தம் கொடு (என்று சொல்லி மாலையை அவள் கழுத்தொடுஞ் சேர்த்துப் போட்டு விடுகின்றான். ஒரு மாலைக்குள் மூவர் முகமும் தோன்றுகின்றன)

நீலி: என் குடும்ப விளக்கே! எல்லா விளக்கும் விளக்கல்ல; எம்மிருவர் ஓரகத்திற்கு நீயே விளக்கு (என்று ஊடல் தீர்கின்றாள்)

வெண்பா

கள்ளந் தொடாத கனியே! வா காதலர்தம்
உள்ளந் தொடுக்கும் உவப்பே! வா—பள்ளம்
விழுகச் சிரிக்கும் வியப்பே! அமிழ்தம்
இழுகத் திறவாய் இதழ்.

“பிள்ளைத் தூது” என்னும் நாடகம் முற்றும்.

மணிமலர்த் திரட்டு

○

மகாமகோபாத்யாய பண்டிதமணி
மு. கதிரேசச் செட்டியார், கா. சுப்பிரமணிய
பிள்ளை, வித்துவான் டி. பி. மீனாட்சிசுந்தரம்
பிள்ளை, பண்டித ந. மு. வேங்கடசாமி
நாட்டார், ச. க. கோவிந்தசாமி பிள்ளை,
ஞானும்பாள் அம்மையார், ராவ்பகதூர் கோ. ம
இராமச்சந்திரன் செட்டியார், அ. மு. சரவண
முதலியார், வி. ஆர். இராமச்சந்திர தீட்சிதர்
முதலியோர் எழுதிய பன்னிரண்டு உயர்ந்த
கட்டுரைகள் அடங்கியது.

○

விலை ரூபாய் இரண்டு

(தபால் செலவு தனி)

தமிழ் நிலையம், புதுக்கோட்டை

எத்தன் ஏகாம்பரம்

(நாடகம்)

○

ஆசிரியர்

வித்துவான் ஜி. சுப்பிரமணிய பிள்ளை M. A., B. L.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்.

இந் நூல் ஒரு பிரஞ்சு நாடகத்தைத் தழுவி எழுதப்பெற்றது. ஏகாம்பரத்தின் சூழ்ச்சி காதலை வளர்த்து மங்கள முடிவைக் காண்கிறது. வேடிக்கையாகவும், பொழுதுபோக்காகவும் உள்ள இந் நாடகம் படிப்பதற்கும், மேடையில் நடித்து இன்பமட்டுவதற்கும் உபயோகமானது.

○

விலை ரூபாய் ஒன்றரை

(தபால் செலவு தனி)

தமிழ் நிலையம், புதுக்கோட்டை